“আৰু আপুনি দেখিব যে এক বৃহৎ জনগোষ্ঠীয়ে ঈশ্বৰৰ ধৰ্মত প্ৰৱেশ কৰিছে”- (কোৰআন)

সূৰ্য্য আৰু চন্দ্ৰৰ ওপৰত মানুহৰ ছবিৰ আঁৰত থকা গোপন ৰহস্য : নাছা আৰু অন্যান্য সুনামধন্য সংস্থাই তোলা ফটোত ছবিবোৰ পোৱা যায়

ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম (দ্বীন-এ-ইলাহী)

এই গ্ৰন্থখনত সকলো ধৰ্ম, সম্প্ৰদায় আৰু প্ৰতিজন মানুহৰ পৰা অবিচলিত একাগ্ৰতা, মনোযোগ, চিন্তা আৰু গৱেষণাৰ প্ৰয়োজন। আধ্যাত্মিকতাৰ অস্তিত্বক অস্বীকাৰ কৰাসকলৰ বাবে ই এক প্ৰত্যাহ্বান ।

ঐশ্বৰীক মহামহিম

আৰ. এ. গোহৰ শ্বাহী

ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম
(The Religion of God)
(ঈশ্বৰীয় প্ৰেম)
(Divine Love)

ঈশ্বৰৰ অকথিত ৰহস্য আৰু গোপনীয়তা
(UNTOLD MYSTRIES AND SECRETS OF GOD)

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰিয়াজ আহমেদ গোহৰ শ্বাহী
(His Divine Eminence RA Gohar Shahi)

“ৱাৰা আইতান ন্নাচা ইয়াদখুলুনা ফি দীন ইল্লাহি আফৱাজা”
‘আৰু তোমালোকে ঈশ্বৰৰ ধৰ্মত বৃহৎ বৃহৎ জাতি-জনগোষ্ঠীক প্ৰৱেশ কৰা দেখিবা।’ (কোৰাণ)

এই পবিত্ৰ কিতাপ ‘ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম’ ঈশ্বৰক ভালপোৱা আৰু তেওঁক বিচাৰি থকাসকলৰ বাবে এক চূড়ান্ত উপহাৰ।

পৰম মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ শিষ্যত্বৰ বাবে টোকা:

এই কিতাপখন ধাৰ্ম্মিক, ন্যায়পৰায়ণ আৰু ঈশ্বৰৰ সন্ধানীসকলৰ মাজত আপুনি প্ৰেৰণ কৰিব লাগিব। পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত ভণ্ডসকলে ইয়াক ধ্বংস কৰাৰ চেষ্টা কৰিব।

বহুতে এই পবিত্ৰ পুথিখনৰ মূল পাঠ্যৰ হেৰ-ফেৰ কৰাৰো চেষ্টা কৰিছে। গতিকে আমি পৰামৰ্শ দিওঁ যে কোনোবাই মেহদী ফাউণ্ডেশ্যন ইণ্টাৰনেশ্যনেল গ্ল’বেলৰ দ্বাৰা পৰীক্ষা কৰি প্ৰকাশ কৰা পবিত্ৰ গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিলিপিহে বিচাৰিব।

এই গ্ৰন্থখনৰ লেখকে প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ অবিহনে শাৰীৰিক, আৱেগিক বা চিকিৎসাজনিত সমস্যাৰ চিকিৎসাৰ ৰূপত কোনো কৌশলৰ ব্যৱহাৰৰ নিৰ্দেশ নিদিয়ে। লেখকৰ উদ্দেশ্য কেৱল আৱেগিক আৰু আধ্যাত্মিক মংগলৰ সন্ধানত সহায়ক হোৱাকৈ সাধাৰণ প্ৰকৃতিৰ তথ্য আগবঢ়োৱা। যদি আপুনি এই কিতাপখনৰ যিকোনো তথ্য নিজৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰে, যিটো আপোনাৰ সাংবিধানিক অধিকাৰ, তেন্তে আপোনাৰ কাৰ্য্যৰ বাবে লেখক আৰু প্ৰকাশকে কোনো দায়িত্ব গ্ৰহণ নকৰে।

সংকলিত:

ইউনুছ আলগোহৰ (UK)
আমজাদ গোহৰ (UAE)
মেহদী ফাউণ্ডেশ্যন ইণ্টাৰনেশ্যনেল
মেচিয়া ফাউণ্ডেশ্যন ইণ্টাৰনেশ্যনেল

যোগাযোগৰ বাবে:

Younus AlGohar

younus380@yahoo.co.uk

UK: (+44) 79 0000 2676

USA: 1-571-291-1232

Amjad Ali

amjadgohar75@yahoo.com

আগকথা

পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ মূল ভাষাৰ পৰা আধুনিক বাক্যলৈ অনুবাদ কৰাটো অতি দায়বদ্ধ কাম। পবিত্ৰ শাস্ত্ৰ অনুবাদ কৰাৰ অৰ্থ হ'ল ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ চিন্তা আৰু বাক্য আন ভাষালৈ অনুবাদ কৰা।

পবিত্ৰ শাস্ত্ৰ 'ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম' হৈছে অস্থিৰ হৃদয় আৰু নিদ্ৰাহীন আত্মাৰ বাবে বহু প্ৰত্যাশিত আৰু ঐশ্বৰিক ঔষধ। গ্ৰন্থখনৰ মৌলিক ধাৰণা হৈছে ঈশ্বৰীয় প্ৰেম। সকলোৰে প্ৰতি প্ৰেম আৰু কাৰো প্ৰতি ঘৃণা নকৰা।

মুল পবিত্ৰ শাস্ত্ৰ "দ্বীন-এ-ইলাহী" (উৰ্দু ভাষাত)ৰ ইংৰাজীলৈ অনুবাদক মিৰ লিয়াকট আলী (আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ)। যিয়ে এই পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ ঐশ্বৰিক লেখক (ঐশ্বৰিক মহান গোহৰ শ্বাহী)ৰ প্ৰতি থকা ভয় আৰু প্ৰেম, তেওঁৰ প্ৰতি তেওঁৰ চিন্তাধাৰাৰ বাবে ঘোষণাসমূহ যিমান পাৰি সঠিকভাৱে দিবলৈ যত্নপৰ। মীৰ লিয়াকট আলীয়ে সেইসকল অনুবাদৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল অনুসন্ধানকাৰী পাঠকৰ প্ৰতিও দায়িত্ব অনুভৱ কৰে যিসকলে অনুপ্ৰাণিত শব্দৰে নিজৰ চিৰন্তন পৰিত্ৰাণ আৰু জ্ঞান লাভৰ আশাপ্ৰাৰ্থি । এই পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ পাঠকে উপলব্ধি কৰিব যে এই শিক্ষাসমূহে সকলো মানুহৰ উপকাৰ কৰে। ইয়ে মানুহৰ বুকুৰ পৰা সঞ্চাৰিত কৰিব অনন্ত জীৱনৰ আশাৰ বসন্ত। ইয়াৰ উপৰিও ই আপোনাক লেখকৰ ব্যক্তিত্ব আৰু তেওঁৰ প্ৰদৰ্শনৰ বিচাৰ কৰাত সহায় কৰিব।

চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, মংগল গ্ৰহ আদি বিভিন্ন স্থানত ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ প্ৰতিচ্চবিৰ আবিৰ্ভাৱ ইতিমধ্যে বহু সংগঠনে পৰীক্ষা কৰিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁৰ মাহাত্ম্য আৰু মহিমাও প্ৰতিফলিত হয়।

বিভিন্ন ধৰ্ম আৰু বিশ্বাসৰ লোকসকলে তেওঁৰ আধ্যাত্মিক কৃপাৰ দ্বাৰা আলোকিত হৈ চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, মংগল গ্ৰহত, মন্দিৰত, হাজৰে-আল-আছৱাদ (মুছলমানসকলৰ পবিত্ৰ স্থান মক্কাত থকা ক'লা শিল) তেওঁৰ প্ৰতিমূৰ্তিত তেওঁক চিনি পাইছে যে তেওয়েঁই প্ৰতিজ্ঞাত মচীহ, প্ৰত্যাশিত মেহদী আৰু কল্কি অৱতাৰ ।

এই ঐশ্বৰিক উপহাৰটো আকাংক্ষিত হৃদয়ৰ আগত আগবঢ়াই আমি অতি সুখী আৰু সন্তুষ্ট। এই গ্ৰন্থখন অনলাইন যোগে www.goharshahi.com আৰু www.goharshahi.gs ত উপলব্ধ।

ইউনুছ আলগোহৰ : লণ্ডন, ইংলেণ্ড

প্রস্তাৱনা

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্চবি (চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, পবিত্ৰ ক'লা শিল, শিৱ মন্দিৰ আৰু অন্যান্য বিভিন্ন স্থানত) প্ৰকাশৰ ফলত একাধিক মুছলমান আৰু অমুছলমান লোকে এই ছবি তেওঁৰ বুলি স্বীকাৰ আৰু বিশ্বাস কৰিবলৈ বাধ্য হয় যে ঈশ্বৰীয় মহান ৰা গোহৰ শ্বাহীয়েই হল প্ৰত্যাশিত ইমাম মেহদী, প্ৰতিজ্ঞাত মচীহ আৰু কল্কি অৱতাৰ। যি কথা বিভিন্ন শাস্ত্ৰইয়ো ভৱিষ্যদ্বাণী কৰিছিল।

আমি আপোনালোকক আদৰণি জনাইছো আৰু উৎসাহিত কৰিছো পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ ব্যক্তিত্ব পৰীক্ষা কৰিবলৈ। আমি আপোনালোকক সোধা-পোছা আৰু গৱেষণাৰ বাবে আমাৰ সৈতে যোগাযোগ কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছো। আপুনিও তেওঁৰ কিতাপৰ অধ্যয়নৰ জৰিয়তে তেওঁক চিনি পাবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰে।

ইউনুছ আলগোহৰ

লণ্ডন, ইংলেণ্ড

পৰ্যবেক্ষণসমূহ:

ওপৰৰ প্ৰস্তাৱনাখন ইউনুছ আলগোহৰৰ আৰু তেখেত পৰম মহামহিম ৰা ৰিয়াজ গোহৰ শ্বাহীৰ নিযুক্তিপ্ৰাপ্ত প্ৰতিনিধি। প্ৰস্তাৱনাখনৰ বিষয়বস্তুৱে পাঠকৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰে ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ মেহদি-হুডৰ প্ৰতি। ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা ৰিয়াজ গোহৰ শ্বাহী যে প্ৰত্যাশিত ইমাম মেহদী সেইটো সত্য আৰু বাস্তৱিক প্ৰমাণৰ প্ৰচাৰৰ বাবে ই এক পৰোক্ষ পন্থা। বহুতে প্ৰশ্ন কৰে যে কিয় তেওঁ ঐশ্বৰিকভাৱে নিযুক্ত মেহদী-হুডৰ পদৰ কথা ঘোষণা কৰা নাছিল।

তেওঁৰ ঈশ্বৰীয় মহামহিমে প্ৰায়ে কয় যে প্ৰকৃত সুগন্ধিয়ে নিজে নিজৰ কথা কয়, আৰু ইয়াক বাহকে আঙুলিয়াই দিয়াৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। ইমাম

মেহদীৰ বিষয়ে পাকিস্তানৰ নিষ্ঠুৰ আইনসমূহে মেহদীৰ ভুৱা দাবীদাৰসকলৰ বিষয়ে সচেতন হ'বলৈ কাকো সহায় কৰা নাই। বৰং ঈশ্বৰে যাৰ উক্ত-মৰ্যাদাক দিগন্তত আৰু মানৱ জাতিৰ সত্তাত নিজৰ চিন প্ৰকাশ কৰে, আৰু সেইটো পৰীক্ষা কৰিবলৈ এই নিয়মবোৰে প্ৰকৃত মেহদীক নিৰুৎসাহিত কৰা বুলি প্ৰমাণিত হৈছে।

হজৰত মহম্মদ (ছ:)এ উমৰ বিন খাত্তাবে যোগদান নকৰালৈকে মুকলিকৈ ইছলাম প্ৰচাৰ কৰা নাছিল। একেদৰে তেওঁৰ ঐশ্বৰিক মহামহিমে দৃঢ়তাৰে কয়, 'ইমাম মেহদীয়ে নিম্ন প্ৰফাইল ৰাখিছে আৰু তেওঁৰ মেহদী-হুড ঘোষণা কৰা নাই কাৰণ তেওঁও হজৰত মহম্মদৰ (ছ:) দৰে এই যুগৰ উমৰ বিন খাত্তাবৰ বাবেই অপেক্ষা কৰি আছে।' ঈশ্বৰীয় মহান গোহৰ শ্বাহীয়ে আৰু কয় যে ইমাম মেহদীয়ে তেওঁৰ মেহদি-হুড ঘোষণা নকৰিব, কিন্তু ইমাম মেহদীৰ ঘনিষ্ঠ অনুগামীসকলে ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ পৰা লাভ কৰা হৃদয় জ্ঞানৰ বাবে তেওঁক চিনি পাব।

বহু উপাধি, এক ব্যক্তিত্ব: ইমাম মেহদী, প্ৰতিজ্ঞাত মচীহ আৰু কল্কি অৱতাৰ

ভালদৰে বুজিব লাগে যে প্ৰত্যাশিতজনক বিভিন্ন উপাধিৰে জনা যায়। মেহদী-হুডৰ কিছুমান ছদ্ম দাবীদাৰে হাস্যকৰ দাবী কৰি নিজকে প্ৰত্যাশিত হিচাপে নিযুক্তি দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত মূল কথা আৰু মানসিক সুস্পষ্টতাৰ পৰা বহু দূৰলৈ গৈছে। মিৰ্জা গুলাম কাডিয়ানীয়ে যীচু খ্ৰীষ্টৰ ঠাই ল'বলৈ তেওঁক মৃত বুলি প্ৰমাণ কৰিব লাগিব, তেহে, নিজকে প্ৰত্যাশিত মাহদী আৰু লগতে নৱজাত যীচু খ্ৰীষ্ট বুলি দাবী কৰিব পাৰিব।

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহী

এইজনেই সেইজন গোহৰ শ্বাহী, যিয়ে বিশেষকৈ ছেহৰানৰ পৰ্বত আৰু লালবাগ জংঘলত তপস্যা আৰু আধ্যাত্মিক আত্ম-অনুশাসনত তিনি বছৰ ধৰি নিজকে নিঃসংগ কৰি ৰাখিছিল, আৰু এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ স্বাৰ্থত। ঈশ্বৰীয় মহান ব্যক্তিগৰাকীয়ে শুদ্ধিৰ জৰিয়তে হাজাৰ হাজাৰ লোকক ৰহস্যময় পথত দীক্ষা দিছিল আৰু হৃদয়-আমন্ত্ৰণ আৰু ঈশ্বৰীয় প্ৰেম লাভ কৰিবলৈ বহুতো লোকক প্ৰেৰণা যোগাইছিল। সকলো ধৰ্মৰ লোকে মছজিদ, হিন্দু মন্দিৰ, গীৰ্জা, শিখ মন্দিৰলৈ আধ্যাত্মিক বক্তৃতাৰ বাবে ঐশ্বৰিক মহামহিমক আমন্ত্ৰণ জনাইছিল আৰু তেওঁৰ ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ দ্বাৰা হৃদয়ৰ জাগৰণ লাভ কৰিছিল।

অগণন পুৰুষ-মহিলাই নিজৰ ওপৰতে অনুশোচনা কৰিছিল আৰু ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ধাৱমান হৈছিল। তেওঁৰ আধ্যাত্মিক অনুগ্ৰহে দুৰাৰোগ্য ৰোগত আক্ৰান্ত অগণন ব্যক্তিৰ স্বাস্থ্য ঘূৰাই আনিছিল।

তাৰ পিছত ঈশ্বৰে চন্দ্ৰত ঐশ্বৰিক মহান গোহৰ শ্বাহীৰ মুখৰ ছবি প্ৰকট কৰিলে। পিছলৈ (মক্কাৰ) পবিত্ৰ ক'লা শিলটোতো ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ ছবি দৃশ্যমান হৈ পৰিল। আৰু তেওঁ সমগ্ৰ বিশ্বতে বিখ্যাত হৈ পৰিল।

উগ্ৰ ধৰ্মগুৰুসকলে আৰু চুফীসকলক হিংসা কৰা মুছলমানসকলে ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীক ভাল নাপাইছিল। মৃত্যু আৰু কুফৰ (প্ৰত্যাখ্যান)ৰ ফতোৱা জাৰি কৰাৰ অজুহাত বিচাৰিবলৈ তেওঁলোকে আনকি ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ এই কিতাপৰ মুল পাঠ্যৰ হেৰ-ফেৰ কৰিছিল। আমেৰিকা যুক্তৰাজ্যৰ মানচেষ্টাৰত থকা তেওঁৰ বাসগৃহত বোমাও বিস্ফোৰণ ঘটাইছিল । পাকিস্তানৰ কোট্ৰিত তেওঁ শিষ্যসকলক সম্বোধন কৰাৰ সময়ত তেওঁৰ ফালে হেণ্ড গ্ৰেনেড নিক্ষেপ কৰা হৈছিল। আনকি তেওঁৰ মূৰতো বিপুল পৰিমাণৰ ধন ঘোষণা কৰা হৈছিল।

পাকিস্তানত পাঁচটা ভিন্ন ভুৱা গোচৰত আবদ্ধ হৈ পৰিছিল তেওঁৰ ঈশ্বৰীয় মহামহিম। ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ প্ৰতি থকা নৱাজ শ্বৰীফৰ শত্ৰুতাৰ বাবেই সিন্ধ চৰকাৰ ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ বিৰুদ্ধে দল গঠন কৰিছিল। ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ বিৰুদ্ধে দুটা হত্যাৰ অভিযোগ, এটা অবৈধ অস্ত্ৰ ৰখাৰ আৰু আন এটা অবৈধ ভূমি দখলৰ গোচৰ উত্থাপন কৰা হৈছিল। আমেৰিকাত ঐশ্বৰিক মহামহিম এগৰাকী মহিলাক অবৈধভাৱে আটক কৰাৰ ভুৱা গোচৰত আবদ্ধ হৈ পৰিছিল। হালধীয়া সাংবাদিকতাই তেওঁক বদনাম আৰু অসন্মান কৰিবলৈ একো বাকী এৰা নাছিল। অৱশেষত শুনানি আৰু পুংখানুপুংখ তদন্তৰ অন্তত সকলো গোচৰ মিছা বুলি প্ৰমাণিত হয় আৰু আদালতে ঐশ্বৰিক মহামহিমক নিৰ্দোষী বুলি দোষমুক্ত কৰে। ঈশ্বৰে তেওঁৰ বন্ধুক সকলো বিপদৰ পৰা ৰক্ষা কৰিছিল।

ঈশ্বৰীয় মহামহিম ৰিয়াজ আহমেদ গোহৰ শ্বাহীৰ বিৰুদ্ধে গোচৰৰ সিন্ধ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ প্ৰতিবেদন আপোনালোকৰ জ্ঞাতাৰ্থে তলত গাঠি দিয়া হল।

ORDER SHEET

IN THE HIGH COURT OF SINDH HYDERABAD CIRCUIT

Cr.B.A.No.159 of 1999.

APPELLANT
PETITIONER
PLAINTIFF.DECREE HOLDER
APPLICANT

VERSUS

RESPONDENT
DEFENDANT
OPPONENT
JUDGEMENT DEBTOR

Serial No.	Date	Order with signature of Judge

1. FOR ORDERS ON MA NO.238/99.(If granted).
2. FOR ORDERS ON MA NO.239/99.
3. FOR ORDERS ON MA NO.240/99.
4. FOR HEARING.

18.03.1999.

Mr.Qurban Ali Choohan Advocate for the applicant
Mr.Behadur Ali Baloch A.A.G.

1. Granted.

2. Granted subject to all just exceptions.

3. Granted as the bail application No.88/99 has also been moved by the present applicant.

4. Learned counsel submits that the present bail application has been moved seeking bail before arrest of the applicant/accused with regard to his alleged involvement in crime No.18/99 for which an F.I.R. was lodged on 16.03.1999 by Police Station City at Hyderabad. It is alleged that the applicant on the day of incident viz. 19.02.1999 in the day

22/3/99

SGP., Kar.—L (iii) 22—1500—7-97 -OFFSET

time produced a T.T. Pistol bearing No.BBP-13410 of 30 bore and licence bearing No.5105339 dated 04.02.1999 issued by District Magistrate Sanghar in the name of accused Mohammad Nadeem who has been nominated in crime No.10/99 pending with Police Station City Hyderabad. Thereafter upon verification by the police authorities it transpired that the said licence was a forged one and was not issued in the name of accused Mohammad/. Nadeem The F.I.R. was accordingly registered against the applicant U/s.420, 468, 471 PPC read with Section 13-D Arms Ordinance.

Learned counsel submits that the lodging of the FIR is a further attempt by the political and religious foes of the applicant to have him implicated in xxx false and concocted case, as earlier attempts have failed and in two other cases the applicant was granted bail before arrest by this Court. Learned counsel submits that for all the offences above mentioned the maximum sentence is seven years along with fine and consequently do not come within the prohibitory clause of Section 497 Cr.P.C. The learned counsel vehemently argued that unless this bail application is granted and the applicant is given protection by this Court he would be immediately arrested by the police as he has been prevented from approaching the trial Court for seeking bail.

I have gone through the F.I.R. as well as the

memo of this application. In the first instance, it appears that nowhere in the FIR it is mentioned as to why the applicant/accused visited the Police Station City on 19.02.1999 along with the weapon in question and its licence. Secondly, no reasons have been given in the FIR as to why the same was lodged after almost one month of the day of incident. In the earlier bail application No.88/99 I have granted interim protective bail to the applicant on the basis that the FIR in the said case appeared to have been lodged due to enmity and jealousy between the applicant and religious sects as well as political parties. The lodging of the FIR in the present case also appears to have been motivated by the same factors.

In the circumstances, the applicant is granted pre-arrest bail in a sum of Rs.1,00,000/- in the form of security or cash and P.R. bond in the like amount to the satisfaction of Additional Registrar of this Court. Notice to A.A.G. for 24.03.1999.

5. Today I have received a pamphlet allegedly from by the applicant seeking justice from the Prime Minister of Pakistan regarding his persecution at the hands of various xxxxx religious sects and Ulemas. Although the pamphlet has not been signed by the applicant, copies have been forwarded to all High Courts of Pakistan as well as Supreme

(5)

Court of Pakistan and others. At the end of the pamphlet a threat has been extended to the Government that unless the applicant/accused' request is acceded to the Government will soon crumble by hidden spiritual forces. In my view if at all this pamphlet has been either issued by the applicant or his supporters and sent to this Court, it amounts to unlawfu interference in the administration of justice and may be taken up as a contempt matter. In these circumstances, let a notice be issued to the applicant inviting his comments o the pamphlet, a copy whereof to be sent along with the noti

SD/- SARMAD J USMANI
JUDGE

CERTIFIED TO BE TRUE COPY

22/3/99

SUPERINTENDENT

Cr.Bail Application No. 159/1999. No 2009 Dt. 22/3/99

Copy Forwarded to the Sessions Judge Hyderabad for information and Compliance, He is informed that surety has been furnished on behalf of the abovenamed applicant before the Additional Registrar of this Court in the sum of Rs, 100,000/- Vide Bond No. 5823 and P.R.Bond No. 5824 dated:- 22.3.1999.

COPY TO THE APPLICANT ABOVENAMED.

(GHULAM MUSTAFA CHANNA)
DEPUTY REGISTRAR
HIGH COURT OF SINDH CIRCUIT COURT
HYDERABAD

গুৰুত্বপূৰ্ণ টোকা:

পূৰ্বৰ ভুৱা গোচৰসমূহত ব্যৰ্থ হৈ চয়তানসকলে (উগ্ৰ ধৰ্মগুৰুসকলে) ঈশ্বৰীয় মহান গোহৰ শ্বাহীৰ বিৰুদ্ধে পিপিচি-২৯৫ (নবী বুলি দাবী কৰা অনুচ্ছেদৰ অধীনত)ৰ আন এক ভুৱা আৰু যুক্তিযুক্ত গোচৰৰ ষড়যন্ত্ৰ ৰচিলে। এই ষড়যন্ত্ৰত তেওঁলোকে উচ্চ পদস্থ চৰকাৰী বিষয়াসকলৰো পক্ষপাতিত্ব লাভ কৰিছিল। আনকি পাকিস্তানৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি ৰফিক তাৰাৰেও সাম্প্ৰদায়িক পক্ষপাতিত্বৰ বাবে দলত পৰিণত হৈছিল। উচ্চপদস্থ বিষয়াসকলৰ হেঁচাত ন্যায়াধীশে ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ বিৰুদ্ধে ৰায় ঘোষণা কৰে। ভগৱানে ইচ্ছা কৰিলে এই ভুৱা গোচৰটো উচ্চ ন্যায়ালয় বা উচ্চতম ন্যায়ালয়ত বাতিল কৰা হ'ব।

পৰ্যবেক্ষণসমূহ:

পাকিস্তানৰ সাম্প্ৰদায়িক উপাদানে ভুৱা গোচৰত ফান্দত পেলায় ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক।

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী ৰাজনৈতিকভাৱে অস্থিৰ দেশ পাকিস্তানৰ পৰা আহিছে, য'ত মুছলমানৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠতা আছে, যাৰ অধিকাংশই উগ্ৰপন্থী আৰু ধৰ্মান্ধ। দক্ষিণ এছিয়া অঞ্চলৰ আটাইতকৈ দুৰ্বল আৰু স্পৰ্শকাতৰ স্থান পাকিস্তান। পাকিস্তানী মুছলমানসকলৰ ভিতৰত শ্বিয়া, চৌদি সমৰ্থক ৱাহাবী, আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ চুন্নী ধৰ্মগোষ্ঠী আছে। এই ধৰ্মগোষ্ঠীসমূহৰ অধিকাংশই উগ্ৰবাদী আৰু উগ্ৰপন্থী। ৱাহাবী আৰু দেওবন্দীসকলক আৰ্থিকভাৱে সহায় কৰে চৌদি আৰবে। শ্বিয়াসকলক ইৰাণে সমৰ্থিন আৰু পুঁজিৰ ব্যৱস্থা কৰে। এই সকলোবোৰ বিভিন্ন ধৰ্মগোষ্ঠী ঘৃণা-প্ৰচাৰ, আৰু মানৱতাৰ বিৰুদ্ধে অপৰাধৰ লগত জড়িত। দেশৰ সীমান্তৰ ভিতৰতে তেওঁলোকে নিজৰ বিৰোধী ধৰ্মগোষ্ঠীৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰে, আৰু সীমান্তৰ সিপাৰে সন্ত্ৰাসবাদক উৎসাহিত কৰে।

ৱাহাবীসকলক ভালদৰে সংগঠিত আৰু বহু গোটত ভাগ কৰা হৈছে, আৰু প্ৰতিটো গোটক বেলেগ বেলেগ কাম সম্পন্ন কৰিবলৈ দিয়া হয়। “তাহাফুজ খাটামে- নবুৱাটক” দলক বিশেষভাৱে চুফীসকলক ঈশ্বৰ নিন্দা কৰাৰ মিছা গোচৰত ফান্দত পেলোৱাৰ দায়িত্ব দিয়া হৈছে। তবলিগী জামাত হৈছে এক ইভানজেলিকেল ধৰণৰ আন্দোলন, যাৰ লক্ষ্য হৈছে সকলো মুছলমানক তেওঁলোকৰ বিশ্বাস ব্যৱস্থালৈ ৰূপান্তৰিত কৰা।

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক অত্যাচাৰ, নিৰুৎসাহিত, ফান্দত পেলোৱা আৰু নিৰ্মূল কৰিবলৈ ৱাহাবী ধৰ্মগোষ্ঠীয়ে অতি ধৰ্মীয়ভাৱে কাম কৰি আছে। সেয়েহে তেওঁলোকে পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিৰুদ্ধে বিভিন্ন মিছা গোচৰৰ উচটনি দিছিল। ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ ঈশ্বৰীয় প্ৰেমৰ বাৰ্তাৰ সাৰ্বজনীনতা, আৰু বিশ্ব ক্ষেত্ৰখনত তেওঁৰ নিত্য বৃদ্ধি পোৱা খ্যাতিৰ বাবে এতিয়া তেওঁলোকৰ প্ৰতি ভাবুকি আহি পৰিছে।

ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ দ্বাৰা পাতনি

১) আকাশী শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠিত ধৰ্মসমূহ শুদ্ধ, যদিহে সেইবোৰৰ লগত ভেজাল কৰা হোৱা নাই।

২) ধৰ্মবোৰ পালতৰা নাৱৰ দৰে, আৰু পণ্ডিতসকল নাৱিকৰ দৰে। যিকোনো এটাৰ ত্ৰুটি থাকিলে গন্তব্যস্থানত উপনীত হোৱাটো কঠিন। কিন্তু সন্তসকলে ক্ষতিগ্ৰস্ত ‘পালতৰা নাও’বোৰকো নিৰাপদে লৈ যায় পাৰত। ধৰ্মীয় কামত দুৰ্বল বা অক্ষমতা থকা লোকসকলে এই কাৰণেই সন্তসকলৰ চাৰিওফালে ভিৰ কৰে।

৩) ঈশ্বৰৰ প্ৰেমে সকলো ধৰ্মক অতিক্ৰম কৰে আৰু ই সকলো ধৰ্মৰ মূল, আনহাতে ঈশ্বৰৰ পোহৰ হৈছে পথ প্ৰদৰ্শক বন্তি।

৪) বাহ্যিক জ্ঞানৰ (জাহিৰি ইল্ম) তিনিটা অংশ আৰু গুপ্ত জ্ঞানৰ (বাতিনি ইল্ম) এটা অংশ আছে আৰু খিজিৰে (বিষ্ণু মহাৰাজে) এই জ্ঞান বিতৰণ কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ প্ৰেমেই হৈছে ঈশ্বৰৰ সানিধ্যা লাভৰ মাধ্যম। ঈশ্বৰৰ প্ৰেমত শূন্য হোৱা হৃদয়তকৈ কুকুৰবোৰ ভাল কাৰণ কুকুৰে নিজৰ মালিকক ভাল পায়, আৰু এই প্ৰেমেই তেওঁলোকক মালিকৰ ওচৰ চপায়। অন্যথা ‘অশুচি’ কুকুৰৰ লগত ঐশ্বৰিক গুনযুক্ত মানুহৰ তুলনা কৰিব নোৱাৰি।

৫) যদি আপুনি জান্নাত আৰু ইয়াৰ পৰীসকলক কামনা কৰে, তেন্তে জান্নাতৰ উচ্চতম স্তৰত উপনীত হ’ব পৰাকৈ অতিমাত্ৰা পূজা (ইবাদত) কৰক।

৬) যদি আপুনি ঈশ্বৰৰ সন্ধানত আছে, তেন্তে আধ্যাত্মিকতাও শিকিব যাতে নিৰ্ধাৰিত ঐশ্বৰিক পথৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলন লাভ কৰিব পাৰে।

মানুহ, সৃষ্টিৰ পৰা অনন্তলৈকে

ঈশ্বৰে আত্মা সৃষ্টি কৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে তেওঁ কৈছিল, 'হৈ যা' আৰু অগণন আত্মা অস্তিত্বলৈ আহিল। ঈশ্বৰৰ একেবাৰে কাষত আছিল নবীসকলৰ আত্মা। দ্বিতীয় শাৰীত সন্তসকলৰ আত্মা আছিল আৰু তাৰ পিছত তৃতীয় শাৰীত বিশ্বাসীসকলৰ আত্মা আছিল। তেওঁলোকৰ পিছতে সাধাৰণ মানুহৰ আত্মা আছিল। আৰু তাৰ পিছত ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিৰ বাহিৰত দূৰৈৰ শাৰী এটাত সৃষ্টি হ'ল নাৰীৰ আত্মা, যাৰ পিছত ক্ৰমে প্ৰাণী, উদ্ভিদ আৰু খনিজ আত্মাবোৰ আছিল। খনিজ আত্মাবোৰে লৰচৰ কৰিব নোৱাৰিছিল।

ঈশ্বৰৰ সোঁফালে স্বৰ্গদূতসকল আছিল, তাৰ পিছফালে ঈশ্বৰৰ মুখখন চাব নোৱাৰা স্বৰ্গীয় কন্যাসকল আছিল। এই কাৰণেই স্বৰ্গদূতসকলে ঈশ্বৰক দেখা নাপায়। তেওঁলোকৰ আঁৰত আছিল মুয়াকেল (ফিৰিস্তাৰ দৰে জীৱ)ৰ আত্মা, যিবোৰ পিছলৈ নবী আৰু সন্তসকলৰ সহায়ক হিচাপে পৃথিৱীলৈ আহিছিল। ঈশ্বৰৰ বাওঁফালে জিনসকলৰ আত্মা আছিল, তাৰ পিছত আছিল নৰকীয় আত্মা আৰু দুষ্ট আত্মা যিয়ে এই জগতলৈ অহাৰ পিছত চয়তানক তেওঁৰ কামত সহায় কৰিছিল।

ঈশ্বৰৰ সোঁ আৰু বাওঁফালে থকা আত্মা, আৰু ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিৰ বাহিৰত থকাসকলে ঐশ্বৰিক প্ৰকাশৰ সাক্ষী হ'ব পৰা নাছিল। এই কাৰণেই জিন, ফিৰিস্তা আৰু মহিলাই হয়তো ঈশ্বৰৰ লগত কথা পাতিব, কিন্তু তেওঁলোকে ঈশ্বৰক দেখা নাপাব।

স্থলজ গ্ল'বত জুইৰ এটা গোলক আছিল। ইয়াক ঠাণ্ডা হ'বলৈ আদেশ দিয়া হৈছিল, তাৰ পিছত ইয়াৰ খণ্ডবোৰ মহাকাশত সিঁচৰতি হৈ পৰিছিল। চন্দ্ৰ, মংগল, বৃহস্পতি, পৃথিৱী আৰু তৰা সকলোবোৰ একো-একোটা খণ্ডিত অংশ, আনহাতে সূৰ্য্য হৈছে অগ্নিৰ গোলকৰ অৱশিষ্ট অংশ। প্ৰথম অৱস্থাত পৃথিৱীখন সামগ্ৰিকভাৱে ছাইৰ বাহিৰে আন একো নাছিল। ছাইখিনি শিললৈ ঘণীভুত কৰিবলৈ খনিজ আত্মাক তললৈ পঠিওৱা হৈছিল। তাৰ পিছত উদ্ভিদ আত্মাক

তললৈ পঠিয়াই গছ গজালি শিলত ৰোপণ কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছত পৃথিৱীলৈ অহা প্ৰাণী আত্মাৰ পৰা জীৱ-জন্তুৰ আবিৰ্ভাৱ ঘটিছিল।

ঈশ্বৰে সকলো আত্মাক সুধিলে যে তেওঁ তেওঁলোকৰ সৃষ্টিকৰ্তা নেকি? সকলো আত্মাই ইতিবাচকভাৱে সন্মতি প্ৰদান কৰিলে, আৰু প্ৰণাম কৰিলে; আনকি শিল আৰু উদ্ভিদ আত্মাইও ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰণাম কৰিলে। 'তৰা আৰু গছবোৰে ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰণাম কৰিলে।' *(অধ্যায় ৰেহমান, কোৰাণ)*।

তাৰ পিছত, আত্মাবোৰক পৰীক্ষা কৰাৰ উদ্দেশ্যে ঈশ্বৰে এখন আৰ্হি জগত আৰু ইয়াৰ বিলাসীতা সৃষ্টি কৰিলে। আৰু ঈশ্বৰে ক'লে, 'কোনোবাই যদি ইয়াক বিচাৰে, তেন্তে তেওঁলোকে ইয়াক লাভ কৰিব পাৰে।' বহুতো আত্মাই ঈশ্বৰক পিঠি দি পৃথিৱীৰ আৰ্হি বিলাসীতাৰ ফালে জপিয়াই পৰিল। সেয়েহে তেওঁলোকৰ ভাগ্যৰ কিতাপত তেওঁলোকক নাৰকীয় আত্মা বুলি ঘোষণা কৰা হ'ল। তাৰ পিছত, ঈশ্বৰে স্বৰ্গৰ দৃশ্যটো চিত্ৰিত কৰিলে, যিটো পিছৰটোতকৈ ভাল আছিল আৰু দাসত্ব আৰু আজ্ঞাকাৰীতাৰ লগত সম্পৰ্ক আছিল। বহু আত্মাই তাৰ ফালে জপিয়াই পৰিল, আৰু তেওঁলোকৰ ভাগ্যত স্বৰ্গ লিখা হ'ল। অত্যধিক আত্মা অনিৰ্ণায়ক আছিল, সেয়েহে, তেওঁলোকক প্ৰভু আৰু চয়তানৰ মাজত ৰখা হৈছিল। এইসকলে পৃথিৱীলৈ আহি দুয়োৰে মাজত আবদ্ধ হৈ পৰিছিল। যিয়ে তেওঁলোকক প্ৰথমে প্ৰভাৱিত কৰিছিল, তেওঁলোক তেওঁলোকৰ হৈ পৰিছিল। বহু আত্মাই ঈশ্বৰীয় মহিমাৰ ওপৰত চকু ৰাখিলে। তেওঁলোকে পৃথিৱী বা স্বৰ্গৰ কোনোটোৱেই কামনা কৰা নাছিল। ঈশ্বৰে তেওঁলোকক ভাল পাইছিল আৰু তেওঁলোকেও ঈশ্বৰক ভাল পাইছিল। ঈশ্বৰৰ স্বাৰ্থত এনে আত্মাই জগতৰ পৰা পৰিহাৰ কৰি একান্তমনে বসবাস কৰিছিল আৰু জংঘলত বাস কৰিছিল।

আত্মাৰ প্ৰয়োজনীয়তা পূৰণৰ বাবে আৰু তেওঁলোকৰ আনন্দৰ বাবে ওঠৰ হাজাৰ প্ৰকাৰৰ জীৱ অস্তিত্বলৈ অনা হৈছিল: ছয় হাজাৰ সাগৰত, ছয় হাজাৰ স্থলভাগত আৰু ছয় হাজাৰ বায়ু আৰু আকাশী ৰাজ্যত।

তাৰ পিছত ঈশ্বৰে সাত প্ৰকাৰৰ স্বৰ্গ আৰু সাত প্ৰকাৰৰ নৰক সৃষ্টি কৰিলে।

সাতখন স্বৰ্গ হ'ল-

খুলদ, দাৰ-উছ-ছালাম, দাৰ-উল-কাৰাৰ, ইডেন, আল-মাৱা, নৈম আৰু ফিৰদাউছ।

সাতখন নৰক হ'ল-

সকাৰ, ছায়েৰ, নুতা, হুতামা, জাহীম, জাহানুম আৰু হাৱিয়া।

ওপৰত উল্লেখ কৰা আটাইকেইটা নাম সূৰ্যনীৰ, যি ভাষাৰে ঈশ্বৰে স্বৰ্গদূতৰ লগত কথা কয়।

ঈশ্বৰে যাক ইচ্ছা কৰে তেওঁক নৰক বা স্বৰ্গলৈ পঠিয়াব পাৰে বুলি সকলো ধৰ্মতে এটা সাধাৰণ নীতি। প্ৰাৰম্ভিক অৱস্থাত যদি কোনো আত্মাক দৃশ্যপটৰ পৰাই নৰকলৈ পঠিওৱা হ'লহেঁতেন তেন্তে ই আপত্তি কৰিলেহেঁতেন, 'মই কি অপৰাধ কৰিলোঁ?' ঈশ্বৰে ক'লেহেতেন, 'তুমি মোৰ পৰা আঁতৰি আহি জগতখনক কামনা কৰিলা।' তেতিয়া হয়তো আত্মাই ক'লেহেতেন "সেইটো আছিল কেৱল দুৰ্বল বুদ্ধিমত্তাৰ সিদ্ধান্ত, কিন্তু মইতো ইয়াৰ ওপৰত কোনো কাম কৰা নাছিলো।' এই যুক্তি নিষ্পত্তি কৰিবলৈ আত্মাবোৰক পৃথিৱীলৈ নমাই পঠিওৱা হৈছিল।

আদমৰ (শংকৰ জী) শৰীৰটো স্বৰ্গৰ মাটিৰে সৃষ্টি কৰা হৈছিল। মানৱ-আত্মাৰ উপৰিও আন কিছুমান সুক্ষ্ম-আত্মাকো শৰীৰত ৰখা হৈছিল। আদমৰ শৰীৰটো যেতিয়া সৃষ্টিৰ প্ৰক্ৰিয়াত আছিল যেতিয়া ইবলীচে দেখ-দেখ ঈৰ্ষাৰ বাবে ইয়াৰ ওপৰত থু পেলালে। লেলাৱতি খিনি পেটৰ নাভিটোৰ ওপৰত পৰিল আৰু তাৰ বীজাণুৰ সৈতে লেলাৱতিও শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে। চয়তান হ'ল জিন জাতিৰ। এটা দৈৱ পৰম্পৰা অনুসৰি প্ৰতিজন পুৰুষৰ লগতে একোটা চয়তানী জিনৰো জন্ম হয়। মানৱ শৰীৰটো বোকামাটিৰ ঘৰৰ নিচিনা। আৰু ইয়াৰ ভিতৰত খান্নাচ (ফুচফুচনি) আৰু আন চাৰিটা চৰাইৰ উপৰিও যোল্লটা আত্মা আবদ্ধ হৈ আছে।

পদাৰ্থ, নাৰীৰ ৰূপত আদমৰ বাওঁফালৰ কামিহাড়ৰ পৰা ওলাই আহিল। ইয়াত এটা আত্মা দিয়া হৈছিল, যিটোক হাৱা নামেৰে জনাজাত হ'ল। স্বৰ্গৰ পৰা উলিয়াই দিয়াৰ পিছত আদমক শ্ৰীলংকাত পেলাই দিয়া হ'ল, আৰু ইভক

জেদ্দাত। এনেদৰে তেওঁলোকৰ যোগেদি এছিয়ান বংশৰ আৰম্ভণি হৈছিল। সেয়েহে বাকী থকা আত্মাবোৰো সময়ে সময়ে আকাশৰ পৰা পৃথিৱীলৈ নামিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। আত্মাৰ প্ৰশিক্ষণ, স্কুলীয়া শিক্ষা আৰু স্তৰৰ বাবে ধৰ্মৰ ৰূপত প্ৰতিষ্ঠান স্থাপন কৰা হৈছিল। তাৰ পিছত আত্মাবোৰক বিভিন্ন ধৰ্মত ভাগ কৰা হৈছিল আৰু আন কিছুমানক পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত ভাগ্য অনুসৰি ধৰ্ম নোহোৱাকৈ ৰখা হৈছিল।

ঈশ্বৰপ্ৰেমী আত্মাও এই পৃথিৱীত আহিছিল, আৰু মুছলমান, শিখ, হিন্দু আৰু খ্ৰীষ্টান ঘৰত জন্ম লৈছিল; তেওঁলোকে নিজৰ ধৰ্মৰ নীতি অনুসৰি ঈশ্বৰক বিচাৰিছিল। এই কাৰণেই সকলো ধৰ্মৰ উত্তম-শ্ৰেণীয়ে সন্যাস গ্ৰহণ কৰিছিল। কিছুমান মানুহে ভুলকৈ প্ৰক্ষেপ কৰে যে ইছলামে আশ্ৰমৰ অনুমতি নিদিয়ে। হজৰত মহম্মদেও হীৰাৰ গুহালৈ গৈছিল। শ্বেখ আব্দুল কাদিৰ জিলানী, খোৱাজা মৈন-উদ-দিন আজমেৰী, দাতা আলী হাজৱেৰী, বাৰী ইমাম, বাবা ফৰিদ, শ্বাহবাজ কালান্দৰ আদিয়ে সন্যাস গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতহে উচ্চ ঐশ্বৰিক পদবী লাভ কৰিছিল। আৰু ধৰ্মৰ ব্যাপক প্ৰচাৰৰ বাবে কেৱল সন্তসকলৰে দায়িত্ব।

পৃথিৱীত মানুহৰ অংকুৰণ

পুৰুষৰ শুক্ৰাণু গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে তেজ গোট মাৰিবলৈ এটা **খনিজ আত্মা** (ৰুহ-এ-জামাদি) আহি পৰে। **উদ্ভিদ-আত্মাই** (ৰুহ-এ-নাবাতি) ইয়াক বৃদ্ধি কৰাত সহায় কৰে। গৰ্ভাৱস্থাৰ চাৰি মাহৰ পিছত **পশু-আত্মা** (ৰুহ-এ-হেৱানি) গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰে, যাৰ ফলত ভ্ৰূণ গতি কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এই আত্মাবোৰক একেলগে স্থলজ আত্মা *(আৰ্জি আৰ্ৱাহ)* বুলিও জনা যায়। কেঁচুৱাটো প্ৰসৱ হোৱাৰ কিছু সময়ৰ পিছতে মানুহৰ মুল আত্মাটোৰ লগতে ইয়াৰ সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰ (লতিফা) কেঁচুৱাটোৰ ভিতৰত সুমুৱাই দিয়া হয়। এই আত্মাবোৰক আকাশী আত্মা *(চামাৱী আৰৱাহ)* বুলিও জনা যায়।

যদি প্ৰসৱৰ আগতেই মাতৃৰ গৰ্ভৰ ভিতৰতে শিশুটিৰ মৃত্যু হয়, তেন্তে অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়াৰ অনুষ্ঠানৰ প্ৰয়োজন নহয়, কিয়নো ই এতিয়াও মানুহ হবলৈ বাকী আছিল। প্ৰসৱৰ মাত্ৰ কেইমুহূৰ্তমানৰ পিছতে শিশুটিৰ মৃত্যু হ'লে অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়াৰ অনুষ্ঠান এটা কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। কাৰণ তেতিয়ালৈকে তেওঁৰ মাজত মানৱ-আত্মাৰ আগমনৰ বাবে ই মানুহ হৈ পৰিলহেঁতেন আৰু স্ব-আত্মা (নাফছ)ৰ লগতে ইয়াৰ সহায়কসকলেও নাভি বিন্দুত থিতাপি লৈছিল। অধিক শক্তিশালী খনিজ আত্মা থকা মানুহে পাহাৰত থাকি ভাল পায়। মানুহৰ গছ-গছনি আৰু ফুলৰ প্ৰতি থকা আকৰ্ষণৰ কাৰণ হৈছে তেওঁৰ মাজত থকা উদ্ভিদ-আত্মা। জৈৱ-আত্মাৰ আধিপত্যৰ বাবে জীৱ-জন্তুৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ আৰু জীৱ-জন্তুৰ দৰে আচৰণৰ সৃষ্টি হয়। নাফছ (এটা চয়তানী জিন) চেহেৰাত কুকুৰৰ দৰে। ইয়াৰ আধিপত্যৰ বাবে মানুহে কুকুৰৰ দৰে আচৰণ আৰু কুকুৰৰ প্ৰতি মৰম গঢ় লৈ উঠে। হৃদয় জাগ্ৰত হোৱাৰ লগে লগে মানুহ এজন ফিৰিস্তাৰ দৰে হৈ পৰে।

মৃত্যুৰ পিছত আকাশী আত্মাবোৰে স্বৰ্গলৈ উভতি যায়। আকাশী আত্মাবোৰক কেবল এটা নিৰ্ধাৰিত শৰীৰৰ বাবে নিযুক্ত কৰা হয়; আনহাতে, নাফচকে ধৰি স্থলজ আত্মাবোৰ এই পৃথিৱীত ৰৈ যায়। স্থলজ আত্মাবোৰ, মৃত্যুৰ পিছত, আন এটা নৱজাত মানৱ শৰীৰলৈ স্থানান্তৰিত হয়, আৰু বিভিন্ন মানুহক পুনঃ পুনঃ

দিয়া হৈয়েই আছে। স্থূলজ আত্মাবোৰ বিচাৰৰ দিন আৰু জবাবদিহিৰ পৰা ৰেহাই দিয়া হৈছে। শুদ্ধিকৰণ হোৱা নাফচ আত্মাবোৰে মৃত্যুৰ পিছতো ঈশ্বৰক পূজা কৰি যাবলৈ কবৰতে থাকে, আৰু লগতে আধ্যাত্মিক অনুগ্ৰহৰ সৈতে মানৱতাৰ মংগলৰ হকে কল্যান সাধি যায়। হজৰত মহম্মদে (ছঃ) আৰোহণৰ ৰাতি (শ্বাবে মেৰাজ) হজৰত মুছাৰ কবৰৰ কাষেৰে পাৰ হৈ যোৱাৰ সময়ত তেওঁক কবৰত ইবাদতত লিপ্ত হোৱা দেখিলে। যেতিয়া হজৰত মহম্মদে আকাশমাৰ্গত উপস্থিত হ'ল, তেতিয়া তেওঁ দেখিলে যে হজৰত মুচাও তাত উপস্থিত আছে। 'পাপী'ৰ ওপৰত হাবীহোৱা নাফচসকলে নিজৰ জীয়াই থকাৰ বাবে চয়তানৰ গোটত যোগদান কৰে। মানুহৰ ক্ষতি কৰিবলৈ মানুহৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। নাফচকলৰ এনে সূক্ষ্ম-আত্মাক এইদৰে দুষ্ট আত্মা বুলি জনা যায়।

বাইবেলৰ অনুসাৰে যীচুৱে ভূত-প্ৰেত লম্ভা লোকসকলৰ মাজৰ পৰা দুষ্ট আত্মাক বাহিৰ কৰি দিছিল। মৃত্যুৰ পিছত স্থূলজ আত্মা আৰু নাফচবোৰ এই জগতত থাকে, মানুহৰ আত্মাই হয় ইল্লিয়িন বা ছিজ'জিনত প্ৰৱেশ কৰে আৰু লতা'ইফ (মানুহৰ বুকুৰ ভিতৰত থকা সুক্ষ্ম আত্মা সমুহ), যদিহে সেইবোৰ আলোকিত হৈছে, তেন্তে ইল্লিয়িন লৈ যায় ; অন্যথা লাতাইফবোৰ (সুক্ষ্ম-আত্মা) কবৰতে অপচয় হয়। নাফছৰ কাৰণে মানুহ অশুচি হৈ পৰিল।

বুলেহ শ্বাহে ক'লে, 'আত্মা (নাফছ)ই মোৰ মাজত অশুদ্ধিবোৰ লগত লৈ আহিছিল। নহ'লে মই প্ৰথমে অশুদ্ধ নাছিলোঁ।'

আত্ম-শুদ্ধিকৰনৰ বাবে আকাশী কিতাপসমূহ প্ৰকাশ কৰা হৈছিল আৰু নবী আৰু সন্তসকলক পঠিওৱা হৈছিল। কেতিয়াবা আত্মাক নৰকৰ অগ্নিৰ ভয় দেখুৱা হৈছিল কেতিয়াবা স্বৰ্গৰ আনন্দৰ কথাৰে উদগনি দিয়া হৈছিল। তপ, পূজা আৰু উপবাসৰ জৰিয়তে প্ৰচেষ্টা কৰা হৈছিল, যাতে ইয়াক বশ কৰিব পৰা যায়; আৰু সফল প্ৰতিদ্বন্দ্বীসকল স্বৰ্গৰ যোগ্য দাবীদাৰ হৈ পৰিল। উত্তম শ্ৰেণীৰ লোকে অৱশ্যে ৰহস্যময় জ্ঞানৰ দ্বাৰা আত্মাক শুদ্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল, যাৰ ফলত তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ বন্ধু হৈ পৰিছিল।

নাফছ (নাভি আত্মা)ৰ মতবাদ (স্বয়ম)

ই এটা চয়তানী কোষ আৰু নাভি বিন্দু ইয়াৰ বাসস্থান। সকলো নবী আৰু সন্তই ইয়াৰ দুষ্টামিৰ পৰা পৰিত্ৰান বিচাৰিছিল। ইয়াৰ খাদ্যত ফছফৰাছ আৰু দুৰ্গন্ধ, যি হাড়, কয়লা আৰু গৰুৰ গোবৰতো পোৱা যায়। সকলো ধৰ্মতে সংগমৰ পিছত সঠিকভাৱে গা ধোৱাৰ ওপৰত জোৰ দিয়ে কাৰণ যৌন কাৰ্য্যৰ সময়ত গাৰ ছালৰ ছিদ্ৰৰ মাজেৰে অপ্ৰীতিকৰ দুৰ্গন্ধ নিৰ্গত হয়। দুৰ্গন্ধযুক্ত পানীয় আৰু পশুৰ মাংসও সেৱন কৰা নিষিদ্ধ।

আজাল (প্ৰাৰম্ভিক ক্ষণ)ৰ দিনা খনিজ আত্মালৈকে, ঈশ্বৰৰ সন্মুখত থকা সকলো আত্মাই ইজনে সিজনৰ লগত চিনাকি হৈ একত্ৰিত হৈছিল। মানুহে নিজৰ মাজত থকা খনিজ আত্মাৰ পৰাই অনুপ্ৰাণিত হৈ শিলৰ পৰা ঘৰ সাজিছিল। আৰু তেওঁৰ মাজত থকা উদ্ভিদ আত্মাৰ পৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ গছৰ কাঠেৰে ঘৰৰ চাল সাজিছিল। গছৰ শীতল ছাঁৰ পৰাও মানুহ উপকৃত হৈছিল। গছবোৰে তেওঁক বিশুদ্ধ অক্সিজেনৰ যোগান ধৰিছিল। পিছফালৰ শাৰীৰ পৰা অহা পশু-আত্মা, যিবোৰ এই জগতত জীৱ-জন্তুলৈ পৰিণত হৈছিল, সেইবোৰ মানুহৰ খাদ্য বাবে বৈধ বুলি ঘোষণা কৰা হৈছিল। এইবোৰৰ উপৰিও একে শ্ৰেণীৰ চৰাইবোৰকো খোৱাৰ বাবে বৈধ কৰা হৈছিল।

বাওঁফালে জিন আৰু নাৰকীয় আত্মাৰ সৃষ্টি হৈছিল, তাৰ পিছত দুষ্ট আত্মা, যিবোৰ, শেষত, ঈশ্বৰৰ শত্ৰু হৈ পৰিছিল। আৰু দুষ্ট আত্মাৰ আঁৰৰ পৰা আবিৰ্ভাৱ হোৱা পশু আত্মা, উদ্ভিদ আত্মা আৰু খনিজ আত্মাবোৰে মানুহৰ বিৰুদ্ধে শত্ৰুতা গঢ়ি তুলিছিল। এই শ্ৰেণীৰ খনিজ আত্মাৰ ফলত পৃথিৱীৰ ছাই কয়লালৈ পৰিণত হৈছিল, যাৰ পৰা ওলোৱা গেছ মানুহৰ বাবে ক্ষতিকাৰক আছিল। এই শ্ৰেণীৰ উদ্ভিদ আত্মাই বিপজ্জনক, কাঁইটীয়া আৰু মানুহ খোৱা গছবোৰক

অস্তিত্বলৈ আনিছিল। এইবিধ প্ৰাণী আত্মাৰ বাবেই মানুহভোজী প্ৰাণী আৰু জন্তুৰ সৃষ্টি হৈছিল। আৰু একে শ্ৰেণীৰ চৰাইবোৰ মানুহৰ বিৰুদ্ধে থকা শত্ৰুতাৰ বৈশিষ্ট্যৰ বাবে বেআইনী (হাৰাম) বুলি ঘোষণা কৰা হৈছিল। এই চৰাইবোৰক চিনি পাব পাৰি তেওঁলোকৰ নখৰে খাদ্য খোৱাৰ বৈশিষ্ট্যৰ বাবে। ঈশ্বৰৰ সোঁফালে থকা আত্মাবোৰক মানুহৰ দাস, বাৰ্তাবাহক আৰু সহায়ক হিচাপে নিযুক্তি দিয়া হৈছিল। মানুহক সকলোতকৈ ওপৰত উচ্চ পদবীত উন্নীত কৰা হৈছিল, আৰু ঈশ্বৰৰ উপ-বিচাৰক হিচাপে নিযুক্তি দিয়া হৈছিল। এতিয়া নিযুক্তি গ্ৰহণ কৰে নে নাকচ কৰে সেয়া মানুহজনৰ, তেওঁৰ ইচ্ছা, প্ৰচেষ্টা আৰু ভাগ্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।

সপোনত নাফচবোৰে শৰীৰ এৰি যায়, আৰু ব্যক্তিজনৰ বেশত জিনসকলৰ দুষ্ট সমাৱেশত যোগদান কৰে। নাফছৰ লগত খান্নাচসকলো থাকে। ই এটা হাতীৰ দৰে। ই নাফছ আৰু কালব (হৃদয়)ৰ মাজত বহি থাকে। মানুহক বিপথে পৰিচালিত কৰিবলৈ ই নাফচক সহায় কৰে। ইয়াৰ উপৰিও মানুহজনক বিপথে পৰিচালিত কৰিবলৈ চাৰিটা চৰাইও বুকুৰ ভিতৰৰ চাৰিটা আত্মাত আঁকোৱালি থাকে । যেনে, কুকুৰা চৰাইয়ে *কল্ব* বা হৃদয় আত্মাক (Qalb) সাৱতি থাকে, যাৰ ফলত হৃদয়ত কামনাৰ অগনি প্ৰাধান্য হয়। কলবৰ জিকিৰৰ (হৃদয়ৰ আমন্ত্ৰণ)ৰ দ্বাৰা কুকুৰা চৰাইটো কামনাৰ পৰা শুদ্ধি হয়। সেয়েহে, ই নিষেধাজ্ঞা (হাৰাম) আৰু অনুমোদিত (হালাল)ৰ মাজত পাৰ্থক্য কৰিবলৈ শিকে। তাৰ পিছত ইয়াক নিৰাপদ হৃদয় (Qalb-e-Saleem) বুলি জনা যায়।

কাউৰী *ছিৰি* সুক্ষ্ম-আত্মাৰ লগত সাৱতি থাকে, আৰু সেয়ে ছিৰি লোভত আক্ৰান্ত হয়। ময়ুৰ চৰাই *খাফী* সুক্ষ্ম-আত্মাৰ ওপৰত সাৱতি থাকে, সেয়ে খাফী ঈৰ্ষাত আক্ৰান্ত হয়। কপৌ চৰাই *আখফাত* সাৱতি থাকে, আৰু সেইকাৰনেই আখফা কৃপণালিত আক্ৰান্ত হয়। এই চৰাইবোৰৰ বৈশিষ্ট্যই বুকুৰ আত্মাক লোভ আৰু ঈৰ্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰে, যেতিয়ালৈকে আত্মাবোৰ আলোকিত নহয়।

এই চাৰিটা চৰাইক অব্ৰাহামৰ শৰীৰৰ পৰা উলিয়াই শুদ্ধ কৰি পুনৰ তেওঁৰ শৰীৰত ৰখা হৈছিল। বিশুদ্ধ ব্যক্তিৰ মৃত্যুৰ পিছত এই চৰাইবোৰে গছত বাস কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। তপস্যাৰ বাবে জংঘলত নিৰ্দিষ্ট সময় কটোৱা ব্যক্তিসকলে এই চৰাইবোৰৰ মাত অনুকৰণ কৰিবলৈ শিকে; যাৰ ফলত এই চৰাইবোৰ ইহঁতৰ লগত পৰিচিত হৈ পৰে, আৰু ইহঁতে ইহঁতক সৰু সৰু ৰোগ নিৰাময় কৰাত সহায় কৰে।

এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাখ্যান:

নফছ হ'ল চয়তানৰ।

মানুহৰ বুকুৰ ভিতৰৰ পাঁচোটা সুক্ষ্ম-আত্মা ক্ৰমে পাঁচজন মহান নবীৰ সৈতে সম্পৰ্কিত। *আনা* সুক্ষ্ম-আত্মা হ'ল ভগৱানৰ।

একেদৰে শৰীৰটোও এজন নিখুঁত আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকৰ (সঠিক মুৰ্শিদৰ) সৈতে সম্পৰ্কিত।

যিটো আত্মা সংশ্লিষ্ট সম্পৰ্কৰ লগত সংযুক্ত নহয়, সি তাৰ আধ্যাত্মিক কৃপাৰ পৰাও বঞ্চিত হয়।

১) কাল্ব সূক্ষ্ম-আত্মা (লতিফা-এ-কল্ব)

নবীত্ব আৰু কাল্ব সম্পৰ্কীয় জ্ঞান আদম ছফী আল্লাহক দিয়া হৈছিল

মাংসল হৃদয়ক উৰ্দুত 'দিল', আৰবীত 'ফাউৱাদ' বুলি জনা যায়। এই ভৌতিক হৃদয়ত আঁকোৱালি থকা আধ্যাত্মিক আত্মা বা শক্তিক **কাল্ব** বুলি জনা যায়। নবীত্ব আৰু **কাল্ব**ৰ সৈতে জড়িত জ্ঞান আদমক প্ৰদান কৰা হৈছিল। এটা নবী পৰম্পৰা অনুসৰি, 'হৃদয় আৰু **কাল্ব** পৃথক পৃথক।' এই পৰিঘটনা মুলক জগতখনক নাছুত (স্থলজ ৰাজ্য) বুলি জনা যায়। ইয়াৰ উপৰিও আন আন ৰাজ্যও আছে যেনে *মালাকুট* (ফিৰিস্তাৰ ৰাজ্য), *অনকবুত* (ঈশ্বৰৰ সিংহাসনৰ ৰাজ্য), *জাব্রুত* (আত্মাৰ

ৰাজ্য, 'জিব্ৰাইলৰ বাসস্থান'), *লাহুত* (শূন্যতাৰ ৰাজ্য), *ৱাহদাত* (ঐশ্বৰীক ঐক্যৰ, Divine Unityৰ ৰাজ্য) আৰু *আহদিয়াত* (ঈশ্বৰ একতাৰ, Divine Onenessৰ ৰাজ্য)।

এই ৰাজ্যসমুহ আৰু ইয়াৰ জীৱবোৰ নাছুটৰ স্থূলজ ৰাজ্যত অগ্নিৰ গোলকৰ বিস্ফোৰণৰ পূৰ্বতো আছিল। ফিৰিস্তা আৰু আত্মাবোৰ একেলগে সৃষ্টি কৰা হৈছিল যদিও এই ক্ষেত্ৰসমূহত প্ৰধান স্বৰ্গদূত আৰু বুকুৰ সূক্ষ্ম-আত্মা (লাতাইফ) আগৰেপৰাই আছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত নাছুটৰ ৰাজ্যৰ বহু গ্ৰহত জীৱই বাস কৰিছিল। কিছুমান গ্ৰহ ধ্বংস হৈ গৈছে আৰু বাকীবোৰে শেষ হবৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে। প্ৰধান স্বৰ্গদূত আৰু বুকুৰ সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰ 'হৈ যা/কুন'আদেশৰ সত্তৰ হাজাৰ বছৰ আগতেই সৃষ্টি কৰা হৈছিল। কাল্বক প্ৰেমৰ স্থানৰ ভিতৰত ৰখা হৈছিল যাতে কালবৰ জৰিয়তে মানুহে ঈশ্বৰৰ সৈতে সংযুক্ত হব পাৰে। কাল্বেই মানুহ আৰু ঈশ্বৰৰ মাজত টেলিফোন অপাৰেটৰৰ দৰেই কাম কৰে। মানুহে কাল্বৰ যোগেদি ঐশ্বৰিক যুক্তি আৰু সম্বেদ লাভ কৰে। **ফুটনোট: এখন দলিল (ঈশ্বৰীয় যুক্তি/কাৰণ)ৰ লগত সদায় ইলহাম (প্ৰেৰণা) থাকে। ইলহাম সত্য বা প্ৰামাণিক নহয় যদিহে লগত কোনো দলিল নাথাকে ।**

বুকুৰ সকলো সূক্ষ্ম-আত্মাৰ পূজা (লতা'ইফ) কালবৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ প্ৰাসাদ (আৰছ-ই-বালা)ত উপনীত হয়। কিন্তু মালাকুটৰ ৰাজ্যৰ বাহিৰত কালবৰ প্ৰৱেশ অনুমতি নাই। ইয়াৰ গন্তব্যস্থান খুল্ড নামৰ স্বৰ্গত । ইয়াৰ পূজাৰ ধৰণ, আৰু ইয়াৰ মালাজপ কৰাৰ পদ্ধতি দুয়োটা মানুহৰ শৰীৰৰ ভিতৰতে নিহিত হৈ আছে। যিসকলে স্বৰ্গ লাভ কৰে কিন্তু এই আভ্যন্তৰীণ উপাসনাৰ বিষয়ে অজ্ঞাত আছিল তেওঁলোকে স্বৰ্গতো অনুশোচনা কৰিব, কাৰণ ঈশ্বৰে কৈছে, 'তেওঁলোকে ভাবে নেকি যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক ধৰ্মপৰায়ণসকলৰ সৈতে সমান কৰিব?' কাৰণ যি সকল কাল্বৰ জ্ঞান প্ৰাপ্ত সেইসকলৰহে স্বৰ্গত মনত থাকিব।

ফুটনোট: খুল্ড হৈছে আটাইতকৈ নিম্ন খাপৰ জান্নাত ।

মৃত্যুৰ পিছত শৰীৰৰ পূজা (ইবাদত) শেষ হয়। **কাল্ব**কে ধৰি বুকুৰ আন আন জ্ঞান-হীন সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰ হয়তো দুৰ্বল হৈ থাকিব নহয়বা কবৰতে পচি যাব। জ্ঞানপ্ৰাপ্ত আৰু শক্তিশালীসকলে ইল'লিয়েন নামৰ ঠাইত প্ৰৱেশ কৰিব। বিচাৰৰ দিনৰ পিছত সকলোকে নতুন শৰীৰ দিয়া হ'ব; আৰু অমৰ সন্তসকলৰ (যিসকলে এই জগততে ঈশ্বৰক দেখিছিল) একেটা শৰীৰতে তেওৰ সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰ আৰু মানুহ-আত্মাৰ (ৰুহ) পুনৰ ৰখা হ'ব । যিসকলে নিজৰ সূক্ষ্ম-আত্মাক পুনৰুজ্জীৱিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আৰু এই জগতত ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰিছিল, তেওঁলোকে আখিৰাততো ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰিব; ফলস্বৰূপে তেওঁলোকৰ স্তৰ আৰু পদবী অহৰহ উন্নীত হ'ব। যিসকলৰ হৃদয় ইয়াত অন্ধ আছিল, তেওঁলোক আখিৰাততো অন্ধ হৈ থাকিব। এই বিস্ময়কৰ জগতখনেই হৈছে কৰ্ম আৰু কৰ্মৰ অনুশীলনৰ স্থান। গতিকে, সৎকৰ্ম সম্পাদনৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোক স্থবিৰ হৈ পৰিলহেঁতেন। খ্ৰীষ্টান, ইহুদী আৰু হিন্দুসকলো এই সূক্ষ্ম-আত্মাৰ বিষয়ে সচেতন। সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰৰ বাবে হিন্দুৰ শব্দটো হ'ল 'শক্তি, ইন্দ্ৰীয়', আৰু ইয়াৰ বাবে মুছলমানৰ শব্দটো হ'ল 'লতাইফ'।

হৃদযন্ত্ৰৰ বাওঁফালে দুই ইঞ্চি দূৰত কাল্ব অৱস্থিত, আৰু ইয়াৰ ৰং হালধীয়া। ইয়াৰ পুনৰুজ্জীৱনৰ ফলস্বৰূপে মানুহে চকুৰে হালধীয়া ৰঙৰ পোহৰ দেখা যেন অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। কিছুমান আধ্যাত্মিক গুৰুৱেও ৰঙেৰে মানুহক সুস্থ কৰে। বেছিভাগ মানুহেই নিজৰ হৃদয়ৰ পৰা অহা পৰামৰ্শক সত্য বুলি গণ্য কৰে।

সাধাৰণ মানুহৰ কাল্ব অজ্ঞান (সোনোবাৰ) হৈ থাকে। ইয়াৰ পৰা পৰামৰ্শ বুৰ্বকামী, ফুচফুচনি (খান্নাচৰ পৰা) বা নাভি-আত্মা (নাফচ)ৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব পাৰে, সেয়েহে, ইয়াৰ বিচাৰত ভুল হ'ব পাৰে। কালব-ই-স্নোবাৰ (জ্ঞানহীন হৃদয়)ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰাটো মূৰ্খামি। যেতিয়া ঈশ্বৰৰ ৰোমন্থনৰ দ্বাৰা হৃদয়খন

পুনৰুজ্জীৱিত হয়, তেতিয়া ই ভাল আৰু বেয়াৰ মাজত পাৰ্থক্য বুজিবলৈ আৰম্ভ কৰে, আৰু সংবেদনশীলতা লাভ কৰে। ইয়াক কালব-ই-ছালিম (সুৰক্ষিত হৃদয়) বুলি জনা যায়। প্ৰচুৰ ঈশ্বৰৰ ৰোমন্থনৰ বাবে ইয়াৰ দিশ ঈশ্বৰৰ ফালে নিৰ্দেশিত হয়। ইয়াক কালব-ই-মুনীব (ঈশ্বৰৰ ফালে মুখ কৰা হৃদয়) বুলি জনা যায়। ই মানুহজনক কু-সংস্কাৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ সক্ষম, কিন্তু এতিয়াও সম্পুৰ্ন শুদ্ধ সিদ্ধান্ত লব পৰা শক্তিৰ অভাৱ। ই কালব-ই-শ্বহীদ (সাক্ষী হৃদয়)লৈ পৰিবৰ্তিত হয় যেতিয়া ইয়াৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ পোহৰ পৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এটা নবী সম্বন্ধীয় পৰম্পৰাই বৰ্ণনা কৰিছে, 'ঈশ্বৰৰ দয়ালু দৃষ্টি ভগ্ন-হৃদয় আৰু ভগা কবৰৰ ওপৰত পৰে।' নিঃসন্দেহে, এই অৱস্থাত, হৃদয়ৰ পৰা যি আহে, তাকে মানি লওক, কিয়নো এই অবস্থাত ঐশ্বৰিক-জিলিকনিয়ে নাফছকো মুতমাইন্না (ঈশ্বৰীয়ভাৱে সন্তুষ্ট আত্মা)লৈ ৰূপান্তৰিত কৰে। তেতিয়া ঈশ্বৰ তেওঁৰ ডিঙিৰ মুল শিৰাতকৈও বেছি ওচৰত। এই পৰ্যায়ত ঈশ্বৰে তেতিয়া ঘোষণা কৰে, 'মই তেওঁৰ জিভা হৈ যাওঁ, যাৰ সহায়ত তেওঁ কথা কয়, আৰু মই তেওঁৰ হাত হওঁ, যাৰ সহায়ত তেওঁ ধৰি ৰাখে।'

২) মানৱ আত্মা/ৰুহ (লতিফা-এ-ৰুহ)

নবীত্ব আৰু এই আত্মাৰ বিষয়ে জ্ঞান ইব্ৰাহীমক দিয়া হৈছিল

মানুহৰ আত্মা বুকুৰ সোঁফালৰ ওচৰত। উচ্চস্বৰে জপ কৰা আৰু ইয়াৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ নাম কল্পনাৰে অংকিত কৰি ইয়াক জাগ্ৰত কৰা হয়, ফলস্বৰূপে, ইয়াতো এটা স্পন্দন দৰে গতি স্পষ্ট হৈ পৰে। এই সূক্ষ্ম-আত্মাৰ সৈতে 'ইয়া-আল্লাহ' নামটোৰ চন্দ মিলোৱা হয়। । এই পৰ্যায়ত, ঈশ্বৰৰ স্মৰণত দুটা সূক্ষ্ম-আত্মা নিয়োজিত হৈ আছে; গতিকে এনে ব্যক্তিৰ আধ্যাত্মিক মৰ্যাদা সেইসকলতকৈ বেছি যিসকলে কেৱল নিজৰ হৃদয়ক (কল্ব) জীৱন্ত কৰি তোলে। আত্মাটো গাঢ় ৰঙা ৰঙৰ, যাৰ পুনৰুজ্জীৱনে জাবৰুটৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশৰ সুবিধা প্ৰদান কৰে। ক্ৰোধ আৰু খং ইয়াৰ লগত জড়িত হৈ থাকে, যিবোৰ ঐশ্বৰিক তাপৰ দ্বাৰা মহিমালৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

৩) ছিৰি সূক্ষ্ম-আত্মা (গোপনীয়তা) (লতিফা-এ-ছিৰি)

নবীত্ব আৰু ছিৰি সম্পৰ্কীয় জ্ঞান মুচা নবীক দিয়া হৈছিল

এইটো বুকুৰ বাওঁফাল আৰু বুকুৰ মাজভাগৰ মাজতে অৱস্থিত। 'য়া হাইয়ু, ইয়া কাঈয়ুম' নামটোৰ উচ্চস্বৰত জপ আৰু ঈশ্বৰৰ নাম কল্পনাৰে অংকনৰ দ্বাৰা ইয়াক পুনৰুজ্জীৱিত কৰা হয়। ইয়াৰ ৰং বগা। ই লাহুত (শূন্যতাৰ ৰাজ্য) পায়গৈ, সপোন আৰু আধ্যাত্মিক যাত্ৰাৰ জৰিয়তে। এই সূক্ষ্ম-আত্মাৰ সংযোজনৰ লগে লগে এতিয়ালৈ তিনিওটা আত্মা ঈশ্বৰৰ স্মৰণত নিয়োজিত হৈ পৰিছে আৰু এনে ব্যক্তিৰ পদবী আৰু বেছি বৃদ্ধি পায়।

৪) খাফী সূক্ষ্ম-আত্মা (গোপন) (লতিফা-এ-খাফী)

ইয়াৰ নবীত্ব আৰু জ্ঞান যীচু খ্ৰীষ্টক প্ৰদান কৰা হৈছিল

এই সূক্ষ্ম-আত্মা বুকুৰ মাজৰ পৰা সোঁফালে থাকে। 'ইয়া ৱাহিদ' নামৰ উচ্চস্বৰে জপ কৰি ইয়াক পুনৰুজ্জীৱিত কৰা হয়। ইয়াৰ ৰং সেউজীয়া। এই আত্মাই ৱাহদাত (ঈশ্বৰীয় ঐক্যৰ ৰাজ্য)ত উপনীত হয়। এই পৰ্যায়ত এতিয়া চাৰিওটা আত্মা ঈশ্বৰৰ স্মৰণত নিয়োজিত হৈ আছে আৰু এনে ব্যক্তিৰ পদবী আৰু বৃদ্ধি পায়।

৫) আখফাহ সূক্ষ্ম-আত্মা (অস্পষ্ট) (লতিফা-এ-আখফাহ)

ইয়াৰ নবীত্ব আৰু জ্ঞান হজৰত মহম্মদক প্ৰদান কৰা হৈছিল

এই সূক্ষ্ম-আত্মা বুকুৰ মাজ ভাগত থাকে। 'য়া আহাদ' নামটো উচ্চস্বৰে জপ কৰি ইয়াক পুনৰুজ্জীৱিত কৰা হয়। ইয়াৰ ৰং বেঙুনীয়া। ইয়াৰ সৈতেও ৱাহদাতৰ ৰাজ্য (ঈশ্বৰীয় ঐক্যৰ ৰাজ্য)ত থকা পৰ্দাখনৰ সম্পৰ্ক আছে, যাৰ পিছফালে ঈশ্বৰৰ সিংহাসন আছে।

বুকুৰ পাঁচটা সূক্ষ্ম-আত্মাৰ জ্ঞান কেৱল পাঁচজন মুখ্য ঈশ্বৰৰ ৰচুলক প্ৰদান কৰা হৈছিল। প্ৰতিটো সূক্ষ্ম-আত্মাৰ জ্ঞানৰ আধা অংশ এই মহান ৰাছুলসকলৰ পৰা

সন্তসকলৰ হাতলৈ স্থানান্তৰিত হৈছিল। এইদৰে গুপ্ত জ্ঞানৰ মুঠ দহ অংশ আছিল আৰু সন্তসকলেও এই জ্ঞান উত্তম শ্ৰেণীলৈ প্ৰেৰণ কৰিছিল। বাহ্যিক জ্ঞান, শৰীৰ আৰু জিভাৰ উচ্চাৰণ আদি এই সকলোবোৰ নাছুট ৰাজ্যৰ আৰু নাফছৰ সৈতে জড়িত। এইবোৰ সাধাৰণ মানুহৰ বাবে। ইয়াৰ জ্ঞান শাস্ত্ৰত সংৰক্ষিত হৈ আছে যাৰ ত্ৰিশটা অধ্যায় আছে। গুপ্ত জ্ঞানও নবীসকলক দৈব-বাণী (ৱাহী)ৰ জৰিয়তে প্ৰদান কৰা হৈছিল। সেয়েহে ইয়াক 'The Esoteric Scripture' বুলিও কোৱা হয়। কেতিয়াবা ৰাজহুৱাভাৱে হজৰত মহম্মদৰ জিভাৰ পৰা গুপ্ত জ্ঞান পিছলি গৈছিল যিটো কেৱল উত্তম শ্ৰেণীৰ মাজতে সীমাবদ্ধ আছিল, সেয়েহে কোৰাণৰ কিছুমান আয়াত পিছলৈ বাতিল কৰা হৈছিল। এই আভ্যন্তৰীণ জ্ঞান সন্তসকলৰ শৃংখলত অনুশীলন কৰা হৈছিল আৰু এটা হৃদয়ৰ পৰা আন এটা হৃদয়লৈ আৰু আগবঢ়াই নিয়া হৈছিল। এতিয়া এই জ্ঞান সাধাৰণ মানুহৰ বাবেও সুলভ কৰি তোলা হৈছে, কিতাপৰ জৰিয়তে।

৬) আনা সূক্ষ্ম-আত্মা: (লতিফা-এ-আনা)

ই মানুহৰ মূৰত অৱস্থিত, আৰু ইয়াৰ কোনো ৰং নাই। 'য়া হু'ৰ জিকিৰেৰে (স্মৰণ) ই চৰম শিখৰত উপনীত হয়। ই আধ্যাত্মিক শক্তি লাভ কৰি ঈশ্বৰক উন্মুক্ত অৱস্থাত দেখিবলৈ পায় আৰু ঈশ্বৰৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ সক্ষম হয়। এইটোৱেই হৈছে ঐশ্বৰিক প্ৰেমিকৰ গন্তব্যস্থল । ইয়াৰ উপৰিও ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় কিছুমান লোকক আন বিশেষ ঐশ্বৰিক আত্মাও প্ৰদান কৰা হয় যেনে টিফ্লে-ই-নুৰী (ঈশ্বৰৰ পোহৰৰ আত্মা) আৰু জুছা-ই-তাওফীক-ই-ইলাহি (ঈশ্বৰৰ আত্মা)। এনে উত্তম শ্ৰেণীক বুজাটো বুদ্ধিৰ শক্তিৰ বাহিৰত।

অনাৰ সূক্ষ্ম-আত্মাৰ জৰিয়তে সপোনত ভগৱানক দেখা পোৱা যায়। জুছা-ই-তাওফীক-ই-ইল্লাহী (ঈশ্বৰ উপ-আত্মা)ৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰক অতিক্ৰমণীয় ধ্যান (মুৰাকিবা)ত দেখা পোৱা যায়। আৰু যিবোৰৰ টিফ্ল-এ-নুৰী আছে *(অতি উত্তম শ্ৰেণীক উপহাৰ হিচাপে দিয়া ঈশ্বৰৰ প্ৰতিচ্ছবি, এনে লোক মুঠতে মাত্ৰ সাতজন,*

আৰু তেওঁলোকক চুলতান আল ফুকৰা নামেৰে জনাজাত) তেওলোকে ঈশ্বৰক সজ্ঞান অৱস্থাত দেখে।

এই জগতখনে তেওঁলোকক 'ঈশ্বৰৰ শক্তি' বুলি জানে। তেওঁলোকে নিজৰ ইচ্ছামতে যিকোনো ব্যক্তিক "মকাম মেহমুদ"লৈ (প্ৰশংসা আৰু মহিমাৰ স্থল) পূজা, তপস্যাৰ জৰিয়তে বা কৰুণাৰ দৃষ্টিৰে লৈ যাব পাৰে। মুমিন বা কাফিৰ, মৃত বা জীয়াই থকা, তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়। যেনেকৈ আব্দুল কাদিৰ জিলানীৰ একক কৰুণাৰ দৃষ্টিৰে চোৰ এজনো সাধুসন্ত হৈ পৰিল। এনে উত্তম শ্ৰেণীৰ চকুৰ চাৱনীৰ অনুগ্ৰহতে আবু বকৰ হাৱাৰী আৰু মাংঘা ডাকুও সন্ত পুৰুষ হৈ পৰিল।

পাঁচোজন মহান ৰছুলক তেওঁলোকৰ বাবে নিৰ্ধাৰিত সূক্ষ্ম-আত্মাৰ সৈতে জড়িত জ্ঞান দিয়া হৈছিল আৰু সেয়েহে, আধ্যাত্মিকতাৰ শক্তি আৰু গুণগত মান ক্ৰমান্বয়ে বৃদ্ধি পাই থাকিল। আপুনি যিটোৱেই সূক্ষ্ম-আত্মাক ঈশ্বৰৰ নামজপেৰে পুনৰুজ্জীৱিত কৰিব আৰু ইয়াৰ সৈতে জড়িত নহওক কিয়, আপুনি সেইজন সংশ্লিষ্ট মহান ৰাছুলৰ কৃপা লাভ কৰাৰ যোগ্য হ'ব, আৰু তেওঁৰ সৈতে সংযুক্ত হ'ব। ঈশ্বৰৰ জিলিকনিৰ অধীনত যিয়েই সূক্ষ্ম-আত্মা নাহক কিয়, সেই বিশেষ সূক্ষ্ম-আত্মাৰ সাধু-সন্তত্ব আপোনাক প্ৰদান কৰা হ'ব। সাতখন ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰৱেশ আৰু সাতখন স্বৰ্গত বিভিন্ন পৰ্যায় লাভ কৰাটোও বুকুৰ এই সূক্ষ্ম-আত্মাৰ লগত জড়িত।

মানৱ শৰীৰত সূক্ষ্ম-আত্মা (লতিফা)ৰ কাৰ্য্যসমূহ

আখফাহৰ সূক্ষ্ম-আত্মা (অস্পষ্টতা): ই মানুহজনক কথা ক'বলৈ সক্ষম কৰে; ইয়াৰ অবিহনে মানুহ সুস্থ জিভাৰেও বোবা (জন্মৰ পৰা বাক ক্ষমতাৰ অভাৱ)। মানুহ আৰু প্ৰাণীৰ মাজত পাৰ্থক্য এই সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰৰ বাবেই। জন্মৰ সময়ত যদি কোনো কাৰণত আখফাহ সূক্ষ্ম-আত্মা শৰীৰত প্ৰৱেশ নকৰে, তেন্তে ইয়াক শৰীৰলৈ অনাটো সংশ্লিষ্ট ৰাছুলৰ দায়িত্বত আছিল। তাৰ পিছত, বোবাজনেও কথা ক'বলৈ আৰম্ভ কৰে।

ছিৰি সূক্ষ্ম-আত্মা (গোপন): ই মানুহক দেখিবলৈ সক্ষম কৰে। যদিহে জন্মৰ সময়ত মানুহৰ এই সূক্ষ্ম-আত্মা অনুপস্থিত হয়, তেন্তে তেওঁ অন্ধ বুলি নিশ্চিত কৰা হয়। ইয়াক শৰীৰত অনাটো সংশ্লিষ্ট ৰাছুলৰ দায়িত্বত আছিল। এইদৰেই অন্ধ লোকসকলেও দৃষ্টিশক্তি ঘূৰাই পায়।

কালব (হৃদয়)ৰ সূক্ষ্ম-আত্মা: যদি শৰীৰত এইটো অনুপস্থিত হয়, তেনে মানুহ জন্তুৰ নিচিনা, ঈশ্বৰৰ লগত অচিনাকি আৰু দূৰৈত থাকে। তেওঁৰ আৱেগ আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰতি আগ্ৰহৰ অভাৱ। ইয়াক পুনৰ দেহলৈ অনাৰ কাম কেৱল সংশ্লিষ্ট মহান ৰছুলসকলৰ হাততহে দিয়া হৈছিল। পিছলৈ নবীসকলৰ এই আশ্চৰ্য্য আৰু অলৌকিকতা সন্তসকলকো প্ৰদান কৰা হৈছিল। যেতিয়াই হেৰাই যোৱা সূক্ষ্ম-আত্মাক কোনো নবী বা সন্তৰ জৰিয়তে পুনৰ শৰীৰলৈ ঘূৰাই অনা হয়, তেতিয়া আনকি বধিৰ, বোবা আৰু অন্ধসকলো সুস্থ হৈ উঠে।

অনাৰ সূক্ষ্ম-আত্মা: মগজুৰ স্নায়ুবোৰে স্বাভাৱিকভাৱে কাম কৰা যেন লাগিলেও শৰীৰত ইয়াৰ অনুপস্থিতিৰ বাবে মানুহজন মানসিকভাৱে অক্ষম হয়।

খাফীৰ সূক্ষ্ম-আত্মা (The Arcane): শৰীৰত ইয়াৰ অনুপস্থিতিৰ বাবে মানুহজন বধিৰ হৈ পৰে, যদিওবা কাণৰ সকলো ফুটা বহলকৈ খোলা থাকে। শাৰীৰিক ত্ৰুটি থাকিলেও একেধৰণৰ লক্ষণ দেখা যায়; এই ক্ষেত্ৰত ই নিৰাময়যোগ্য। কিন্তু শৰীৰত সংশ্লিষ্ট সূক্ষ্ম-আত্মা অনুপস্থিত থাকিলে চিকিৎসাৰ সহায় ললেও কোনো কামত নাহে, যদিহে কোনো নবী বা সন্তই তেওঁৰ সহায় নকৰে।

নাফছ সূক্ষ্ম-আত্মা (নাভি আত্মা): নাফছৰ জৰিয়তে মানুহৰ হৃদয়ত এই পৃথিবীৰ মোহ আৰু ইয়াৰ ভিতৰৰ বস্তুৰ প্ৰতি প্ৰবল আগ্ৰহ থাকে; আনহাতে কালবৰ সূক্ষ্ম-আত্মাই মানুহক ঈশ্বৰৰ ফালে লৈ যায়।

‘আল্লাহ’ শব্দটো الله

ঈশ্বৰে ফিৰিস্তা (দুত)সকলৰ সৈতে সুৰ্যানী ভাষাত যোগাযোগ কৰে যিটো আকাশ মাৰ্গত কোৱা হয়। আদমে স্বৰ্গত থকাৰ সময়ত একে ভাষাতে কথা পাতিছিল। আদম (ছাফী আল্লাহ) আৰু হাৱা যেতিয়া পৃথিৱীলৈ নামি আহিছিল তেতিয়া তেওঁলোক আৰব অঞ্চলত বাস কৰিছিল। তেওঁলোকৰ বংশধৰসকলে বিশ্বত বিয়পি পৰাৰ লগে লগে এই ভাষাটোৱেই আৰবী, পাৰ্চী আৰু লেটিন ভাষাৰ পৰা ক্ৰমাগতভাবে আক্ষৰিক বিৱৰ্তনৰ জৰিয়তে ইংৰাজী ভাষাত উপনীত হ’ল। মানুহে বিভিন্ন ভাষাত বিভিন্ন নামেৰে ঈশ্বৰক মাতিছিল। আদম আৰব অঞ্চলত বাস কৰিছিল; সেয়েহে আৰবী ভাষাত এতিয়াও ইমানবোৰ সুৰ্যানী শব্দ উপস্থিত আছে। আদমক আদম-ছফী-আল্লাহ (‘ছাফি আল্লাহ’ শব্দটো সুৰ্যানীৰ পৰা আহিছে), নোৱাক নুহ-নবী-আল্লাহ, ইব্ৰাহীমক ইব্ৰাহিম-খলিল-আল্লাহ, তাৰ পিছত মুছাক মুছা-কালিম-আল্লাহ, যীচুক ইছা-ৰুহ-আল্লাহ আৰু মহম্মদক মহম্মদ-ৰাছুল-আল্লাহ বুলি কোৱা হৈছিল। এই সকলোবোৰ বাক্যাংশ (মুল-মন্ত্ৰ) ইতিমধ্যে এই নবীসকলৰ পৃথিৱীলৈ অহাৰ আগতেই সুৰ্যানী ভাষাত সংৰক্ষিত শাস্ত্ৰত লিখা হৈছিল। এই কাৰণেই হজৰত মহম্মদে কৈছিল যে তেওঁ এই পৃথিৱীলৈ অহাৰ আগৰেপৰাই নবী আছিল।

কিছুমান মানুহে অনুভৱ কৰে, ‘আল্লাহ’ শব্দটো ঈশ্বৰৰ মুছলমান নাম। এই কথা সঁচা নহয়।

হজৰত মহম্মদৰ পিতৃৰ নাম আছিল আব্দ-আল্লাহ, যিটো নাম ইছলাম অহাৰ পূৰ্বৰ সময়ত ৰখা। ইছলামৰ আগতেও ‘আল্লাহ’ শব্দটো সকলো নবীৰ মূলমন্ত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। তেওঁলোকৰ সৃষ্টিৰ পিছত আত্মাবোৰে প্ৰথমে

উচ্চাৰণ কৰা শব্দটো আছিল 'আল্লাহ'। আদমৰ আত্মাইও তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ আগতেই উচ্চাৰণ কৰিছিল, 'য়া আল্লাহ'। কিছুমান ধৰ্মই এই গোপনীয়তাৰ আঁৰৰ সত্যটো বুজি পায়; সেয়েহে তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰ বাবে 'আল্লাহ' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে। আন কিছুমানে 'আল্লাহ' শব্দটোৰ সত্যতাৰ প্ৰতি সন্দেহ আৰু সংশয়ৰ বাবে নিজকে 'আল্লাহ' শব্দটোৰ কৃপাৰ পৰা বঞ্চিত কৰে।

ঈশ্বৰৰ ইংগিত দিয়া যিকোনো নামেই সন্মানৰ যোগ্য, আৰু ই মানুহক ঈশ্বৰৰ ফালে নিৰ্দেশিত কৰে।

কিন্তু এই নামবোৰৰ ফলপ্ৰসূতাত পাৰ্থক্য আছে। সংখ্যাবিজ্ঞান আৰু আখৰবিজ্ঞানৰ নিয়ম অনুসৰি প্ৰতিটো শব্দৰ সংখ্যাগত মান সুকীয়া। এইটোও বহু ধৰণৰ স্বৰ্গীয় জ্ঞানৰ ভিতৰত অন্যতম। এই এককবোৰে সমগ্ৰ সৃষ্টিক সামৰি লৈছে। কেতিয়াবা, জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানৰ জ্ঞান অনুসৰি এই এককবোৰৰ ইটোৱে সিটোৰ লগত ৰাহিযোৰা নিমিলে। ইয়াৰ ফলতে মানুহজন চিন্তা আৰু মানসিক চাপৰ সন্মুখীন হয়। এই জ্ঞানৰ বিশেষজ্ঞৰ পৰা ৰাশিচক্ৰ বিচাৰি বহুতে নৱজাতকৰ নাম ৰাখে। যেনেকৈ আৰবী বৰ্ণমালাবোৰৰ যেনেকৈ: (ا،ب،ج،د) (4,3,2,1) ৰ সংখ্যাগত মান দহ। একেদৰে প্ৰতিটো নামৰ এটা সুকীয়া সংখ্যাগত মান থাকে। যেতিয়া ঈশ্বৰক বিভিন্ন নামেৰে মতা হৈছিল, তেতিয়া এই নামবোৰ আখৰবিজ্ঞানৰ জ্ঞান অনুসৰি ইটোৱে সিটোৰ লগত বিসঙ্গতিৰ কাৰণ হৈ পৰিছিল। যদি সকলো মানৱতাই ঈশ্বৰক এটা নামেৰে মাতিলেহেঁতেন তেন্তে বিভিন্ন ধৰ্মৰ মাজতো সকলোৱে আভ্যন্তৰীণভাৱে একত্ৰিত হ'লহেঁতেন। তেতিয়া, নানক চাহাব আৰু বাবা ফৰিদে কোৱাৰ দৰে তেওঁলোকেও ক'ব, 'সকলো আত্মা ঈশ্বৰৰ জ্যোতিৰে সৃষ্টি কৰা হৈছে; কিন্তু ইহঁতৰ পৰিৱেশ আৰু ইয়াৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া পৃথক।'

পৃথিৱীত নিয়োজিত কৰাৰ আগতেই ফিৰিস্তাসকলক পৃথিৱীৰ ভাষা শিকাই দিয়া হয়। নবীসকলৰ সকলো জাতিৰ সদস্যসকলৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় যে তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ বিশ্বাসৰ ঘোষণা যিদৰে ঈশ্বৰে শুদ্ধিকৰণ, পৰিচয় আৰু কৃপাৰ বাবে প্ৰদান কৰিছিল, সেইদৰেই বিশেষ নবীজনৰ সময়ৰ মূল ভাষাতে কৰা উচিত। ধৰ্ম এটা গ্ৰহণ কৰিবলৈ বিশ্বাসৰ দৃঢ়তাৰ ঘোষণা (কলিমা) সকলোৰে বাবে বাধ্যতামূলক। মৌখিক অংগীকাৰ, যিদৰে বিবাহৰ বাবে প্ৰয়োজন , একেদৰে স্বৰ্গত প্ৰৱেশৰ বাবেও বাধ্যতামূলক। কিন্তু পশ্চিমীয়া দেশবোৰত বেছিভাগ মুছলমান আৰু খ্ৰীষ্টানেই তেওঁলোকৰ বিশ্বাস ঘোষণাৰ (কলিমা) মূল শব্দাংশ, আৰু তেওঁলোকৰ নবীসকলৰ মূল নামৰ বিষয়ে অৱগত নহয়।

যিসকলে নিজকে কেবল বিশ্বাসৰ ঘোষণাৰ (কলিমা) মৌখিক ঘোষণাতে সীমাবদ্ধ কৰি ৰাখে, তেওঁলোকৰ হৃদয়ত পবিত্ৰ আধ্যাত্মিক কৰ্মৰ (আমল-ই-ছালিহা) অভাৱ ঘটে। আৰু যিসকলে মৌখিকভাৱেও দৃঢ় ঘোষণা নকৰে, তেওঁলোকে জান্নাতত প্ৰৱেশ নকৰিব। আৰু সেইসকলেহে বিনা প্ৰশ্নই স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিব, যাৰ হৃদয়ে বিশ্বাসৰ ঘোষণাক (কলিমা) গ্ৰহণ কৰিলে। আকাশী কিতাপবোৰে, কেৱল নিজৰ মূল ৰূপত, আকাংক্ষীসকলক ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ আমন্ত্ৰণ কৰাৰ উপায় হিচাপে কাম কৰে। কিন্তু যেতিয়া আকাশী কিতাপ আৰু ইয়াৰ অনুবাদৰ লগত খেলা কৰা হৈছিল, ঠিক যেনেকৈ মিশ্ৰিত আটা পেটৰ বাবে ক্ষতিকাৰক, একেদৰে এই পৰিৱৰ্তিত কিতাপবোৰ ধৰ্মসমূহৰ বাবে ক্ষতিকাৰক হৈ পৰিল। এইদৰে এটা ধৰ্ম আৰু এজন নবীৰ অনুগামীসকল বহু পন্থাত বিভক্ত হ'ল। *ছিৰাত আল মুস্তাকিম* (ঈশ্বৰীয়ভাৱে প্ৰতিষ্ঠিত পথ) অধিগ্ৰহণৰ বাবে নূৰ (ঈশ্বৰৰ পোহৰ)ৰ জৰিয়তেও পথ প্ৰদৰ্শন বিচাৰক।

ঐশ্বৰিক জ্যোতি (নুৰ) উৎপাদন কৰাৰ পদ্ধতি

আগৰ দিনত শিলবোৰ একেলগে ঘঁহি লোৱা পদ্ধতিৰ পৰাই জুই উৎপন্ন হৈছিল। লোহাৰ বস্তুবোৰ একেলগে ঘঁহিলেও স্ফুলিংগ উৎপন্ন হয়। একেদৰে পানীৰ ছিটিকনিয়েও বিজুলী উৎপন্ন কৰে। একেদৰে মানুহৰ ক্ষেত্ৰত চলাচল কৰা তেজ অৰ্থাৎ হৃদস্পন্দনেও বিদ্যুৎ উৎপন্ন কৰে। মানুহৰ শৰীৰত ১ - ১.৫ ভল্ট বিদ্যুৎ থাকে, যিয়ে তেওঁৰ মাজত চঞ্চলতা বজাই ৰাখে। হৃদস্পন্দন গতি কমি যোৱাৰ বাবে বৃদ্ধ বয়সত বিদ্যুৎ আৰু চঞ্চলতা কমি যায়। প্ৰথম অৱস্থাত হৃদস্পন্দনবোৰ স্পষ্ট কৰি তুলিব লাগে। আকাংক্ষিতসকলে বিভিন্ন পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰে, যেনে নৃত্য, ক্ৰীড়া কাৰ্য্যকলাপ, ব্যায়াম আৰু জোৰে জোৰে ঈশ্বৰৰ নামৰ আঘাতৰ সৈতে জপ কৰাৰ জৰিয়তেও।

হৃদস্পন্দন স্পষ্ট হোৱাৰ লগে লগে প্ৰতিটো স্পন্দনৰ লগত 'আল্লাহ আল্লাহ' বা এটা হৃদস্পন্দনৰ সৈতে 'আল্লাহ' আৰু আনটোৰ সৈতে 'হু' মিলাবলৈ চেষ্টা কৰক। কেতিয়াবা হৃদয়ত হাত ৰাখক, হৃদস্পন্দন অনুভৱ কৰক আৰু 'আল্লাহ' নামটো মিলাবলৈ চেষ্টা কৰক। মাজে মাজে 'আল্লাহ'ক নাড়ীৰ গতিৰ লগত মিলাবলৈ চেষ্টা কৰক। কল্পনা কৰক 'আল্লাহ' শব্দটো আপোনাৰ হৃদয়ত প্ৰৱেশ কৰিছে। 'আল্লাহ-হু'ৰ জিকিৰ (জপ) কেবল ''আল্লাহ'' জিকিৰতকৈ ভাল আৰু অধিক ফলপ্ৰসূ। 'হু' জিকিৰ কৰিবলৈ অনিচ্ছুক আৰু ভয় কৰাসকলে জিকিৰৰ পৰা বঞ্চিত হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে হৃদস্পন্দনত কেৱল 'আল্লাহ'ক সমন্বয় কৰি ৰাখিব পাৰে। *জকুৰীয়াহ* (ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰ বিজ্ঞান), আৰু *ৱিৰ্দ-ও-ৱাজাইফ* (মালাৰে মৌখিক জপ) কৰা মানুহে যিমান পাৰি পৰিষ্কাৰ হৈ থকা উচিত।

'যিসকলে সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰে, তেওঁলোকে উপকাৰ লাভ কৰে। আৰু যিসকলে সন্মান প্ৰদৰ্শন নকৰে, তেওঁলোক বঞ্চিত হৈয়েই থাকে।'

প্ৰথম পদ্ধতি

কাগজ এখনত ক'লা কলম বা পেঞ্চিলেৰে যিমান সময়লৈকে পাৰে, 'আল্লাহ' শব্দটো লিখক। এই অভ্যাস প্ৰতিদিনে কৰক। এদিন আপোনাৰ চকুৰ সন্মুখত 'আল্লাহ' শব্দটো ওপঙিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। তাৰ পিছত, ইয়াক কল্পনাৰ জৰিয়তে চকুৰ পৰা হৃদয়লৈ আনিবলৈ চেষ্টা কৰক।

দ্বিতীয় পদ্ধতি

বগা বাল্ব এটাত (জিৰ' ৱাট, আমি সাধাৰণতে ৰাতিৰ সময়ত শোৱা কোঠাত ব্যৱহাৰ কৰা এটা প্ৰকাৰৰ বাল্ব) হালধীয়া ৰঙেৰে 'আল্লাহ' শব্দটো লিখা। দিনটোৰ যিকোনো সময়তে বা শুবলৈ যোৱাৰ ঠিক আগতেই চাই চকুত শোষণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰক। এবাৰ চকুৰ ভিতৰত শোষিত হ'লেই ইয়াক কল্পনা কৰি আপোনাৰ হৃদয়লৈ আনিবলৈ চেষ্টা কৰক।

তৃতীয় পদ্ধতি

এই পদ্ধতি সেইসকলৰ বাবে উপযোগী যিসকলে আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকৰ (মুৰ্চিদ) নিৰ্দেশনাত এই অনুশীলন চলায়, আৰু তেওঁলোকৰ আধ্যাত্মিক সম্পৰ্ক আৰু সংযোগৰ বাবে তেওঁলোকৰ পথ প্ৰদৰ্শকৰ পৰা আধ্যাত্মিক সহায় লাভ কৰে। কৰবাত অকলে বহি লব। কল্পনা কৰি লৈ আৰু হৃদয়ত 'আল্লাহ' শব্দটো লিখিবলৈ তৰ্জনী আঙুলি ব্যৱহাৰ কৰক। আপুনিও এই বিষয়ত আপোনাৰ আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকৰ পৰা সহায় বিচাৰিব পাৰে, আৰু কল্পনা কৰিব পাৰে যে তেওঁ আপোনাৰ আঙুলিত ধৰি আপোনাৰ হৃদয়ত 'আল্লাহ' শব্দটো লিখিছে।

যেতিয়ালৈকে আপোনাৰ হৃদয়ত 'আল্লাহ' শব্দ লিখা দেখা নাযায়, তেতিয়ালৈকে প্ৰতিদিনে এই অনুশীলন কৰক। আগতে উল্লেখ কৰা পদ্ধতিৰ জৰিয়তে কাগজত বাহিৰত লিখা দেখাৰ দৰে 'আল্লাহ' শব্দটো হৃদয়তো খোদিত হয়। যেতিয়া 'আল্লাহ' শব্দটো হৃদস্পন্দনৰ লগত মিলিবলৈ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে, তেতিয়া লাহে লাহে ই জিলিকিবলৈ আৰম্ভ কৰে। যিহেতু এই পদ্ধতিত আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকৰ

সহায় উপলব্ধ, গতিকে ‘আল্লাহ’ শব্দটো আৰম্ভণিৰে পৰাই সুন্দৰকৈ লিখা আৰু হৃদয়ত জিলিকি থকা দেখা যায়।

এই পৃথিৱীত বহুতো নবী আৰু সন্ত আহিছিল। উচ্চস্বৰে জপ কৰাৰ সময়ত, পৰীক্ষামুলক ভাবে, এজন এজনকৈ আপুনি সকলো নবী আৰু সন্তক কল্পনা কৰিব পাৰে। যাৰ লগত আপোনাৰ ভাগ্য লাগি আছে, তেওঁ আপোনাৰ সন্মুখত উপস্থিত হ’ব। জপত আপোনাৰ হৃদস্পন্দন বাঢ়িব, আৰু আপুনি আধ্যাত্মিক উন্নতিও লাভ কৰিব। তাৰ পিছত, তেওঁক কল্পনাৰ বাবে বাছনি কৰক কাৰণ প্ৰতিজন সন্ত আধ্যাত্মিক ব্যৱস্থাত এজন নিৰ্দিষ্ট নবীৰ সৈতে সম্পৰ্কিত, কিয়নো এজন জীৱিত নবী হব লাগিব বুলি কোনো চৰ্ত নাই। প্ৰতিজন ভক্তৰ ভাগ্য নিহিত হৈ থাকে এজন নিৰ্দিষ্ট সন্তৰ ওপৰত। আধ্যাত্মিক উপকাৰৰ বাবে আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক শাৰীৰিকভাৱে জীৱিত হ’ব লাগিব। মাজে মাজে কোনোবা ভাগ্যৱান আকাংক্ষীক কামিল জাত (ঈশ্বৰীয়ভাৱে নিপুণ গাইড)ৰ পৰা *মালাকুটি ফাইজ* (মালাকুত ৰাজ্যৰ কৃপা) দিয়া হয় যি জীয়াই আছে, কিন্তু শাৰীৰিকভাৱে নহয়; অৱশ্যে ই বিৰল। সঁচাকৈয়ে! বিদায়ী সন্তসকলৰ সমাধিয়েও লৌকিক উপকাৰীতা প্ৰদান কৰিব পাৰে। ইয়াক *ওৱাইছি ফাইজ* বুলি জনা যায়। ওৱাইচি ফাইজ হৈছে এক প্ৰকাৰ আধ্যাত্মিক প্ৰশিক্ষণ, য'ত গাইডজন জীয়াই থাকক বা নাথাকক, গাইডজনে সপোনত আৰু গুপ্ত উপায়েৰে আধ্যাত্মিক কৃপা প্ৰদান কৰে। ওৱাইছি ফাইজৰ আকাংক্ষিতসকলে সপোনত আৰু কাছফ (আধ্যাত্মিক উন্মোচন) যি দেখা পায়, তাৰ বাবে প্ৰায়ে অশান্তি আৰু বিভ্ৰান্ত হয়। কাৰণ তেওঁলোকৰ গাইড আধ্যাত্মিক জগতত থাকে (Esoteric Realm), আৰু চয়তানও আধ্যাত্মিক জগতত থাকে। আৰু কোন সেইটো চিনাক্ত কৰাটো বৰ কঠিন হৈ পৰে।

ইয়াৰ সংশ্লিষ্ট জ্ঞানটোও ফৈজ (আধ্যাত্মিক কৃপা)ৰ দৰেই সমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। আৰু এজন জীৱন্ত আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক অধিক উপযুক্ত। প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান অবিহনে ফৈজে আকাংক্ষীজনক মাজজুব (ঈশ্বৰৰ প্ৰেমত বুদ্ধি হেৰুৱাই পেলোৱা

এজন জ্ঞানপ্ৰাপ্ত ব্যক্তি)লৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব। ইলম (প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান)ৰ সৈতে ফৈজে আকাংক্ষীজনক মেহবুব (ঈশ্বৰৰ প্ৰিয়)লৈ ৰূপান্তৰিত কৰে। মেহবুবে তেওঁৰ ইলমৰ জৰিয়তে মানুহক দুনিয়াৱী ফৈজ (লৌকিক উপকাৰীতা) আৰু ৰুহানী ফৈজ (আধ্যাত্মিক অনুগ্ৰহ আৰু প্ৰশিক্ষণ) প্ৰদান কৰে। আনহাতে মাজজুবে মানুহক লাঠিৰে কোবাই গালি পাৰি দুনিয়াৱী ফৈজ প্ৰদান কৰে।

যদি আপোনাৰ মানসপটত কোনোৱেই আপোনাক সহায় কৰা যেন নালাগে, তেন্তে সহায়ৰ বাবে আপুনিও ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ ওচৰ চাপিব পাৰে!

ধৰ্মীয় সংযোগ বাধ্যতামূলক নহয়; কেৱল পূৰ্বনিৰ্ধাৰিতভাৱে দুৰ্ভাগ্যজনক হ'ব নালাগে। চন্দ্ৰত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ পৰাও বহু সংখ্যক লোকে ঈশ্বৰৰ নামৰ কৃপা (হৃদয়ৰ দীক্ষা) লাভ কৰিব পাৰে। চন্দ্ৰৰ পৰা আধ্যাত্মিক কৃপা লাভৰ পদ্ধতিঃ যেতিয়া পূৰ্ণিমা পূবত থাকে তেতিয়া ভালদৰে চাওক, চন্দ্ৰত গোহৰ শ্বাহীৰ ছবি দেখাৰ লগে লগে তিনিবাৰ 'আল্লাহ' কওক। আৰু এতিয়া, আপুনি ধন্য! এতিয়া ইয়াত উল্লেখ কৰা পদ্ধতি অনুসৰি কোনো চিন্তা বা ভয় নোহোৱাকৈ অনুশীলন আৰম্ভ কৰক। সঁচাকৈয়ে! চন্দ্ৰত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিমূৰ্তিই সকলো ভাষাতে বহু ব্যক্তিৰ সৈতে কথা পাতিছে। আপুনিও চন্দ্ৰৰ প্ৰতিচ্ছবিখনৰ সৈতে কথা পাতিব পাৰে।

মুৰাকিবা অধ্যায় (অতিক্ৰমণীয় ধ্যান)

বেছিভাগ মানুহেই নিজৰ আত্মাক জাগ্ৰত নকৰাকৈ আৰু আধ্যাত্মিকভাৱে শক্তিশালী নকৰাকৈ ধ্যান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। হয় চয়তানে তেওঁলোকক ফান্দত পেলায় নহয় তেওঁলোকে ধ্যানটো একেবাৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰাত ব্যৰ্থ হয়। ধ্যান কেৱল উন্নত পৰ্যায়ৰ সাধকসকলৰ বাবেহে উপযোগী, যিসকলে নিজৰ হৃদয় শুদ্ধ কৰি নিজৰ আত্মাক (নাফছ) নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছে। মুৰাকিবাক প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটো এই পথৰ আৰম্ভণি কৰাসকলৰ বাবে এক মূৰ্খামিৰ কাম, ইয়াৰ লগত ব্যৱহাৰ কৰা ইবাদতৰ প্ৰকৃতি যিয়েই নহওক কিয়। ঈশ্বৰৰ পোহৰেৰে আত্মাৰ শক্তি সংগ্ৰহ কৰা, আৰু তেওঁলোকৰ সংশ্লিষ্ট গন্তব্যস্থানত উপস্থিত হোৱাটোৱেই হৈছে মুৰাকিবা।

সন্তত্ব হৈছে নবীত্বৰ চল্লিচ ভাগৰ এক অংশ

এজন নবীৰ সকলো সপোন, সকলো মুৰাকিবা, সকলো ইলহাম, আৰু ৱাহী (জিব্ৰিয়েলৰ যোগেদি) শুদ্ধ। গতিকে ইয়াৰ সত্যাসত্য বিচাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু সন্তসকলৰ এশটা সপোনৰ ভিতৰত মাত্ৰ চল্লিশটা সপোন, মুৰাকিবা আৰু ইলহাম (ঈশ্বৰৰ পৰা প্ৰত্যক্ষ প্ৰকাশ) শুদ্ধ, আৰু বাকীবোৰ ভুল। সেয়েহে ইয়াৰ পৰীক্ষণৰ বাবে ইয়াৰ গুপ্ত জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন।

'প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান অবিহনে ঈশ্বৰৰ চিনাক্তকৰণ সম্ভৱ নহয়।'

কাল্ব সূক্ষ্ম আত্মা জাগ্ৰত হোৱাৰ পিছতহে মুৰাকিবাৰ নিম্নতম স্তৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। হৃদয়ৰ জাগ্ৰত অবিহনে ই সম্ভৱ নহয়। এটা শ্বকে মানুহজনক পুনৰ চেতনালৈ আনে। ইস্তিকাৰা (ঈশ্বৰৰ সহায় বিচৰা) হৃদয় সূক্ষ্ম-আত্মা (কাল্ব)ৰ সৈতেও জড়িত। মুৰাকিবাৰ পৰৱৰ্তী পৰ্যায়টো হৈছে মানৰ সূক্ষ্মআত্মাৰ (ৰুহ) দ্বাৰা । চেতনালৈ ঘূৰি আহিবলৈ তিনিটা শ্বক লাগে। তৃতীয় মুৰাকিবা মানৰ-আত্মা আৰু *আনা* সূক্ষ্ম-আত্মাৰ সৈতে একেলগে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে। মানৰ-আত্মাই আনা সূক্ষ্ম-আত্মাৰ সৈতে জাব্ৰুতৰ ৰাজ্যলৈকে যাত্ৰা কৰে, ঠিক যেনেকৈ জিব্ৰাইলে যাত্ৰা কৰিছিল হজৰত মহম্মদৰ সৈতে জাব্ৰুতৰ ৰাজ্যলৈকে। মুৰাকিবাত থকাৰ সময়ত এনে লোক সেই অৱস্থাত ইমানেই গভীৰভাৱে হেৰাই যায় যে কবৰত পুতি থ'লেও তেওঁলোকে নিজৰ

চৌপাশৰ বিষয়ে অজ্ঞাত হৈ থাকে। ‘গুহাৰ সহযোগী’ সকলো একেধৰণৰ মুৰাকিবাত আছিল, যাৰ বাবে তেওঁলোক ৩০০ বছৰতকৈও অধিক সময় টোপনিৰ অৱস্থাত আছিল। বাগদাদৰ এজন সন্ত আব্দুল কাদিৰ জিলানীয়ে যেতিয়াই জংঘলত এনে মুৰাকিবাক কৰিছিল, তেতিয়াই জংঘলৰ পৰা অহা চোৰে তেওঁক মৃত বুলি গণ্য কৰি কবৰত পুতি থৈছিল। সমাধিস্থ কৰাৰ ঠিক আগতেই সদায় মুৰাকিবা ভাঙি গৈছিল।

ঈশ্বৰৰ পৰা অসাধাৰণ প্ৰেৰণা আৰু দৈৱবাণীৰ স্বীকৃতি

এজন ঈশ্বৰ আকাংক্ষীয়ে বুকুৰ সূক্ষ্ম-আত্মাৰ জাগৰণ আৰু জ্ঞান লাভ কৰাৰ পাছত ঐশ্বৰিক জিলিকনি লাভ কৰাৰ যোগ্য হৈ পৰে, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ সৈতে কথা-বতৰা পাতে। ঈশ্বৰ সৰ্ব শক্তিমান, আৰু তেওঁ যিকোনো উপায় বা পদ্ধতিৰে মানুহৰ সৈতে কথা-বতৰা পাতিব পাৰে, অৱশ্যে তেওঁৰ বন্ধুসকলক দুষ্ট প্ৰতাৰণাত পৰাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ এক অনন্য পদ্ধতিৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছে।

প্ৰথমতে, সূৰ্য্যনী ভাষাত লগতে সাধকৰ ভাষাত অনুবাদৰ সৈতে পাঠটো হৃদয়ত আবিৰ্ভাৱ হয় । লিখনীখিনি বগা আৰু উজ্জ্বল, আৰু তেতিয়া চকু দুটা অনিচ্ছাকৃতভাৱে বন্ধ হৈ যায়, আৰু লিখনীটো (আভ্যন্তৰীণভাৱে) চাই থাকে। তাৰ পিছত লিখনীটো কালবৰ মাজেৰে পাৰ হৈ যায়, আৰু ছিৰি সূক্ষ্ম-আত্মালৈ আগবাঢ়ি যায় যাৰ ফলত, ই আৰু উজ্জ্বল হৈ পৰে। অৱশেষত জিভাত উপস্থিত হোৱাৰ আগতে আখফাহে ইয়াত অধিক উজ্জ্বলতা যোগ কৰে আৰু জিভাই স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে লিখাটো পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰে। যদি এইটো এটা দুষ্ট বিকৃতিযুক্ত হয়, তেন্তে আলোকিত হৃদয়ে পাঠটোৰ উজ্জ্বলতা ম্লান কৰি পেলায়, অন্যথা যদি পাঠটো শক্তিশালীও হয়, তেন্তে ছিৰি বা আখফাহৰ সূক্ষ্ম-আত্মাই এই পাঠটো মচি পেলায়। ধৰিলোৱা হ’ল, যদি বুকুৰ সূক্ষ্ম-আত্মা দুৰ্বলতাৰ বাবেই পাঠটো জিভাতো উপনীত হয়, তেন্তে জিভাই ইয়াক উচ্চাৰণ হোৱাৰ পৰা বন্ধ কৰি দিয়ে।

এই ধৰণৰ প্ৰেৰণা (ইলহাম) উত্তম শ্ৰেণীৰ সন্তসকলৰ বাবে ব্যতিক্ৰমী। ঈশ্বৰে স্বৰ্গদূত আৰু আত্মাৰ জৰিয়তে সাধাৰণ সন্তসকলক বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰে। ৱাহী (দৈববানী) কেৱল নবীসকলৰ বাবেহে কৰা হৈছে আৰু ইয়াৰ পাঠ্যৰ লগত সদায় জিব্ৰায়িল থাকে।

কোন স্বৰ্গৰ বা জান্নাতৰ যোগ্য?

কিছুমান পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নৰকমুখী লোকে ভাল কাম আৰু ইবাদতৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ অৰ্জন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। কিন্তু, শেষত, তেওঁলোকক চয়তানৰ দৰেই ঈশ্বৰে প্ৰত্যাখ্যান কৰে, কাৰণ তেওঁলোকে বুখল (কৃপণা), টাকাব্বুৰ (মিছা অহংকাৰ), আৰু হাছাদ (ঈৰ্ষা) কঢ়িয়াই ফুৰে।

এটা নবীবাদী পৰম্পৰাত কোৱা হৈছে, 'যিজনৰ বুখল, হাছাদ আৰু তাকাব্বুৰ ক্ষুদ্ৰতম পৰিমাণো আছে, তেওঁ জান্নাতত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব।'

পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত স্বৰ্গমুখী ব্যক্তিসকলে কোনো উপাসনা নকৰিলেও সহজেই চিনাক্ত কৰিব পৰা যায়। এনে লোকসকল দয়ালু, নিৰ্মল, ঈৰ্ষামুক্ত, লোভমুক্ত আৰু তেওঁলোক উদাৰ। যদি তেওঁলোকেও উপাসনাত লিপ্ত হয়, তেন্তে এনে লোকে বিশ্বাসৰ উচ্চ স্তৰ লাভ কৰিব পাৰে। ঈশ্বৰে এনে লোকৰ পৰিত্ৰাণৰ বাবে ঐশ্বৰিক ৰেহাই সৃষ্টি কৰে। কিছুমান মানুহ মাজতে উলমি থাকে আৰু তেওঁলোকৰ ভাল-বেয়া দুয়োতা কাম অব্যাহত থাকে।

আৰু কিছুমান অতি উত্তম শ্ৰেণীৰ লোক আছে, আৰু তেওঁলোকে সৃষ্টিৰ প্ৰাৰম্ভিক সময়তে ঈশ্বৰক ভাল পাইছিল। নৰক বা স্বৰ্গৰ প্ৰতি নিৰ্বিকাৰ; বৰঞ্চ তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ স্বাৰ্থত সকলো আৱেগিক, মানসিক আৰু শাৰীৰিক সামগ্ৰী আৰু মোহ ত্যাগ কৰে। তেওঁলোকে নিজৰ আত্মাক ঐশ্বৰিক দয়া আৰু ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰে আলোকিত কৰিবলৈ সক্ষম হয়। তদুপৰি তেওঁলোকে ঈশ্বৰক দেখিবলৈ সক্ষম হয়। কেৱল এনে লোকৰ বাবেই, ফিৰদৌছ নামৰ স্বৰ্গ সংৰক্ষিত।

এই শ্ৰেণীৰ বাবে নবীয়ে ঘোষণা কৰিছে, 'কিছুমান মানুহে জবাবদিহিতা অবিহনে জান্নাতত প্ৰৱেশ কৰিব।'

ব্যাখ্যা

যিসকলক পৃথিৱীৰ আৰ্হি বিলাসীতা দেখুৱাই দিয়া হৈছিল, পৃথিৱীৰ বিলাসীতাবোৰ তেওলোকৰ ভাগ্যৰ কিতাপত লিখা হৈছিল। এনে আত্মাই সংসাৰিক সুখ লাভৰ বাবে নিজৰ জীৱনকো বাজিত পেলায়। ডকাইতি, উৎকোচ, সুদৰ দৰে ভয়ংকৰ অপৰাধ কৰিছিল আৰু আনকি ঈশ্বৰৰ ঐক্য (ৱাহদানিয়াত)কো নাকচ কৰিছিল। ওপৰত উল্লেখ কৰা শ্ৰেণীৰ কিছুমান আত্মাই এই পৃথিবীত আহি ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছিল, আৰু স্বৰ্গ লাভ কৰিবলৈহে পূজা কৰিছিল; কিন্তু তেওঁলোকৰ প্ৰচেষ্টা আজাজীলৰ (চয়তান)ৰ দৰেই বিফল হ'ল। কাৰণ তেওঁলোকে গ্ৰহণ কৰা ধৰ্ম বা বিশ্বাস হয় ঈশ্বৰক নিন্দা কৰা বিধৰ আছিল, নহয় তাত ঈশ্বৰৰ অসন্মতি আছিল, সেয়েহে, ই তেওঁলোকৰ বাটত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিছিল।

স্বৰ্গৰ পথ বাছি লোৱা দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ আত্মাই লৌকিক কামৰ লগতে পূজা আৰু তপস্যাক অগ্ৰাধিকাৰ দিছিল। স্বৰ্গত থকা কন্যা আৰু ৰাজপ্ৰসাদৰ লোভে তেওঁলোকক পূজাস্থলীলৈ দৌৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল, এইদৰে তেওঁলোকে স্বৰ্গ লাভ কৰাত লাভৱান হৈছিল। এই শ্ৰেণীৰ লোকৰ মাজৰ পৰা যিসকলে পূজা সম্পাদনৰ ক্ষেত্ৰত এলেহুৱা হৈ পৰিছিল, তেওঁলোকৰ বাবে ইতিমধ্যে ভাগ্যত স্বৰ্গত লিখা থকাৰ বাবে এক ঐশ্বৰিক ৰেহাইৰ বাবে তেওঁলোকো স্বৰ্গত স্থান লাভ কৰিছিল। কিন্তু তেওঁলোকে জান্নাতত ধৰ্মপৰায়ণসকলৰ সমান পদবী লাভ কৰিব নোৱাৰে। এনে লোকৰ বাবেই ঈশ্বৰে কৈছে, 'তেওঁলোকে অনুভৱ কৰেনে যে আমি তেওঁলোকক ধৰ্মপৰায়ণসকলৰ সমান কৰিম?' (সেয়ে স্বৰ্গৰ সাতটা ধৰণ আছে)। সাধাৰণ মানুহৰ বাবে পথ প্ৰদৰ্শনৰ উৎস হ'ল নবী, দৈব-কিতাপ, গুৰু আৰু সন্ত। তেওঁলোকে যি কোনো ধৰ্মত প্ৰৱেশ কৰি বিশ্বাসৰ ঘোষণা (কলিমা) দৃঢ় কৰিবই লাগিব। উত্তম শ্ৰেণীটোৰ লোক কোনো ধৰ্ম বা কিতাপ নোহোৱাকৈয়ে

ঈশ্বৰৰ কৃপাদৃষ্টিৰ অধীনলৈ আহে। অৰ্থাৎ পোহৰে তেওঁলোকক পথ প্ৰদৰ্শন কৰে।

শাস্ত্ৰত কোৱা হৈছে, 'ঈশ্বৰে যাক ইচ্ছা কৰে তেওঁক ঈশ্বৰীয় পোহৰৰ দ্বাৰা পৰিচালিত কৰে।'

কোৱা হয় যে জান্নাতত প্ৰৱেশৰ বাবে বিশ্বাসৰ ঘোষণা (কলিমা) কৰাটো এটা বাধ্যবাধকতা। মনত ৰাখিব যে এই দেহবোৰ নহয়, আত্মাবোৰেহে স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিব আৰু স্বৰ্গত প্ৰৱেশৰ সময়ত কলিমা ঘোষণা কৰিব লাগে। গতিকে আত্মাবোৰে যিকোনো সময়তে মকাম-ই-দীদ (চোৱাৰ স্থান)ত কলিমা ঘোষণা কৰিব; বা তেওঁলোকে মৃত্যুৰ পিছতো কৰিব পাৰে, ঠিক যেনেকৈ হজৰত মহম্মদৰ পিতৃ, মাতৃ আৰু ককাকৰ আত্মাক তেওঁলোকৰ শাৰীৰিক মৃত্যুৰ পিছত ইয়াক ঘোষণা কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হৈছিল। মনত ৰাখিব যে অতি উত্তম আত্মাৰ শ্ৰেণীয়ে এই জগতত অৱতৰণ কৰাৰ আগতেই ইতিমধ্যে বিশ্বাসৰ ঘোষণাক দৃঢ় কৰিছিল, প্ৰয়োজনীয় ব্ৰত লৈছিল, আৰু সত্যাপন লাভ কৰিছিল।

হজৰত মহম্মদে কৈছে, 'মই এই পৃথিৱীলৈ অহাৰ আগতেও নবী আছিলোঁ।' এইটোৱেই এটা আত্মাৰ বাবে আত্মাৰ উচ্চাৰণ, কিয়নো শৰীৰটো কেৱল এই পৃথিৱীতহে দিয়া হৈছিল। যেতিয়া নেতৃত্ব দিবলৈ এটা জাতি থাকে তেতিয়াহে নেতাসকলৰ অস্তিত্বৰ কথা আহে ; একেদৰে যদিহে অনুসৰণ কৰিবলগীয়া অনুগামী থাকে তেতিয়াহে নবীসকলৰ অস্তিত্ব আছে । অনুগামীৰ অনুপস্থিতিত নবীৰ প্ৰয়োজন নহয়!

তাৰ পিছত এনে লোক (সন্তসকলক) বিভিন্ন ধৰ্মলৈ পঠিওৱা হয়, কোনোবাই বাবা ফৰিদৰ বেশত আৰু কোনোবাই গুৰু নানকৰ বেশত। ঈশ্বৰৰ সন্ধানত থকা আত্মাই কোনো ধৰ্মৰ প্ৰতি আপত্তি নকৰে, আৰু বিভিন্ন ধৰ্মৰ মাজতো

তেওঁলোকে যিজনক ঈশ্বৰৰ সৈতে জড়িত বুলি বিশ্বাস কৰে, তেওঁৰ পৰাই পথ প্ৰদৰ্শন বিচাৰে। ঘৌছ আলী শ্বাহ নামৰ এজন সন্তই তেওঁৰ “তাজকিৰা ঘৌছিয়া” নামৰ কিতাপখনত লিখিছে, ‘মই হিন্দু ঋষিসকলৰ পৰাও আধ্যাত্মিক কৃপা লাভ কৰিলোঁ।’ ইয়াৰ আঁৰত লুকাই থকা গোপন ৰহস্য মুছলমান মৌলবীসকলে বুজিব পৰা নাছিল, সেয়েহে তেওঁলোকে ঘৌছ আলী শ্বাহৰ মৃত্যুদণ্ডৰ ফতোৱা জাৰি কৰিছিল। তেওঁলোকে মুছলমান লোকসকলক ভাবুকি দিছিল যে তেওঁলোকৰ হাতত সেই বিশেষ কিতাপখন পোৱা গ’লে তেওঁলোকৰ ঘৰত জুই লগোৱা হ’ব। আমোদজনক কথাটো হ’ল, ভাৰত আৰু পাকিস্তান দুয়োখন দেশতে এই গ্ৰন্থখন এতিয়াও উপলব্ধ, আৰু ই অতি জনপ্ৰিয়।

কিছুমান জাতিয়ে নবীসকলক গ্ৰহণ কৰিছিল, আৰু কিছুমানে তেওঁলোকক নাকচ কৰিছিল। তেওঁলোকক অগ্ৰাহ্য কৰা জাতিবোৰলৈ ঈশ্বৰে তথাপিও তেওঁলোকৰ ধৰ্ম অনুসৰি পথ প্ৰদৰ্শকসকলক নমাই দিলে। তেওঁলোকে নিজৰ জাতিবোৰক পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ শিকাইছিল। পথ প্ৰদৰ্শকসকলে অনুগামীসকলৰ দিশ প্ৰভুৰ ফালে ঘূৰাই দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, তেওঁলোকৰেই নিজৰ নিজৰ পূজা পদ্ধতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু ৰীতি-নীতিৰ জৰিয়তে। তেওঁলোকে তেওঁলোকক ঈশ্বৰক প্ৰেম কৰিবলৈ শিকাইছিল, আৰু শান্তি স্থাপন কৰিবলৈ শিকাইছিল। এনে ব্যক্তিসকল নাথাকিলে আজি সকলো ধৰ্মই ইজনে সিজনৰ ৰক্তপিপাসু হৈ পৰিলহেঁতেন। এনে আত্মাই সকলো ধৰ্মৰ ৰহস্য জনা বিষ্ণু মহাৰাজ (খিজৰ)ৰ পৰাও নিৰ্দেশনা লাভ কৰে।

কোনজন ব্যক্তি তাকৱা (Piety)ৰ বাবে যোগ্যতা অৰ্জন কৰে?

ইলম-উল-য়াকিন (জ্ঞানৰ ভিত্তিত কৰা বিশ্বাস)

এনে মানুহবোৰ সাংসাৰিক। তেওঁলোক *মকাম-ই-শুনীদ* (শুনা কথাৰ ভিত্তিত কৰা বিশ্বাস)ত আছে। তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ ভেটি জ্ঞানৰ ওপৰত। তেওঁলোকৰ বিশ্বাস শুনা কথাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ় লৈ উঠিছে আৰু তেওঁলোক বিপথে যোৱাৰ প্ৰৱণতা অধিক। তেওঁলোকে জীৱিকা লাভ কৰে, ধৰ্মপৰায়ণৰ দ্বাৰা নহয়, চেষ্টা কৰি; ই হালাল (অনুমোদিত) বা হাৰাম (নিষিদ্ধ) উপায়েৰেও উপাৰ্জন কৰা হ'ব পাৰে।

আইন-আল-য়াকিন (নিশ্চয়তাৰ চকু)

এই শ্ৰেণীৰ ব্যক্তিসকলক *তাৰক আল দুনিয়া* বুলি জনা যায় (যিসকলে মানুহৰ মাজতে পৃথিৱীত বাস কৰে, কিন্তু তেওঁলোকে নিজকে পৃথিৱীৰ বিলাসীতাৰ পৰা বিৰত ৰাখে) । তেওঁলোকৰ হৃদয় আৰু প্ৰৱণতা ঈশ্বৰৰ প্ৰতি। প্ৰায়ে তেওঁলোকক ঐশ্বৰিক দৰ্শন দেখুওৱা হয়। তেওঁলোকৰ গন্তব্যস্থান হৈছে ঈশ্বৰৰ দৰ্শন । তেওঁলোকে হালাল উপায়েৰে উপাৰ্জন কৰে আৰু যিকোনো নিষিদ্ধতাই তেওঁলোকক আঘাত দিয়ে।

হক-উল-য়াকিন (সত্যৰ ভিত্তিত কৰা বিশ্বাস)

তেওঁলোকৰ গন্তব্যস্থান হৈছে ৰছিদ (ভগৱানৰ মধ্যস্থতা); ঈশ্বৰে তেওঁলোকক এটা পদবী প্ৰদান কৰে, আৰু তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ জিলিকনিৰ অধীনলৈ আহে, আৰু জগতৰ প্ৰতি উদাসীন হৈ পৰে। তেওঁলোকে পৃথিৱীৰ মানুহৰ মাজত বাস কৰে, তথাপিও অনুমোদিত (হালাল) আৰু নিষিদ্ধ (হাৰাম) দুয়োটা কামৰ পৰা বিৰত থাকে। জংঘলত অকলশৰীয়া জীৱনশৈলী গ্ৰহণ কৰিলেও ভগৱানে অদৃশ্য সম্পদৰ পৰা তেওলোকক যোগান ধৰে। এই গন্তব্যস্থানেই হ'ল টাকৱা

(পিয়েটি)। যদিও আধ্যাত্মিকতাত নতুন লোকসকলে তাকৱা লাভ কৰা বুলি দাবী কৰে, তথাপিও তেওঁলোকে ইয়াক সফলতাৰে বজাই নাৰাখে।

তাকদিৰ (ভাগ্য)

ভাগ্য দুবিধ:

১) আজল (পুৰ্বানিৰ্ধাৰিত ভাগ্য)
২) মু'আল্লাক (অনিৰ্ণায়ক ভাগ্য)

কিছুমানে প্ৰশ্ন কৰে, 'ভাগ্যত যিহেতু লিখাই আছে তেতিয়াহলে জীৱিকাৰ বাবে আমি প্ৰচেষ্টা চলোৱাৰ কি প্ৰয়োজন?' মখদুম জাহানিয়াই উত্তৰ দিলে, 'জীৱিকা লাভৰ বাবে চেষ্টা কৰাটোও ভাগ্যত লিখা থাকে।'

উদাহৰণ স্বৰুপে: আপোনাৰ বাবে ছাদত এটা ফুলৰ ফুলদানি ৰখা হৈছে (এইটো হ'ল তকদিৰ-ই-আজল)। ফুলৰ ফুলদানিটো পাবলৈ হ'লে চিৰিৰে ওপৰলৈ উঠি ছাদলৈ উঠিব লাগিব (এইটো মু'আল্লাক), যিটো আপোনাৰ পছন্দৰ বিষয়। এই চৰ্তযুক্ত অংশৰ বাবেই মহাবিচাৰৰ দিনা হিচাপ হ'ব, কিন্তু আজল (পুৰ্বানিৰ্ধাৰিত ভাগ্য)ত যিটো নিয়তি আছিল তাৰ সম্পৰ্কত নহয়। যেতিয়া আপুনি ছাদত উঠিব, তেতিয়া আপোনাৰ বাবে লিখাখিনি সংগ্ৰহ কৰি নিজৰ ভাগ্য লাভ কৰিব। যদি আপুনি এলেহুৱা হ'লহেঁতেন, আৰু ছাদলৈ উঠি নগলহেঁতেন, তেন্তে আপুনি ইয়াৰ পৰা বঞ্চিত হ'লহেঁতেন। আনহাতে, যদি আন কোনোবাই, যাৰ ভাগ্যত ফুলৰ ফুলদানি নাই, তেওঁ চিৰিৰে বা অন্য উপায়ে যথেষ্ট কষ্ট কৰি ছাদত উঠিবলৈ সক্ষমো হয়, তথাপিও তেওঁ তাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব।

আত্মাৰ তৃতীয়টো শ্ৰেণী

যিসকলে জগত বা স্বৰ্গ একো কামনা কৰা নাছিল আৰু কেৱল ঈশ্বৰৰ মুখলৈ চাই আছিল, তেওঁলোকে এই জগতত ঈশ্বৰক বিচাৰিছিল আৰু ঈশ্বৰৰ সন্ধানত সকলো ত্যাগ কৰিছিল। বহু ৰজাইও নিজৰ ৰাজ্য পৰিত্যাগ কৰি জংঘলক নিজৰ বাসস্থান কৰি ভোক আৰু পিয়াহ সহ্য কৰিলে। আকাংক্ষিত কেইজনমানে বহু বছৰ নদীত বহি কটালে। সফল আধ্যাত্মিক অনুশাসনৰ পিছত তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ বন্ধু হিচাপে পৰিচিত হ'ল। ঈশ্বৰে তেওঁলোকক বিভিন্ন সন্ত পদবী আৰু ঐশ্বৰিক কাম-কাজত নিযুক্তি দিছিল। আৰু এই সকল লোক হৈ পৰিল নৰকমুখী আত্মাৰ বাবে এক ঐশ্বৰিক প্ৰতিকাৰ আৰু আশাৰ মাধ্যম।

যেনেকৈ বিখ্যাত কবি ইকবালে তেওঁৰ এটা কবিতাত উল্লেখ কৰিছে, 'এজন ঈশ্বৰভক্ত মানুহৰ চাৱনিয়ে ভাগ্য সলনি কৰে।'

স্থলজ আত্মা প্ৰতিটো জনমতে হয়তো আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকক নিশ্চয় শাৰীৰিকভাৱে দেখা পাইছিল। পূৰ্বৰ জন্মৰ গুৰুৰ সৈতে থকা সম্পৰ্ক বা তাৰো পূৰ্বপুৰুষৰ গুৰুৰ সৈতে থকা সম্পৰ্ক বৰ্তমানৰ শৰীৰৰ সৈতে মুল্যহীন হৈ পৰে, ঠিক যেনেকৈ মহাৰাছুলৰ আগমনৰ পিছত নবীত্বৰ বৈধতা নাথাকে। যেনেকৈ মুছা (মুছা কালিম আল্লাহ) মহান ৰাছুলসকলৰ ভিতৰত এজন আছিল, আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মা ইছা (ইছা ৰুহ আল্লাহ)ৰ আগমনৰ লগে লগে মুছাৰ পিছত অহা সকলো নবীৰ ধৰ্মসমূহ বাতিল কৰা হৈছিল। যীচুৰ (ঈশ্বৰৰ আত্মা) আৰু হজৰত মহম্মদৰ সময়ৰ মাজৰ সময়ছোৱাত, যিসকল নবী আহিছিল (আৰবৰ বাহিৰত) সেই সকলোবোৰ হজৰত মহম্মদৰ আগমনৰ লগে লগে বাতিল কৰা হৈছিল। মহান ৰাছুলসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰা ধৰ্মসমূহ আজিলৈকে বৈধ। এই মহান ৰাছুলসকল হ'ল আদম ছফী আল্লাহ (আদম), ইব্ৰাহিম খলিল আল্লাহ (আব্ৰাহাম), মুছা কালিম আল্লাহ (মুছা), ইছা ৰুহ আল্লাহ (ইছা), আৰু মহম্মদ ৰাছুল আল্লাহ

(মহম্মদ)।প্ৰতিজন সন্তই মহান নবীসকলৰ আধ্যাত্মিক পদাংক অনুসৰণ কৰে (অৰ্থাৎ বুকুৰ সংশ্লিষ্ট সূক্ষ্ম-আত্মাৰ পৰা ঐশ্বৰিক অনুগ্ৰহ লাভ কৰে)। যিহেতু মানুহৰ বুকুৰ পাঁচোটা সূক্ষ্ম-আত্মা এজন এজন মহান ৰাছুলসকলৰ সৈতে জড়িত, সেয়েহে ৰাছুলসকলৰ আধ্যাত্মিক উপকাৰীতা আৰু ইয়াৰ নবীত্ব কিয়ামতৰ দিনলৈকে বৈধ হৈ থাকে।

সাধাৰণতে সকলোৱে বিশ্বাস কৰে যে স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ হ'লে বিশ্বাসৰ ঘোষণা আবৃত্তি কৰিবই লাগিব । অনুগ্ৰহ কৰি সতৰ্ক হওক যে ইয়াত কেবল মাত্ৰ এজন নবীৰ কলিমা (বিশ্বাসৰ ঘোষণা) বুলি কোৱা হোৱা নাই। আৰু ইয়াত সকলো মহান ৰাছুলৰ অন্তৰ্গত বিশ্বাস আৰু ধৰ্ম ঘোষণাৰ ইংগিত দিয়া হৈছে। ভালকৈ মনত ৰাখিব: হজৰত মহম্মদে কৈছিল, 'মই যিটো কুপৰিৱৰ্তন হৈছে তাৰ সংস্কাৰ কৰিবলৈহে আহিছো, কোনো মহান ৰাছুলৰ কোনো ধৰ্ম বা আকাশী কিতাপক অস্বীকাৰ কৰিবলৈ অহা নাই।' আদম-ছফী-আল্লাহৰ আধ্যাত্মিক মতবাদ আৰু ধৰ্ম আজিও চলি আছে। যিসকলৰ জিকিৰ-কল্ব আছে, যিসকলে ঈশ্বৰৰ নামত কান্দিছে আৰু নম্ৰতা পালন কৰে, যিসকলে নিজৰ পাপৰ বাবে অনুতাপ কৰে আৰু যিসকলে পাপৰ পৰা আঁতৰি থাকিব বিচাৰে, তেওঁলোক সৰ্বপ্ৰথম-ধৰ্মৰ শ্ৰেণীত পৰে। আৰু এইটোৱেই আছিল প্ৰাথমিক নবীত্ব আৰু ইবাদতৰ প্ৰাথমিক ৰূপ।

প্ৰতিজন গৌছ (বহুতো সন্তৰ মাজৰ এজন নেতা) আৰু প্ৰতিজন সন্ত এজন বিশেষ নবীৰ পদাংক (বিশেষ আধ্যাত্মিক পথ) অনুসৰণ কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে ওপৰত উল্লেখ কৰা শ্ৰেণীটো আদম ছফী আল্লাহৰ পদাংকত।

মুজাদ্দিদ আলিফ থানীয়ে কৈছিল, 'মই মুচাৰ পদাংকত আছো।' কালাণ্ডাৰ সকলৰ শৃংখলটো যীচু খ্ৰীষ্টৰ পৰাই উদ্ভৱ হোৱা। একেদৰে, আব্দুল কাদিৰ জিলানী আহিছে মাছৰব-ই-মহম্মদ (হজৰত মহম্মদৰ আধ্যাত্মিক পথ)ৰ পৰা ।

চিন্তা কৰক! বহুতো আদমৰ কোনটো বংশধৰৰ পৰা আপুনি আহিছে?

বিভিন্ন আকাশী গ্ৰন্থ অনুসৰি এই জগতত চৈধ্য হাজাৰ ভিন্ন আদম আহিছিল। আৰু কিছুমানে ক'য়, 'আদম ছফী আল্লাহ চৈধ্য হাজাৰতম (১৪০০০) আৰু অন্তিম আদম।' সঁচাকৈয়ে এই পৃথিৱীলৈ বহুতো আদম আহিছিল। যেতিয়া আদম ছাফী আল্লাহক মাটিৰে আকৃতি দিয়া হৈছিল, তেতিয়া ফিৰিস্তাসকলে আদমৰ ফালে আঙুলিয়াই মন্তব্য কৰিলে যে, 'এইটোৱেও পৃথিৱীত দুষ্টামি আৰু বিবাদৰ সৃষ্টি কৰিব।' ফিৰিস্তাসকলৰ এই মন্তব্যই প্ৰমান কৰে যে তেওঁলোকে ইতিমধ্যে আগৰ আদমৰ কাহিনীৰ বিষয়ে অৱগত আছিল। যদি এজনতকৈ অধিক আদম নাথাকিলহেঁতেন, তেন্তে তেওঁলোকে কেনেকৈ জানিব যে তেওঁ এবাৰ জগতত উপস্থিত হ'লে তেওঁৰ আচৰণ কেনেকুৱা হ'ব?

সুৰক্ষিত ফলিখনত বিভিন্ন ভাষা, বিভিন্ন কালিমা, বিভিন্ন যন্তৰ-মন্তৰ (যাদুকৰী বিদ্যা), বিভিন্ন ঈশ্বৰৰ নাম, বিভিন্ন শাস্ত্ৰপদ আদিও আছে, আনকি যাদুকৰী কাৰ্য্যৰ কথাও উল্লেখ আছে, যিবোৰ দুজন স্বৰ্গদূত হাৰুট আৰু মাৰুতে মানুহক শিকাইছিল। আৰু শাস্তি হিচাপে দুয়োজন স্বৰ্গদূত এতিয়াও এটা কুঁৱাত ওলোটাকৈ ওলমি আছে, মিচৰৰ অন্যতম নগৰ বাবুল (বাবিল)ত। প্ৰত্যেকজন আদমক একোটাকৈ ভাষা শিকোৱা হৈছিল। তাৰ পিছত, নবীসকলক এই জাতিসমূহৰ হিদায়তৰ বাবে পঠিওৱা হ'ল। গতিকে কোৱা হৈছে যে এক লাখ চৌবিশ হাজাৰ নবী জগতলৈ আহিছিল। আদম ছফী আল্লাহ এই পৃথিৱীলৈ অহাৰ ছয় হাজাৰ বছৰ হ'ল। প্ৰতি বছৰে এজনকৈ নবী এই পৃথিৱীলৈ পঠোৱা হ'লেও মুঠ সংখ্যা ছয় হাজাৰতকৈ বেছি নহ'লহেঁতেন। কিছু সময় অতিবাহিত হোৱাৰ পাছত এই জাতিবোৰক সিহতৰ অবাধ্যতাৰ বাবে ধ্বংস কৰা হৈছিল। প্ৰত্নতাত্ত্বিক খনন কাৰ্য্যত যেনেকৈ প্ৰাচীন ভাষাৰ লিখনিৰ লগতে প্ৰাচীন চহৰবোৰো পিছলৈ

পোৱা গৈছিল, যিবোৰ আজিও বুজিব পৰা হোৱা নাই। কিছুমান জাতিক প্ৰচণ্ড ঘূৰ্ণী বতাহে ধ্বংস কৰিলে। আৰু কিছুমান মানুহ কিছুমান বিশেষ অঞ্চলত বাচি থাকিল ঠিক যেনেকৈ কিছুমান মানুহ নুহৰ সময়ৰ প্ৰচণ্ড ঘূৰ্ণী বতাহৰ পিছত বাচিছিল। শেষত আদম ছফী আল্লাহক আন সকলো আদমতকৈ উচ্চ পৰ্যায়লৈ উন্নীত কৰা হ'ল, আৰু আৰবলৈ পঠিওৱা হ'ল। সকলোবোৰ মহান ৰছুলৰ জন্ম হৈছিল তেওঁৰ বংশধৰত। অন্যান্য বিভিন্ন আদমৰ ভাষাবোৰো তেওঁলোকৰ জীয়াই থকা জাতিবোৰৰ মাজত চলি থাকিল।

যেতিয়া শেষ আদম আহিল, তেওঁলোকক সুৰ্যানী ভাষা শিকোৱা হ'ল। আদম ছফী আল্লাহৰ সন্তানসকলে যেতিয়া পৰ্যটনৰ বাবে বহু দূৰলৈ যাত্ৰা কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে তাত পূৰ্বৰ জাতিসমূহৰ লোকসকলৰো সন্মুখীন হৈছিল। হয় ঠাইখন ভাল পাইছিল নহয় আড়ম্বৰপূৰ্ণ সেউজীয়া পথাৰবোৰৰ প্ৰতি আকৰ্শিত হৈ কিছুমানে সেই ঠাইবোৰত বসতি স্থাপন কৰিছিল। আৰবত দেশৰ ভাষা আছিল সুৰ্যানী। বিভিন্ন জাতিৰ আন্তঃমিশ্ৰণৰ জৰিয়তে সূৰ্য্যানী ভাষাৰ পৰা আন ভাষাও বিকশিত হ'ল, যেনে- পাৰ্চী, লেটিন, সংস্কৃত আৰু শেষত ইংৰাজী ভাষাৰ উত্থান হ'ল ভাষা-বিৱৰ্তন প্ৰক্ৰিয়াৰ জৰিয়তে। আগৰ কেইবাজনো আদামৰ বংশধৰ সকলে বিভিন্ন দ্বীপত বসতি স্থাপন কৰিছিল। বিভিন্ন আদমসকলৰ ভিতৰত এজন আছিল যাযাবৰ প্ৰকৃতিৰ; এই বিশেষ আদমৰ জাতিটো এতিয়াও জীয়াই আছে, আৰু তেওলোকেই বিভিন্ন জাতি, দেশ আৱিষ্কাৰ কৰি ফুৰে।

সাগৰৰ সিপাৰে দ্বীপবোৰত বাস কৰা জাতিবোৰ ইজনে সিজনৰ বিষয়ে অজ্ঞাত আছিল। ঘোঁৰা বা পেডেল চলোৱা নাওৰেও দীঘলীয়া সাগৰীয় যাত্ৰা সম্ভৱ নাছিল। কলম্বাছে সফলতাৰে এখন মটৰচালিত জাহাজ নিৰ্মাণ কৰিছিল, যাৰ মাজেৰে, তেওঁ প্ৰথমে আমেৰিকাৰ মাটিত উপনীত হৈছিল। পাৰত তেওঁ ৰঙা মানুহ দেখিলে। তেওঁ ভাবিলে আৰু ক'লে, 'হয়তো, মই ভাৰতত উপস্থিত হৈছো, আৰু তেওঁলোক ৰঙা ভাৰতীয়।' এই কাৰণেই এই জাতিটোক ৰঙা ভাৰতীয় বুলি

কোৱা হয়। এতিয়াও তেওঁলোক নৰ্থ ডাকোটাত থাকে। মই ৰঙা ভাৰতীয় জনগোষ্ঠীৰ এজন প্ৰধানক সুধিলোঁ, 'তোমাৰ আদম কোন?' তেওঁ উত্তৰ দিলে, 'আমাৰ ধৰ্ম অনুসৰি আমাৰ আদম এছিয়াত আছে, যাৰ পত্নী হাৱা; কিন্তু আমাৰ ইতিহাস অনুসৰি আমাৰ আদম দক্ষিণ ডাকোটাৰ এটা পাহাৰৰ পৰা আহিছিল।' এই পৰ্বতটোক এতিয়াও ঐতিহাসিক স্থান হিচাপে চিহ্নিত কৰা হৈছে।

মানুহৰ মাজত সাধাৰণ ধাৰণা যে ইংৰাজ আৰু আমেৰিকানসকলৰ নিজৰ অঞ্চলৰ ঠাণ্ডা জলবায়ুৰ বাবেই চালৰ ৰং বগা, কিন্তু সেয়া সঁচা নহয়। ক'লা ৰঙৰ আদমৰ প্ৰাচীন বংশ এতিয়াও একে অঞ্চলতে আছে যিয়ে কিন্তু আজিলৈকে বগা ৰং গঢ়ি তুলিব পৰা নাই। মানুহৰ ৰং, ৰূপ, স্বভাৱ, বুদ্ধি, ভাষা আৰু খাদ্যাভ্যাসৰ মাজত থকা পাৰ্থক্যৰ এইটোৱেই কাৰণ। আদম ছফী-আল্লাহৰ বংশৰ শৃংখলটো মধ্যপ্ৰাচ্যৰ বাহিৰলৈ বিয়পি পৰা নাছিল। এই কাৰণেই মধ্যপ্ৰাচ্যৰ মানুহবোৰ বৈশিষ্ট্যৰ ফালৰ পৰা ইজনে সিজনৰ লগত মিল আছে। সাধাৰণতে বিশ্বাস কৰা হয় যে আদম ছাফী আল্লাহ প্ৰথমে শ্ৰীলংকাত অৱতৰণ কৰে আৰু তাৰ পিছত, আৰব অঞ্চললৈ প্ৰব্ৰজন কৰিছিল য'ত তেওঁ বাকী গোটেই জীৱন বাস কৰিছিল। তেওঁৰ কবৰ আৰব অঞ্চলত আছে। এতিয়া প্ৰশ্ন হয় কোনে গম পাইছিল যে আদম ছাফি আল্লাহৰ অৱতৰণ শ্ৰীলংকাত আৰু তেওঁৰ খোজৰ চিনৰ প্ৰমান সমুহ, যিবোৰ এতিয়াও সংৰক্ষিত হৈ আছে? ইয়াৰ দ্বাৰা এই কথাটোৱেই প্ৰমান হয় যে শ্ৰীলংকাত আদম ছফী-আল্লাহৰ অৱতৰণৰ পূৰ্বতে কোনোবা জনগোষ্ঠীৰ অস্তিত্ব তাত আছিল।

ধ্বংস হোৱা জাতিসমূহত নবীত্বৰ আৰু সন্তত্বৰ অন্ত পৰিল। তেওঁলোকৰ জীৱিতসকলে এই আধ্যাত্মিক গণ্যমান্য ব্যক্তিসকলৰ পৰা বঞ্চিত হৈ পিছত বিপথে পৰিচালিত হৈছিল। এই ভূমিসমূহ ক্ৰমান্বয়ে আৱিষ্কাৰ হোৱাৰ লগে লগে এছিয়াৰ পৰা অহা সন্তসকলে এই ভূমিসমূহত উপস্থিত হৈ স্থানীয় লোকসকলক নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম শিকাইছিল। আজি সমগ্ৰ এই অঞ্চলসমূহত এছিয়ান ধৰ্মসমূহৰ

ব্যাপক প্ৰচলন আৰম্ভ হৈছে। জেৰুজালেমৰ পৰা যীচু, বেথলেহমৰ পৰা মুচা, মক্কাৰ পৰা মহম্মদ; নুহ আৰু ইব্ৰাহিমও আৰবৰ পৰা আহিছিল।

কিছুমান প্ৰজন্মক যন্ত্ৰণা দি ধ্বংস কৰা হ'ল। আন কিছুমান প্ৰজন্মক শাস্তি হিচাপে ভালুক আৰু বান্দৰলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। জীৱিতসকলৰ কিছুমানে নিৰ্মল ভয়ত ঈশ্বৰৰ প্ৰতি আসক্ত হৈছিল আৰু আন কিছুমানে ঈশ্বৰক শাস্তিদাতা হিচাপে গণ্য কৰিব ললে। সেয়েহে, তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি অৱজ্ঞাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ সকলো আজ্ঞাক উলাই কৰিলে, আৰু ভাবিব ললে যে ঈশ্বৰৰ কেতিয়াও অস্তিত্ব নাছিল, মানুহ এটা পতংগ, আৰু স্বৰ্গ আৰু নৰক মাথোঁ এটা সাধুকথা। মুচাৰ যুগত শাস্তি হিচাপে বান্দৰলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱা জাতিটোৱে ইউৰোপৰ দিশে আগবাঢ়িছিল। এই জাতিৰ পৰা হবলগীয়া মাতৃসকলে তেতিয়াও মানুহৰ সন্তান জন্ম দিছিল। এই জাতিটো এতিয়াও আছে। তেওঁলোকে নিজকে বান্দৰৰ পৰা উৎপত্তি হোৱা বুলি বিশ্বাস কৰে।

ভালুকলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱা জাতিটোৱে আফ্ৰিকাৰ জংঘলৰ ফালে আগবাঢ়িল। সেই সময়ৰ হ'বলগীয়া মাতৃসকলে মানুহৰ কেঁচুৱা জন্ম দিছিল আৰু এই জাতিটো আৰু অধিক বিকশিত হৈ আন এটা প্ৰজন্মলৈ পৰিণত হৈছিল যাক মাম (বিগফুট) নামেৰে জনাজাত। গোটেই শৰীৰত দীঘল চুলি থাকে। বেছিভাগেই মহিলা। প্ৰায়ে মানুহক অপহৰণ কৰে। কোনো ধৰ্মৰ প্ৰতি তেওঁলোক আগ্ৰহী নহয়। যিহেতু শৰীৰটো মানুহৰ নিচিনা সেই কাৰনে ইহঁতে শৰীৰৰ ব্যক্তিগত অংশবোৰ গছৰ পাতেৰে ঢাকি ৰখাৰ প্ৰৱণতা থাকে। পুৰ্বৰ আদামৰ ভিতৰত এজন আদমকক তেওঁৰ অন্যায়ৰ বাবে এহাজাৰ বছৰৰ শাস্তি দিয়া হৈছিল, আৰু তেওঁ সাপলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা হৈছিল। তেওঁৰ জাতিটোৰ অস্তিত্ব এতিয়াও আছে এটা সাধাৰণ সাপৰ বেশত, যাক ৰুহা বুলি কোৱা হয়। জন্মৰ ঠিক হাজাৰ বছৰৰ পিছত তেওঁলোকে মানুহ হিচাপে ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ ক্ষমতা লাভ কৰে।

এসময়ত মহামতি আলেকজেণ্ডাৰ চিকাৰৰ বাবে জংঘললৈ গৈছিল। গৈ থাকোঁতে তেওঁ দেখিলে যে এগৰাকী ধুনীয়া মহিলাই কান্দি আছে। তাইক সোধাত ক'লে যে তাই চীনৰ ৰাজকুমাৰী। তাই তাত স্বামীৰ সৈতে চিকাৰৰ বাবে আহিছিল বুলি ক'লে। এটা সিংহই তাইৰ স্বামীক খাই পেলালে আৰু এইদৰে তাইক অকলে এৰি থৈ গ'ল। মহামতি আলেকজেণ্ডাৰে তাইক ক'লে যে তাই যদি তেওঁৰ লগত যায় তেন্তে তাইক চীনলৈ ঘূৰাই পঠিয়াব। তাই ক'লে যে যিহেতু তাইৰ স্বামীৰ মৃত্যু হৈছে, গতিকে তাই ভয় কৰিছে যে তাইক হয়তো ঘৰৰ মানুহে আদৰি নলব। মহামতি আলেকজেণ্ডাৰে তাইক ঘৰলৈ লৈ গ'ল, আৰু তাইক বিয়া কৰালে।

কেইমাহমানৰ পিছত মহামতি আলেকজেণ্ডাৰৰ পেটৰ বিষ হ'ল। সকলো ধৰণৰ দৰব প্ৰতিকাৰ তেওঁৰ ওপৰত চেষ্টা কৰা হ'ল যদিও তেওঁৰ স্বাস্থ্যৰ উন্নতি নহ'ল। বিষটো আৰু বেছি বেয়া হৈ গ'ল। চিকিৎসকসকল অসহায় হৈ পৰিল। এজন সাপৰ মন্ত্ৰমুগ্ধই তেওঁক চিকিৎসা কৰিবলৈ মহামতি আলেকজেণ্ডাৰৰ ওচৰলৈ গৈছিল। তেওঁ তেওঁক অকলশৰীয়াকৈ ক'লে যে তেওঁ তেওঁক সুস্থ কৰিব পাৰিব; কিন্তু কেইটামান চৰ্ত আছিল। তেওঁ আৰু ক'লে, 'যদি মই আপোনাক কেইদিনমানৰ ভিতৰতে সুস্থ কৰিব নোৱাৰো, তেন্তে আপুনি মোক যিদৰে ইচ্ছা হত্যা কৰিব পাৰিব।' তেওঁ পৰামৰ্শ দিলে, 'আজি ৰাতি অতিৰিক্ত নিমখ দি মচুৰ দাইলৰ সৈতে ভাত প্ৰস্তুত কৰক। আপুনি আৰু আপোনাৰ পত্নীয়ে ইয়াক প্ৰচুৰ পৰিমাণে খাব । কোঠাটো ভিতৰৰ পৰা তলা মাৰি থব, যাতে আপোনালোকৰ দুয়োৰে কোনোৱেই কোঠাটোৰ পৰা ওলাই যাব নোৱাৰে। শুব নালাগে, বৰঞ্চ পত্নীৰ আগত শুই থকাৰ অভিনয় কৰক আৰু নিশ্চিত কৰিব যাতে কোঠাটোত এটোপাল পানীও পোৱা নাযায়।' মহামতি আলেকজেণ্ডাৰে পৰামৰ্শ অনুযায়ী সকলো কৰিলে। ৰাতিৰ কিছু সময় পিছত পত্নীৰ পিয়াহ লাগিল আৰু তাই লক্ষ্য কৰিলে যে পানীৰ পাত্ৰটো খালী হৈ আছে। তাই দুৱাৰখন খুলিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু তলা বন্ধ হৈ আছিল। তাই স্বামীৰ ফালে চাই ভাবিলে যে তেঁও গভীৰ

টোপনিত আছে। তাই সাপলৈ ৰূপান্তৰিত হৈ এটা গাঁতৰ মাজেৰে বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। তাই পানী খাই পুনৰ সাপৰ ৰূপত কোঠাটোত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু তাৰ পিছত পুনৰ মানুহ ৰূপলৈ ঘূৰি আহিল। মহামতি আলেকজেণ্ডাৰে এই সকলোবোৰ দেখিছিল। ৰাতিপুৱা তেওঁ আগৰ নিশা দেখা সকলো কথা সাপৰ বেজ জনক ক'লে। সাপৰ বেজ জনে ক'লে, 'আপোনাৰ পত্নী এগৰাকী মাইকী সাপ যি হাজাৰ বছৰৰ পিছত ৰূপান্তৰিত হয় আৰু তেওঁৰ বিষে আপোনাৰ পেটৰ বিষৰ সৃষ্টি কৰিছিল।' তাৰ পিছত, তেওঁলোকে ভ্ৰমণলৈ যোৱাৰ অভিনয় কৰি এই মহিলাগৰাকীক সাগৰলৈ লৈ গ'ল; তাইক পেলোৱা ঠাইখন আজিও আছে আৰু ইয়াক 'আলেকজেণ্ডাৰৰ বাধা' বুলি কোৱা হয়। এই বিশেষ প্ৰজাতিৰ সাপ আজিও পৃথিৱীত আছে। সাধাৰণ সাপৰ কাণ নাথাকে; কিন্তু মানুহলৈ পৰিণত হ'ব পৰা এই সাপবোৰৰ কাণ থাকে।

অচিনাকি আদমৰ এটা জনগোষ্ঠী চীনৰ পাহাৰবোৰৰ ভিতৰত বন্দী হৈ আছে। ধুল-কাৰনাইনে এই অঞ্চলত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰাকৈ এখন শিলৰ দেৱাল নিৰ্মাণ কৰিছিল। তেঁওলোকৰ কাণ দুখন অতি দীঘল আৰু এখন কাণ বিচনা চাদৰ আৰু আনটো কম্বল হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। তেওঁলোকক গগ-মাগগ বুলিও জনা যায়। বিজ্ঞানে বহু অঞ্চল আৱিষ্কাৰ কৰিছে যদিও এতিয়াও বহু আৱিষ্কাৰ বাকী আছে। হিমালয়ৰ পৰ্বতৰ আঁৰত য়েটি (Abominable Snowmen) সকলে বাস কৰে। মানুহৰ এটা দল অৰণ্যতো বাস কৰে। কোনেও নিজৰ ভাষা নাজানে। তেওঁলোকেও, তেওঁলোকৰ আদমে শিকোৱা নীতি অনুসৰি উপাসনা কৰে। অনুশাসন আৰু জীৱনৰ নীতিৰ বাবে তেওঁলোকৰ জনজাতীয় ব্যৱস্থা আছে। পৃথিৱীৰ এই মহাদেশবোৰৰ উপৰিও আৰু বহুতো গ্ৰহ আছে, যথা চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, বৃহস্পতি আৰু মংগল আদি। কিছুমান আদম তালৈও আহিছিল, অৱশ্যে এই গ্ৰহবোৰে ইতিমধ্যে প্ৰলয়ৰ সাক্ষী হৈ পৰিছে। ইয়াৰে কিছুমান অক্সিজেনৰ যোগান বন্ধ কৰি ধ্বংস কৰা হৈছিল আৰু আন কিছুমানক সম্পূৰ্ণৰূপে নিঃশেষ কৰি পেলোৱা হৈছিল।

মংগল গ্ৰহত মানৱ জীৱন আছে। জুইৰ পৰা সৃষ্টি কৰা প্ৰাণী সুৰ্যটো আছে।

মংগল গ্ৰহঃ মংগল গ্ৰহত সকলো ধৰ্মৰ লোক বাস কৰে। আমাৰ বিজ্ঞানীসকলে এতিয়াও মংগল গ্ৰহত উপনীত হোৱা নাই। অৱশ্যে মংগল গ্ৰহৰ লোক বহুবাৰ পৃথিৱীলৈ আহিছে। ইয়াৰ পৰা কেইজনমান মানুহক লগত লৈ গৈছে পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ বাবে। বৈজ্ঞানিক জ্ঞান আৰু উদ্ভাৱনৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোক আমাতকৈ বহুত বেছি উন্নত। আমাৰ উপগ্ৰহ আৰু বিজ্ঞানীসকলে মংগল গ্ৰহত উপনীত হ'লেও মংগল গ্ৰহৰ লোকৰ হাতৰ পৰা সাৰি যাব নোৱাৰে।

ঈশ্বৰে আদমৰ মাজৰ এজনক প্ৰচুৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰিছিল। সেই জ্ঞানৰ জৰিয়তে তেওঁৰ বংশধৰসকলে বেইট-আল-মামুৰ (কেবল নিযুক্তৰ ঘৰ) লৈ যোৱাৰ সুবিধা লাভ কৰিছিল। স্বৰ্গদূতসকলক দিয়া ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা তেওঁলোকে পৃথিৱীতে শুনিব পাৰিছিল । এদিন স্বৰ্গদূতসকলে ক'লে, 'হে' ঈশ্বৰ, এই জাতিয়ে আমাৰ কাম-কাজত হস্তক্ষেপ কৰি আছে। যেতিয়া আমি আমাৰ কামবোৰ সম্পন্ন কৰিবলৈ জগতত উপস্থিত হওঁ, তেতিয়া তেওঁলোকে ইতিমধ্যে তাৰ এটা বুদ্ধি উলিয়াই লয়।' ঈশ্বৰে জিব্ৰাইলক তেঁওলোকক পৰীক্ষা কৰি চাবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। বাৰ বছৰীয়া ল'ৰা এটাই ছাগলী চৰি আছিল আৰু জিব্ৰাইলে তাক সুধিলে, 'তোমাৰো কিছু জ্ঞান আছেনে?' ল'ৰাজনে ক'লে, 'মোক সোধক।' জিব্ৰাইলে ক'লে, 'কোৱা, এতিয়া জিব্ৰাইল ক'ত আছে?' ল'ৰাটোৱে নিজৰ চকু বন্ধ কৰিলে আৰু ক'লে, 'তেওঁ আকাশত নাই।' জিব্ৰাইলে সুধিলে, 'তেওঁ ক'ত আছে?' ল'ৰাজনে ক'লে, 'তেওঁ কোনো মাটিত নাই।' জিব্ৰাইলে সুধিলে, 'তেন্তে তেওঁ ক'ত আছে?' ল'ৰাটোৱে চকু দুটা খুলিলে আৰু ক'লে, 'মই তেওঁক সাত ৰাজ্যৰ চৈধ্যটা স্তৰত বিচাৰিছো, কিন্তু তেওঁ ক'তো নাই। হয় মই জিব্ৰাইল, নহলে তুমি।' তেতিয়া ঈশ্বৰে এই জাতিটোক বানপানীৰ দ্বাৰা ডুবাই পেলাবলৈ স্বৰ্গদূতসকলক আজ্ঞা

দিলে। ঈশ্বৰৰ এই আদেশ তেঁওলোকে শুনা পালে আৰু তেওঁলোকে লোহা আৰু কাঁচেৰে ঘৰ সাজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁলোকক ভূমিকম্পৰ দ্বাৰা ধ্বংস কৰা হৈছিল। সেই অঞ্চলৰ প্ৰাচীন নাম আছিল কাল্ডা, আৰু বৰ্তমান ইয়াক গ্ৰীচ বুলি জনা যায়। তেওঁলোকে আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰীয় কাম-কাজত হস্তক্ষেপ কৰিছিল আৰু এতিয়া আমাৰ বিজ্ঞানীসকলে বিজ্ঞানৰ জ্ঞানৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ কাম-কাজত হস্তক্ষেপ কৰি আছে।

তেওঁলোকক ভয় খুৱাবলৈ ঈশ্বৰে সৰু পৰিসৰত ধ্বংসৰ পৰিকল্পনা কৰে, আনহাতে, সম্পূৰ্ণ ধ্বংসৰ বাবে পৃথিৱীৰ ফালে এটা ধুমকেতু পঠিওৱা হৈছে। আগন্তুক ২০-২৫ বছৰত ধুমকেতুটো পৃথিৱীত পৰিব বুলি আশা কৰা হৈছে। সেইটোৱেই হ'ব এই পৃথিৱীৰ অন্তিম দিন। ধুমকেতুটোৰ এটা খণ্ড ইতিমধ্যে বৃহস্পতি গ্ৰহৰ ওপৰত পৰিছে, দুবছৰ পূৰ্বে। বিজ্ঞানীসকলে এই বিষয়ে অৱগত, সেয়ে ধুমকেতুটো পৰাৰ পূৰ্বে চন্দ্ৰ বা আন যিকোনো গ্ৰহত থিতাপি লগোৱাৰ পৰিকল্পনা কৰিছে। ইতিমধ্যে চন্দ্ৰতো মাটি সমূহৰ বুকিং চলি আছে। তেওঁলোকে জানে যে জীৱৰ মৌলিক উপাদান যেনে বায়ু, পানী আৰু উদ্ভিদ চন্দ্ৰত অনুপস্থিত; তেন্তে এই প্ৰচেষ্টাৰ উদ্দেশ্য কি? যদি তেওঁলোকে এই সকলোবোৰ প্ৰচেষ্টা বৈজ্ঞানিক গৱেষণাৰ বাবে কৰিছে, তেন্তে চন্দ্ৰ-বৃহস্পতি গ্ৰহত উপনীত হ'লেও মানৱতাৰ কি লাভ হব? তেওঁলোকে বাৰ্ধক্য প্ৰক্ৰিয়াটো দীঘলীয়া কৰিব পৰা কোনো চমৎকাৰ ঔষধ আৱিষ্কাৰ কৰিছেনে, নে মৃত্যুক পৰাস্ত কৰিব পৰা ঔষধ আৱিষ্কাৰ কৰিছে? আমাৰ মানুহ মংগল গ্ৰহত উপনীত হ'লেও পৃথিৱী আৰু মংগল গ্ৰহত অক্সিজেনৰ পাৰ্থক্যৰ বাবে তেওঁলোক তাত জীয়াই নাথাকিলহেঁতেন। অসাৰ কামত ধন অপচয় হৈছে। আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ আৰু ৰাছিয়াই যদি সেই ধন দুখীয়াৰ ওপৰত ব্যৱহাৰ কৰিলেহেঁতেন তেন্তে ই সমগ্ৰ মানৱতাৰ বাবে সমৃদ্ধিশালী হ'লহেঁতেন। কেৱল তেওঁলোক বিভিন্ন আদমৰ বুলিয়েই ইজনে সিজনক ধ্বংস কৰিবলৈ পৰমাণু বোমা বনাইছে; আনহাতে পৃথিৱীখন বোমাৰ প্ৰয়োজন নোহোৱাকৈয়ে নিজেই শেষ হোৱাৰ পথত।

সৃষ্টি হোৱা আত্মাৰ সংখ্যাই সীমা অতিক্রম কৰিলে

অতি ঘনিষ্ঠ শ্ৰেণীৰ আত্মাসমুহ (মুকাৰৰিব) আছিল সবাতোকৈ আগৰ শাৰীত। এই জগতত সৃষ্টি হোৱা আদমৰ জাতিবোৰলৈ সাধাৰণ আত্মা সমুহক পঠিওৱা হৈছিল। এই আদামবোৰ ক'লা, বগা, হালধীয়া আৰু ৰঙা মাটিৰে সৃষ্টি কৰা হৈছিল। জিব্ৰাইল, হাৰুট আৰু মাৰুতে তেওঁলোকক জ্ঞান শিকাইছিল।

যিহেতু সেই আদমসকলক এই জগতত মাটিৰে সৃষ্টি কৰা হৈছিল, সেয়েহে নৰকীয় জিনসকলে তেওঁলোকৰ আৰু তেওঁলোকৰ বংশধৰৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ লাভ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব। তেতিয়া সেই জাতিসমূহৰ নবী আৰু সন্তসকল আৰু তেওঁলোকে শিকোৱা জ্ঞানেই তেওঁলোকৰ পৰিত্ৰাণৰ উপায় আছিল। অধিকাংশ আদমকেই যোৰা হিচাপে সৃষ্টি কৰা হৈছিল যিয়ে বংশৰ শৃংখলৰ সূচনা কৰিছিল। কিন্তু মাজে মাজে আদম হিচাপে কেৱল এগৰাকী নাৰীহে সৃষ্টি হৈছিল আৰু আমৰে-কুন আদেশৰ *'হৈ যা'*ৰ সহায়ত বংশ বৃদ্ধি হৈছিল। এই জাতিবোৰৰ বংশধৰ এতিয়াও এই জগতত বাস কৰে। এনে জনগোষ্ঠীত কেৱল নাৰীহে নেতা। তেওঁলোক নাৰীৰ বংশধৰ হোৱাৰ বাবেই তেওঁলোকে ঈশ্বৰকো নাৰী বুলি অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে নিজকে স্বৰ্গদূতৰ বংশধৰ বুলি গণ্য কৰে। যিহেতু তেওঁলোকৰ বংশ বৃদ্ধি বিবাহ আৰু পুৰুষৰ সংগমৰ অবিহনে মাইকী-আদমৰ পৰা হৈছিল, গতিকে এই প্ৰথা এতিয়াও তেওঁলোকৰ সংস্কৃতিৰ অংশ। এই জনগোষ্ঠীৰ মহিলাসকলে যিকোনো ব্যক্তিৰ পৰা সন্তান জন্ম দিয়ে আৰু পিছত আন কোনো পুৰুষক বিয়া কৰায়। এই প্ৰথাক তেওঁলোকে অশ্লীল বুলি গণ্য নকৰে।

আত্মাৰ স্বভাৱ, সৃষ্টি প্ৰাৰম্ভ ক্ষণত তেওঁলোকে কৰা বাছনি, তেওঁলোকৰ ভাগ্য আৰু তেওঁলোকৰ আধ্যাত্মিক মৰ্যাদা অনুসৰি এনে আত্মাক পথ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ একেধৰণৰ স্বভাৱৰ আদমক পঠিওৱা হৈছিল। সেয়েহে তেওঁলোকৰ বাবে কোনো

উপযুক্ত ধৰ্ম প্ৰণয়ন কৰা নহ’ল। তেওঁলোকৰ মাজলৈ পঠোৱা যিকোনো নবীক গ্ৰহণ কৰিছিল কিন্তু খুব কম সংখ্যক লোকেহে গ্ৰহণ কৰিছিল। বৰঞ্চ তেওঁলোকৰ অধিকাংশই নবীসকলৰ শিক্ষাৰ বিপৰিতে কাম কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ সলনি চন্দ্ৰ, তৰা, সূৰ্য্য, গছ, অগ্নি আনকি সাপকো পূজা কৰিছিল।

অৱশেষত আদম ছাফী আল্লাহক জান্নাতত জান্নাতৰ মাটিৰে সৃষ্টি কৰা হ’ল, যাতে তেওঁক সকলোতকৈ ওপৰত আৰু শ্ৰেষ্ঠত্বত উন্নীত কৰিব পৰা যায়। আৰু যাতে তেওঁ নৰকীয় জীৱবোৰৰ পৰা ৰক্ষা পায়, কাৰণ নৰকীয় জীৱবোৰৰ বাবে স্বৰ্গ প্ৰৱেশ নিষেধ আছিল। আজাজিলে নিজৰ বুদ্ধিমত্তাৰ বাবেই পৰিস্থিতি পঢ়ি ললে। তেওঁৰ অত্যধিক উপাসনাৰ বাবে তেওঁক স্বৰ্গদূতৰ নেতা নিযুক্তি দিয়া হৈছিল। তেওঁ জিন জাতিৰ আছিল। ঈৰ্ষাৰ বাবে তেওঁ আদমৰ শৰীৰত থু পেলালে আৰু লেলাৱতীৰ জৰিয়তে নৰকীয় জীৱৰ দৰে বীজাণুৱে আদমৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে, যাক নাফছ বুলি জনা যায়। আদমৰ বংশধৰসকলে এইদৰে, নাফছৰ উত্তৰাধিকাৰী হয়। এটা হাদিছ অনুসৰি , ‘প্ৰতিজন মানুহৰ লগত এজন চয়তানী জিনৰ জন্ম হয়’, কথাটোৱে সেইটোৱেই ইংগিত দিয়ে।

ফিৰিস্তা আৰু মালাইকা পৃথক পৃথক। ফিৰিস্তাসকলে মালাকুটত বাস কৰে, ফিৰিস্তা আৰু আত্মাসমুহ একেসময়তে সৃষ্টি কৰা হৈছিল। মালাকুটৰ ওপৰত জাব্ৰুত আছে আৰু ইয়াৰ জীৱবোৰক মালাইকা বুলি জনা যায়। আমৰে-কুন আদেশ ‘হোৱা’ৰ দ্বাৰা আত্মাৰ সৃষ্টি হোৱাৰ বহু আগৰে পৰাই তেওলোকৰ অস্তিত্ব আছিল।

ঈশ্বৰে ফিৰিস্তাসকলক আদম-ছফী-আল্লাহৰ আগত ছিজদা কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল। পূৰ্বতে স্বৰ্গত আন কোনো আদম সৃষ্টি হোৱা নাছিল; আৰু ফিৰিস্তাসকলে আন কোনো আদমৰ আগত কেতিয়াও প্ৰণাম কৰা নাছিল। আজাজিলে অনিচ্ছুক আছিল আৰু আদম ছফী আল্লাহৰ আগত ছিজদা কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল,

সেয়েহে, তেওঁক অভিশপ্ত কৰা হৈছিল। এই কাৰণেই তেওঁ আদম ছফী আল্লাহৰ বংশধৰৰ বিৰুদ্ধে শত্ৰুতাৰ সূচনা কৰিছিল। পূৰ্বৰ আদমসকলৰ জাতিসমূহ আজাজিলৰ শত্ৰুতাৰ পৰা নিৰাপদ আছিল আৰু নৰকীয় জিনসকলে তেওঁলোকক উচটনি দিবলৈ যথেষ্ট আছিল। যিহেতু চয়তান সকলো নৰকীয় জিনতকৈ অধিক শক্তিশালী আছিল, সেয়েহে তেওঁ আদম ছফী আল্লাহৰ বংশধৰক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল আৰু এনে ঘৃণনীয় অপৰাধ কৰিব শিকাইছিল যে আন জাতিবোৰে এছিয়ানসকলক তিৰস্কাৰ কৰিছিল। আৰু আদম ছাফী আল্লাহৰ শ্ৰেষ্ঠতাৰ বাবে তেওঁৰ বংশধৰসকলৰ মাজৰ যিসকলক ঈশ্বৰে পথ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল তেওঁলোক উচ্চ আৰু বিশিষ্ট হৈ পৰাৰ কাৰণে আন জাতিসমূহে স্তম্ভিত হৈছিল আৰু তেওঁলোকক ঈৰ্ষা কৰিছিল। আটাইতকৈ ডাঙৰ আকাশী গ্ৰন্থ, তৌৰাত, জব্বুৰ, ইঞ্জিল আৰু কোৰাণ আদম-ছফী-আল্লাহৰ বংশধৰসকলৰ পৰাই অহা ৰাছুলসকলৰ ওপৰত অৱতৰণ হৈছিল। তেওঁলোকৰ শিক্ষা, উপকাৰীতা আৰু আশীৰ্বাদৰ দ্বাৰা এছিয়ান ধৰ্মই পৃথিৱীৰ সকলো জাতিৰ মাজত বিয়পি পৰিল।

যিসময়ত আদম ছফী আল্লাহৰ শৰীৰত আত্মা সুমুৱাই দিয়া হোৱা নাছিল তেতিয়াই ফিৰিস্তাসকলে উপলব্ধি কৰিছিল যে তেওঁকো পৃথিৱীলৈ পঠিয়াবলৈ সৃষ্টি কৰা হৈছে। তেওঁলোকে নিশ্চিতভাৱে জানিছিল যে মাটিৰে নিৰ্মিত মানুহ কেৱল পৃথিৱীতে বাস কৰে। আৰু তাৰ পিছত ঈশ্বৰে কোনোবা এটা ঐশ্বৰিক অজুহাতত আদমক পৃথিবীলৈ পঠিয়াই দিলে। ঈশ্বৰে নিজেই চিৰন্তন কাৰ্য্যৰ ৰচনা কৰে আৰু তাৰ বাবে মানুহক দোষী সাব্যস্ত কৰা হয়। আদম ছাফী আল্লাহক যদি দোষী সাব্যস্ত নকৰাকৈ পঠিওৱা হ'লহেঁতেন তেন্তে তেওঁ সদায় বিশ্বত অভিযোগ আৰু আপত্তি কৰি থাকিলহেঁতেন। তেওঁ অনুতাপ নকৰিলেহেতেন বা বিনয়ীভাৱে নাকান্দিলেহেতেন। নহয়নে বাৰু?

১) পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নৰকগামী আত্মাবোৰে যদি অধৰ্মীয় ঘৰত জন্ম লয়, তেন্তে তেওঁলোক কাফিৰ (সত্যক প্ৰত্যাখ্যানকাৰী) আৰু কাজিব (সত্যক মিছা বুলি প্ৰমান কৰা লোক) বুলি কোৱা হয়। এই ব্যক্তিসকল হৈছে নাস্তিক, নবীসকলৰ আৰু সন্তসকলৰ শত্ৰু। অহংকাৰী আৰু শিলৰ হৃদয়ৰ মানুহ, ঈশ্বৰৰ জীৱৰ ক্ষতি

কৰি তেওঁলোকে আনন্দ লাভ কৰে। দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ আত্মাবোৰে ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিলেও ধৰ্মৰ প্ৰতি বুৰ্বক হৈয়েই থাকে। কিবা কাৰণত কোনোবা ধাৰ্মিক ঘৰত জন্ম ললেও, তেওঁলোক একোটা ভণ্ডলৈ পৰিণত হয়।

২) এনে ব্যক্তিসকলে নবীসকলক নিন্দা কৰে, সন্তসকলক ঈৰ্ষা কৰে আৰু ধৰ্মসমূহত দুষ্টামি কৰে। তেওঁলোকৰ পূজাও ইবলিছৰ দৰে অপচয় হয়। ধৰ্মই তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ ফালে টানি আনে, কিন্তু তেওঁলোকৰ ভাগ্যই তেওঁলোকক নৰকৰ ফালে টানি লৈ যায়। যিহেতু তেওঁলোক নবী আৰু সন্তসকলৰ সমৰ্থন আৰু সহায়ৰ পৰা বঞ্চিত হৈ থাকে, সেয়েহে তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ নাফচবোৰে সহজেই উচটনি দিয়ে আৰু চয়তানৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হৈ বেয়া চক্ৰান্তত আবদ্ধ হৈ পৰে । তেওঁলোকে নিজকে পৰ্যাপ্ত জ্ঞানৰ অধিকাৰী বুলি ভাবে আৰু অত্যধিক পূজা-ইবাদত কৰে; আৰু তেওঁলোকে নবী আৰু নিজৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য দেখা নাপায়। তাৰ পিছত তেওঁলোকে নিজৰ ভিতৰখন চিনি নোপোৱাকৈ নিজকে নবী বুলি গণ্য কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। আৰু তেওঁলোকে ভাবে যে সন্তসকলেও তেওঁলোকৰ পৰা সহায় লবলৈ ৰৈ আছে। তেওঁলোকে আধ্যাত্মিকতাৰ জ্ঞান আৰু অলৌকিকতাক স্বীকাৰ নকৰে, তেওঁলোকে কেৱল সেইবোৰ কামহে গ্ৰহণ কৰে যিবোৰ তেওঁলোকে কৰিবলৈ সক্ষম হয়। আনকি নবীসকলৰ অলৌকিকতাকো নাকচ কৰে, আৰু সেইবোৰক যাদু বুলি কয়। তেওঁলোকে ইব্লিছ (চয়তান)ৰ শক্তিসমূহ স্বীকাৰ কৰে, কিন্তু তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ শক্তিক স্বীকাৰ কৰিবলৈ অনিচ্ছুক, অথচ যিটো ঈশ্বৰে নবী আৰু সন্তসকলৰ ওপৰত বিনিয়োগ কৰে।

৩) যেতিয়া কোনো অধৰ্মীয় ঘৰত বা অশুদ্ধ পৰিৱেশত পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত স্বৰ্গবন্ধন আত্মাই জন্ম লয়, তেতিয়া ইয়াক মাজৌৰ (সহায়হীন) বুলি জনা যায়। মাজৌৰে বাখছিছ (ৰেহাই) আৰু ঐশ্বৰিক ক্ষমাৰ বাবে যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব পাৰে। এই আত্মাই চিধা ৰাষ্টা বা চিৰাত-আল-মুস্তাকিমৰ চলিবলৈ আৰু পাপৰ মৰুভুমিৰ পৰা ওলাই আহিবলৈ সন্তসকলৰ সহায় বিচাৰে। তেওঁলোক দয়ালু, নম্ৰ আৰু উদাৰ প্ৰকৃতিৰ।

৪) যদি পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত স্বৰ্গবন্ধন আত্মাই ঐশ্বৰিক ধৰ্ম পালন কৰা ধৰ্মীয় ঘৰত জন্ম লয়, তেন্তে ইয়াক ছাদিক (সাধাৰণ বিশ্বাসী) আৰু মমিন (আলোকিত বিশ্বাসী) বুলি জনা যায়। এইসকলেই বিস্তৃত ইবাদাহ (পূজা) আৰু ৰিয়াধা (বিস্তৃত পূজা আৰু সংগ্ৰাম)ৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ সানিধ্য লাভ কৰে আৰু ঐশ্বৰিক উত্তৰাধিকাৰীৰ যোগ্য হৈ পৰে।

হাদিছ: 'ফকৰ (আধ্যাত্মিক দৰিদ্ৰতা) মোৰ গৌৰৱ, আৰু ই মোৰ পৰাই।'

আধ্যাত্মিকতাত হৃদয়ৰ মুখ্য আৰু অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে।

শিষ্যসকলে বহু ধৰণে হৃদস্পন্দন বৃদ্ধি কৰিছিল যেনে সংশ্লিষ্ট সূক্ষ্ম আত্মাৰ ওপৰত জোৰে-জোৰে তাল মিলাই কৰা স্পন্দন, নৃত্য, কাবাডী (এবিধ খেল), দেৱাল নিৰ্মাণ, আকৌ ভাঙি পেলোৱা আদি শাৰীৰিক ব্যায়ামৰ জৰিয়তে। তেতিয়া হৃদস্পন্দনৰ তালে তালে 'আল্লাহ' শব্দটোক সমন্বয় কৰাটো সহজ হৈ পৰে আৰু লাহে লাহে 'আল্লাহ' শব্দটোৱে, নিজে-নিজেই, বুকুৰ ভিতৰৰ সকলো সূক্ষ্ম-আত্মাত উপনীত হ'য়। গভীৰ জ্ঞান আৰু সচেতনতা নথকা কিছুমান মানুহে তেওঁলোকক অনুকৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, কিন্তু তেওঁলোক বিফল হ'ল। নৃত্য কৰি থাকোঁতেই 'আল্লাহ' শব্দৰ আওৰাই থকা পদ্ধতি তেওঁলোকে গ্ৰহণ কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ নামৰ সৈতে হৃদস্পন্দনৰ সমন্বয়ৰ কথাও তেওঁলোকে নাজানিছিল আৰু সেইটো লাভ কৰিবলৈও সক্ষম হোৱা নাছিল। অৱশ্যে শাৰীৰিক কাৰ্য্যকলাপক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা তেওঁলোকৰ জৈৱ-আত্মাবোৰ ঈশ্বৰৰ নামৰ সৈতে পৰিচিত হৈ পৰিছিল। সংগীতৰ সৈতে 'আল্লাহ' শব্দৰ পুনৰাবৃত্তিয়ে উদ্ভিদ-আত্মাৰ লগত জড়িত মনোভাৱক শক্তিশালী কৰে আৰু ই 'আল্লাহ' শব্দটোৰ সৈতেও পৰিচিত হৈ পৰে। উদ্ভিদ-আত্মাৰ বাবে সংগীত হৈছে আহাৰ। আমেৰিকাত সংগীতৰ জৰিয়তে কিছুমান শস্যৰ ওপৰত পৰীক্ষা কৰা হৈছিল। একেধৰণৰ মাটিত একেধৰণৰ শস্য সিঁচিছিল। এটা শস্যত চৌৱিছ ঘণ্টাই অনবৰতে সংগীত

বজাইছিল আৰু আনটো শস্য সংগীত অবিহনে ৰখা হৈছিল। সংগীত থকাজনৰ শ্ৰী-বৃদ্ধি আনটোতকৈ ভাল আছিল।

নাফছ এটা কঠোৰ অত্যাচাৰী। শুদ্ধিকৰণৰ পিছতো নাফছবোৰে অজুহাত দেখুৱাবলৈ ভাল পায়। ই শব্দ আৰু সংগীত ভাল পায়। কিছুমান ব্যক্তিয়ে সংগীতৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ইয়াৰ দিশ সলনি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিছুমান মানুহে গীটাৰ বজাই বজাই 'আল্লাহ' শব্দটো আওৰাইছিল, আৰু কাণেৰে ইবাদতত উপনীত হৈছিল, যদিও তেওঁলোকে আৰু একো লাভ কৰিব নোৱাৰিলে। এজন গীটাৰিষ্টে মোক এটা কাহিনী দোহাৰিলে, যে তেওঁ আজৰি সময়ত চখ হিচাপে গীটাৰ বজাই আল্লাহৰ আমন্ত্ৰণ জনাইছিল। কেতিয়াব টোপনিৰ পৰা সাৰ পোৱাৰ লগে লগে তেওঁৰ ভিতৰৰ পৰাও একে ধৰণে আল্লাহ উচ্ছাৰণ শুনিবলৈ পাইছিল। এই মানুহবোৰ গায়ক, সংগীতজ্ঞ আৰু শ্ৰোতাতকৈ ভাল; তথাপিও তেওঁলোকেও কোনো ধৰণৰ সন্তত্বৰ পদবীত উপনীত হ'ব পৰা নাছিল। এনে লোকসকল উৎসাহী, উদ্যমী আৰু ঈশ্বৰৰ সন্ধানত থাকে। এজন নিখুঁত আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকৰ জৰিয়তে তেওঁলোকে হয়তো নিজৰ আধ্যাত্মিক ভাগ্যত উপনীত হ'ব পাৰে। ইছলাম আৰু অন্যান্য ধৰ্মৰ চুফীসকলেও বিভিন্ন উপায় আৰু পদ্ধতিৰে ঈশ্বৰৰ নাম গ্ৰহণ কৰাৰ পদ্ধতি গ্ৰহণ কৰিছিল। যিকোনো বস্তু, যিয়ে ঈশ্বৰৰ ফালে নিৰ্দেশিত কৰে, আৰু তেওঁৰ প্ৰেম বৃদ্ধি কৰে, সেইটো নিষিদ্ধ বুলি কব নোৱাৰি।

হাদিছ: 'ঈশ্বৰে উদ্দেশ্য চায়, কৰ্মক নহয়।'

শ্বৰীয়ত (ধৰ্মীয় আইন)ৰ মানুহে ইয়াক দোষী আৰু ভুল বুলি কব বিচাৰে কাৰণ তেওঁলোকে শ্বৰীয়তত সন্তুষ্ট আৰু সুখী। কিন্তু যিসকলে শ্বৰীয়তৰ বাহিৰলৈ যাব বিচাৰে আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰেম লাভ কৰিব বিচাৰে, বা যিসকলে শ্বৰীয়ত পালন নকৰে, তেওঁলোকক বিকল্প বিচৰাত বাধা দিয়া উচিত নহয়।

ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম

এই পৃথিৱীত সকলো ধৰ্ম নবীসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল; কিন্তু ইয়াৰ আগতে ঈশ্বৰ নিজেই আছিল প্ৰেম, প্ৰেমিক আৰু প্ৰিয়। আৰু একেবাৰে ওচৰত থকা আত্মাবোৰৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ঐশ্বৰিক প্ৰকাশ আৰু প্ৰেম আছিল ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম। তাৰ পাছত এই আত্মাবোৰক যেতিয়া এই জগতলৈ পঠিয়াইছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যাবলৈ সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰিছিল। ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম মূলতঃ কেৱল সৰ্বোত্তম শ্ৰেণীৰ মাজতে সীমাবদ্ধ আছিল আৰু এতিয়া ইয়াক সাধাৰণ মানুহৰ বাবেও সুলভ কৰি তোলা হৈছে, আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ ব্যাপকতাৰ জৰিয়তে।

আবু হুৰেৰাৰ দ্বাৰা বৰ্ণিত: 'মই হজৰত মহম্মদৰ পৰা দুটা ভিন্ন ধৰণৰ জ্ঞান লাভ কৰিছো। মই তোমাক এটাৰ কথা কৈছিলো, আনটো ক'লে তুমি হয়তো মোক মাৰি পেলাবা।'

যেতিয়া মৌলনা ৰুমীৰ আধ্যাত্মিক পথ-প্ৰদৰ্শকে (মুৰ্শিদ) পুখুৰীৰ পৰা শুকান কিতাপবোৰ টানি আনিলে, তেতিয়া মৌলনা ৰুমীয়ে আচৰিত হৈ কলে, 'কি?' পথ-প্ৰদৰ্শক শ্বাহ শ্বামছে ক'লে, 'আপুনি এই জ্ঞানৰ বিষয়ে অৱগত নহয়।'

মুচাই ঈশ্বৰক সুধিলে 'আপুনি মোক যি জ্ঞান প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাহিৰেও আন কোনো ধৰণৰ জ্ঞান আছেনে?' ঈশ্বৰে মুচাক খিজিৰৰ ওচৰত যাবলৈ নিৰ্দেশ দিলে।

প্ৰতিজন উপাসকৰ প্ৰাৰ্থনা: 'হে' ঈশ্বৰ, মোক সৰল চিধা পথত লৈ যাওক, যিটো তেঁওলোকৰ পথ যাৰ ওপৰত আপুনি সন্তুষ্ট।'

পূবৰ বিখ্যাত কবি ইকবালে কৈছিল, ‘আৰু এজন বুৰ্বক ধৰ্মগুৰুৱে ইয়াৰ (ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম) বিষয়ে কি জানে?’

প্ৰাৰম্ভিক সময়ত যিবোৰ আত্মাক মৰ্য্যদা দিয়া হৈছিল, সেইবোৰেই ঈশ্বৰক ভাল পাইছিল আৰু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক ভাল পাইছিল। এনে আত্মাই জগততো ঈশ্বৰৰ প্ৰতি আনুগত্যশীল হৈ থাকিল।

যীচু খ্ৰীষ্টই শিশু অৱস্থাত অলৌকিকভাৱে কথা কৈছিল, আৰু ঘোষণা কৰিছিল যে তেওঁ এজন ৰাছুল। ইতিমধ্যে প্ৰধান স্বৰ্গদূত জিব্ৰাইলে মাতৃ মেৰীক যীচুৰ জন্মৰ সুখৰ খবৰ দিছিল। ফেৰাউণক ভৱিষ্যদ্বাণী কৰা হৈছিল যে এটা নিৰ্দিষ্ট জনগোষ্ঠীত এটা শিশুৰ জন্ম হ’ব যিয়ে তেওঁৰ ধ্বংসৰ সৃষ্টি কৰিব, আৰু সেই শিশুটি ঈশ্বৰৰ অভিজাত দাসসকলৰ ভিতৰত এজন হ’ব। হজৰত মহম্মদেও কৈছে, ‘মই এই পৃথিৱীত আগমনৰ আগতে ইতিমধ্যে নবী আছিলোঁ।’ বহুতো মৰমিয়াল আৰু পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত আত্মা বিভিন্ন ধৰ্ম আৰু শৰীৰত উপস্থিত থাকে।

পৰ্যবেক্ষণসমূহ:

দীন-ই-ইলাহি (ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম)

মানৱ জাতিৰ পথ প্ৰদৰ্শনৰ বাবে ঈশ্বৰে বিশ্বলৈ ১ লাখ ২৪ হাজাৰ নবী আৰু পাঁচজন মহান ৰাছুল পঠিয়াইছে আৰু তেওঁলোকে ৩১৩টা ভিন্ন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে যাতে মানৱ জাতিৰ স্বৰ্গ অৰ্জন আৰু চূড়ান্ত ভাগ্যত উপনীত হোৱাত সুবিধা হয়।

দীনৰ আক্ষৰিক অৰ্থ হৈছে জীৱনশৈলী। দীন-ই-ইলাহি হৈছে ঈশ্বৰৰ জীৱনশৈলী। ঈশ্বৰৰ জীৱনশৈলী হৈছে ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম, আৰু ই স্বয়ং ঈশ্বৰৰ দৰেই প্ৰাচীন। ঈশ্বৰ হ’ল সম্পুৰ্ণ প্ৰেমময়, আৰু তেওঁ নিজৰ বৈশিষ্ট্যসমূহ দৈনিক প্ৰকাশ কৰে। ঈশ্বৰৰ জীৱনশৈলী গ্ৰহণ কৰিব পৰাটোৱেই হৈছে ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰা। বহু ধৰ্মীয় পণ্ডিতে হয়তো ইয়াৰ অনন্য স্বৰূপ আৰু সূক্ষ্ম প্ৰয়োগ বুজি নাপাব; কিন্তু ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম সকলো ধৰ্মৰ ওপৰত।

শেষ সময়ত

অন্তিম সময়ত, ঈশ্বৰে ওপৰত উল্লেখ কৰা আত্মাবোৰৰ পৰা এজনক পঠিয়াব। তেওঁ তেওঁলোকক বিচাৰি উলিয়াই একত্ৰিত কৰিব। আৰু তেওঁ তেওঁলোকক সোঁৱৰাই দিব যে তেওঁলোকেও এসময়ত ঈশ্বৰক ভাল পাইছিল। এনে সকলোবোৰ আত্মাই ধাৰ্মিক হওক বা নহওক, তেওঁৰ আহ্বানত গুৰুত্ব দিব, আৰু তেওঁৰ চাৰিওফালে ভিৰ কৰিব। তেওঁ তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ এক অনন্য নাম প্ৰদান কৰিব, যিটো তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ মাজেৰে পাৰ হৈ তেওঁলোকৰ আত্মাত থিতাপি ল’ব। সেই নামৰ পুনৰাবৃত্তিৰ লগত আত্মাবোৰে অনবৰতে নিয়োজিত হৈ থাকিব (আত্মা স্থায়ী জাকিৰ হৈ পৰিব)। ঈশ্বৰৰ অনন্য নামে তেওঁলোকক একেবাৰে নতুন উৎসাহ, নতুন শক্তি আৰু প্ৰেমৰ নতুন সংজ্ঞা প্ৰদান কৰিব। ঈশ্বৰৰ অনন্য নামৰ নূৰ (Divine Energy) য়ে আত্মাক ঈশ্বৰৰ সৈতে পুনৰ সংযোগ কৰিব।

জিকিৰ-এ-কলবে, জিকৰ-এ-ৰুহ (আত্মাৰ আমন্ত্ৰণ) লাভৰ বাবে মধ্যস্থতাকাৰী জখলাৰ দৰে কাম কৰে, ঠিক যেনেকৈ নামাজ (ইবাদতৰ এটা প্ৰকাৰ) আৰু ৰোজা হৃদয়ৰ আমন্ত্ৰণ লাভৰ মাধ্যম। যদি কোনো ব্যক্তিৰ আত্মাই ঈশ্বৰক আমন্ত্ৰণ কৰিবলৈ শিকিছে, তেন্তে তেওঁ সেইসকলৰ ভিতৰত আছে, যিসকলৰ বিচাৰৰ দিনত জবাবদিহিতা আৰু ঈশ্বৰীয় মাপকাঠিৰ প্ৰতি কোনো ভয় নাথাকিব। আত্মাৰ আমন্ত্ৰণৰ উন্নত পৰ্যায়ে আৰু আত্মাৰ আৰাধনাই তেওঁৰ উচ্চ মৰ্য্যদাও নিশ্চিত কৰে। যিসকল ব্যক্তিয়ে আধ্যাত্মিকতাত, হৃদয়ৰ পৰা আত্মাৰ দিশে আগবাঢ়িছে, তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ ধৰ্মত প্ৰৱেশ কৰিছে বা তাত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ ওলোৱা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত অন্যতম। তেওঁলোকৰ পথ প্ৰদৰ্শনৰ মাধ্যম হৈছে ঈশ্বৰৰ পোহৰ, কিতাপবোৰ নহয়। ঈশ্বৰৰ পোহৰে, নিজেই, তেওঁলোকক পাপ কৰাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখে। আৰু যিসকলে চেষ্টা কৰি বা

ইয়াৰ বিষয়ে জানিব পাৰিও এই আধ্যাত্মিক মৰ্যাদাৰ পৰা বঞ্চিত হয়, তেওঁলোকক এই আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হোৱা নাই। পাষণ্ড হ'ল সেইসকল, যিয়ে হৃদয় আৰু আত্মাৰ আমন্ত্ৰণ নকৰাকৈয়ে নিজকে এই আধ্যাত্মিক সংঘত থকাসকলৰ ভিতৰত বুলি গণ্য কৰে বা তেওঁলোকৰ অনুকৰণ কৰে। সাধাৰণ মানুহৰ বাবে পৰিত্ৰাণৰ উপায় হ'ল পূজা আৰু ধৰ্ম। তেওঁলোকৰ পথ প্ৰদৰ্শনৰ মাধ্যম হ'ল আকাশী কিতাপ। মধ্যস্থতাৰ উপায় হ'ল নবী আৰু সন্তসকলৰ যোগেদি। বহুতো মুছলমানে এই কথা মানি নলয় যে সন্তসকলে মানুহক ঈশ্বৰৰ ওচৰত মধ্যস্থতা প্ৰদান কৰিব পাৰে। কিন্তু হজৰত হজৰত মহম্মদে তেওঁৰ সহযোগীসকলক উপদেশ দিছিল যাতে তেওলোকে ওৱেইছ কাৰ্ণীক অনুৰোধ কৰে আৰু তেওঁৰ উম্মাত (অনুগামী) সকলৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ওচৰত মধ্যস্থতা প্ৰদান কৰে ।

আত্মাৰ ধৰ্ম

দীন-ই-ইলাহীৰ অনুগামীসকলৰ স্বীকৃতি, 'ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম'।

য'ত সকলো নদী একত্ৰিত হয় ইয়াক সাগৰ বুলি জনা যায়, আৰু য'ত সকলো ধৰ্ম একত্ৰিত হয় সেয়া হৈছে ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম।

'এইটোৱেই হৈছে সেই ঐশ্বৰিক পথ য'ত চাৰিওটা ধৰ্ম মিলি যায়।' (চুলতান হক বাহু)

স্বীকৃতিৰ প্ৰাথমিক পৰ্যায়:

যেতিয়া হৃদয় আৰু আত্মা দুয়োটা ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰে পুনৰুজ্জীৱিত হয়, সেয়া উপাসনাৰ দ্বাৰাই হওক বা আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকৰ দয়ালু দৃষ্টিৰ দ্বাৰাই হওক, দুয়োটা ক্ষেত্ৰতে ই পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত। সাধকে পাপ কামৰ পৰা বিৰত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু যদি কোনো পাপ হৈ যায় তেন্তে তেওঁ নিজকে দোষী অনুভৱ কৰে আৰু ভৱিষ্যতে তাৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ চেষ্টা কৰে।

ঈশ্বৰে কৈছে, 'মই সেই ব্যক্তিসকলকো ভাল পাওঁ যিসকলে পাপৰ পৰা বিৰত থাকিবলৈ নিজেই পৰিশ্ৰম কৰে।'

জগতৰ প্ৰতি থকা মায়া-মোহ হৃদয়ৰ পৰা ওলাই যাবলৈ আৰম্ভ কৰে, আৰু তাৰ ঠাইত ঈশ্বৰৰ প্ৰেমে প্ৰাধান্য পাবলৈ আৰম্ভ কৰে। সাধকে অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে যে তেওঁ লোভ, ঈৰ্ষা, কৃপণা আৰু মিছা অহংকাৰৰ পৰা মুক্তি পাইছে। জিভাই পৰচৰ্চা এৰি দিয়ে। সাধকে নিজৰ মাজত নম্ৰতা পালন কৰে। কৃপণালিৰ ঠাই উদাৰতাই লয় আৰু মিছা কথাবোৰ আতৰি যায়। নিষিদ্ধ শাৰীৰিক কামনাৰ ঠাইত বৈধ কামনাই স্থান লয়। অবৈধ ধন-সম্পত্তি, নিষিদ্ধ ব্যৱস্থা আৰু কাৰ্য্যক সাধকে পৰিত্যাগ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

স্বীকৃতিৰ চূড়ান্ত পৰ্যায় :

এনে লোকে হাছিছ, আফিং, হেৰ'ইন, ধঁপাত আৰু মদ সম্পূৰ্ণৰূপে এৰি দিয়ে। সপোন, ধ্যান আৰু আধ্যাত্মিক অন্তৰ্দৃষ্টিৰ জৰিয়তে অতি আধ্যাত্মিক গণ্যমান্য ব্যক্তিক লগ পায়। *নাফছ আল আম্মাৰা* (আদেশকাৰী আত্মা)ৰ পৰা *নাফছ মুতমা'ইন্না* (ঈশ্বৰীয়ভাৱে সন্তুষ্ট আত্মা)লৈ পৰিণত হয়। *আনা সুক্ষ্মা-আত্মাৰ* জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ ব্যক্তিগত দৰ্শনত প্ৰৱেশ কৰে। ঈশ্বৰ আৰু মানুহৰ মাজৰ সকলো ওৰণি নাইকীয়া হৈ যায়। তেঁও সকলো পাপ পৰিহাৰ কৰে। ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু তেওঁৰ সৈতে মিলনত চূড়ান্ত পৰ্যায়ত উপনীত হয়। তেওঁ এজন সাধাৰণ মানুহৰ পৰা এজন দাতালৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

যিহেতু বিভিন্ন ধৰ্মৰ উচ্চ শ্ৰেণীৰ আত্মাসমুহে এই আধ্যাত্মিক সমদলত যোগদান কৰিব, কাৰণ তেওঁলোকে ইতিমধ্যে প্ৰাৰম্ভিক ক্ষণত ঈশ্বৰৰ আগত বিশ্বাসৰ ঘোষণা (কলিমা) পঢ়িছিল আৰু ঈশ্বৰ ইয়াৰ সাক্ষীও আছিল; গতিকে যিকোনো ধৰ্মৰ লগত জড়িত হোৱাটো কোনো সমস্যা নহ'ব (আৰু যিকোনো ধৰ্মৰ যিকোনো ব্যক্তিয়েই ইয়াত যোগদান কৰিব পাৰিব)। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম অনুসৰি পূজা কৰিব পাৰিব। অৱশ্যে তেওঁলোকৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ একে নামেই থাকিব। মুঠতে ধৰ্মীয় পৰিচয় নিৰ্বিশেষে তেওঁলোক হৃদয়ৰে একত্ৰিত হব। যেতিয়া তেওঁলোকৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰ থাকিব তেতিয়া তেওঁলোক ঈশ্বৰৱালা হৈ যাব। ইয়াৰ পিছত ঈশ্বৰে ইচ্চা কৰিলে কাৰোবাক হয়তো নিজৰ লগতে ৰাখিব, অথবা কাৰোবাক কোনো ধৰ্মৰ পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে পঠিয়াব পাৰে। তেওঁলোকৰ বিভিন্ন শ্ৰেণী হব পাৰে, যেনে : মুফীদ (পথ-প্ৰদৰ্শনৰ উপযোগী), মুনফৰিদ (নিজৰ বাবে ভাল), চিপাহী, কমাণ্ডাৰ। তেওলোকৰ সমৰ্থক আৰু সহায়কসকল পাপী হলেও কোনো কোনো ধৰণৰ মৰ্য্যাদা (মৰ্তবা) পাব।

যিসকল (মুছলমান বা অমুছলমান) এই মেহদি সমদলত যোগদান কৰিব নোৱাৰিলে তেওঁলোকৰ বহুতেই খ্ৰীষ্ট বিৰোধী (দজ্জাল) ৰ দলত যোগদান কৰিব।

শেষত ইমাম মেহদীৰ শক্তি আৰু খ্ৰীষ্টবিৰোধীৰ মাজত ৰক্তাক্ত যুদ্ধ হ'ব। যীচু খ্ৰীষ্টৰ, ইমাম মেহদীৰ আৰু কলকি অৱতাৰৰ অনুগামী সকল একত্ৰিত হ'ব আৰু খ্ৰীষ্ট বিৰোধী সকলক পৰাস্ত কৰিব। খ্ৰীষ্টবিৰোধীৰ অনুগামীসকলৰ অধিকাংশক হত্যা কৰা হ'ব, আৰু তেওঁলোকৰ জীৱিতসকলেও ভয় আৰু অসহায় অৱস্থাত নিৰৱে জীয়াই থাকিব। ইমাম মেহদী আৰু যীচু খ্ৰীষ্টই মানৱতাৰ হৃদয়ত ৰাজত্ব কৰিব। সমগ্ৰ বিশ্বতে শান্তি বিৰাজ কৰিব। সকলো ধৰ্ম বিনষ্ট হ'ব, আৰু এটা নতুন ধৰ্মৰ উত্থান হ'ব। সেইটোৱেই হ'ব ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় ধৰ্ম, 'ইছক-ই-আল্লাহ' (ঈশ্বৰৰ উল্লাসিত প্ৰেম)— যিটো নবীসকলে আৰু তেওঁলোকৰ আকাশী কিতাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰা সকলো ধৰ্মৰ মুল-মন্ত্ৰ, সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে গ্ৰহণযোগ্য, সকলো ধৰণৰ ইবাদতকৈও শ্ৰেষ্ঠ, আনকি ঈশ্বৰৰ প্ৰেমতকৈও ঊৰ্ধত।

'ঈশ্বৰৰ উল্লাসিত প্ৰেমে সাধকক ক'লৈ লৈ যাব পাৰে সেই কথা বিশ্বাসেও নাজানে।' (চুলতান হক বাহু)

ইকবালে এই সময়বোৰৰ এখন ছবি আঁকিছিল:

বিশ্বক সেই মেহদীৰ প্ৰয়োজন যাৰ দৃষ্টিভংগীয়ে সাৰ্বজনীন চিন্তাৰ ভেটি কঁপাই তুলিব। লুকাই থকা গোপন ৰহস্যবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ হ'ল কিয়নো হাদীছ-বাক্যাংশ 'তুমি মোক দেখা পাব নোৱৰা'ৰ যুগটো পাৰ হৈ গৈছে। যিজনৰ জাত প্ৰথমতেই জনাজাত, তেওঁৱেই প্ৰত্যাশিত ইমাম মেহদী। প্ৰজ্ঞাৰ দাপোনত মোৰ চকু মেলি, ভৱিষ্যতৰ অস্পষ্ট ছবিখন নিজেই চাওক।

পূব দিশৰ পৰা আকাশ, পৃথিৱী, মহাকাশ, উদয় হোৱা সূৰ্য্যলৈ চাওক।

হে মদিৰা আপ্যায়ক, মদ্যপায়ীসকলে লুকাই লুকাই পান কৰা যুগটো এতিয়া ইতিহাস। সমগ্ৰ পৃথিৱীখন এদিন ধাবা হ'ব, আৰু পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন আত্মাই মদ্যপায়ী হ'ব।

উন্মোচনৰ সময় ওচৰ চাপিছে, ঐশ্বৰিক মহিমা দেখাটো সাধাৰণ কথা হ'ব। মৌনতাই যে ঢাকি ৰাখিছিল সেই গোপন কথা এতিয়া অতি সোনকালে প্ৰকাশ পাব।

ৰোমান সাম্ৰাজ্যক উফৰাই পেলোৱা মৰুভূমিৰ পৰা ওলাই আহি মই শুনিলোঁ যে স্বৰ্গদূতসকলে কৈছিল যে সিংহটোৱে পুনৰ কাৰ্য্যত অৱতীৰ্ণ হ'ব।

আকাশী কিতাপ বা ছহীফা (ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা যাদৃচ্ছিক প্ৰেৰণা) কোনোটোৱেই ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম নহয়। এই কিতাপবোৰে অনুগামীসকলক নামাজ পঢ়িবলৈ, ৰোজা ৰাখিবলৈ আৰু দাড়ি ৰাখিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে, আনহাতে এনেবোৰ বিধি-বিধানক ঈশ্বৰে কোনো গুৰুত্ব নিদিয়ে। নবীসকলৰ জাতিসমূহক দিব্যজ্ঞান আৰু পবিত্ৰ কৰিবলৈ এই ধৰ্মসমূহ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল; আনহাতে, ঈশ্বৰ নিজেই পোহৰৰ আটাইতকৈ বিশুদ্ধ ৰূপ। যেতিয়া এজন মানুহ ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলনৰ পিছত পোহৰ হয়, তেতিয়া তেওঁও ঈশ্বৰৰ ধৰ্মত প্ৰৱেশ কৰে। ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম হৈছে তেওঁৰ প্ৰেম আৰু মৰম। ইয়েই হৈছে তেওঁৰ নিৰানব্বৈটা নামৰ অনুবাদ আৰু সংজ্ঞা। ঈশ্বৰ হৈছে সেইজন যিয়ে নিজৰ বন্ধুসকলৰ বৰ্ননা কৰে। ঈশ্বৰ, নিজেই প্ৰেম, প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকা। যদি ঈশ্বৰে কোনো মানুহক ওপৰত উল্লেখ কৰা বৈশিষ্ট্যবোৰৰ পৰা এটা অংশও প্ৰদান কৰে, তেন্তে তেওঁও ঈশ্বৰৰ ধৰ্মত প্ৰৱেশ কৰে। তাৰ পিছত ঈশ্বৰক দেখাটোৱেই তেওঁৰ পূজা (নামাজ), আৰু ঈশ্বৰৰ স্মৰণ হ'ল তেওঁৰ আকাংক্ষা। ঈশ্বৰৰ দৰ্শনে তেওঁৰ সমস্ত বৈ যোৱা ফৰজ আৰু অবাধ্যকতামুলক প্ৰাৰ্থনা সমুহৰ প্ৰায়শ্চিত্ত প্ৰদান কৰে। তেতিয়া, আনকি একেলগে জিন, ফিৰিস্তা আৰু সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ ইবাদাতেও তেওঁৰ সমান আধ্যাত্মিক স্তৰত উপনীত হ'ব নোৱাৰে।

এনে ব্যক্তিৰ বাবে আব্দুল কাদিৰ জিলানীয়ে কৈছিল, 'যেতিয়া কোনো এজনৰ ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলন হয়, তাৰ পিছত পূজা কৰা বা পুজাৰ উদ্দেশ্য কৰাই হৈছে ঐশ্বৰিক দানৰ প্ৰতি এক গুৰুতৰ অকৃতজ্ঞতা।'

বুলেহ শ্বাহে কয়, 'যেতিয়াৰ পৰা আমি ইছকৰ পূজা কৰিব ললোঁ, তেতিয়াৰ পৰাই আমি মছজিদ আৰু মন্দিৰৰ কথা পাহৰি গ'লোঁ।'

ইকবালে ক'লে, 'এজন মুৰ্খ ধৰ্মগুৰুৱে হয়তো ইমান আনন্দদায়ক ঐশ্বৰিক দানৰ বিষয়ে অৱগত নহয়।'
এই গোপন মতবাদৰ উল্লেখ কৰি আবু হুৰেৰাই কৈছিলনে, 'হজৰত মহম্মদে মোক দুবিধ জ্ঞান প্ৰদান কৰিলে, মই তোমাক এটা প্ৰকাৰৰ কথা কৈছিলো, আনটো ক'লে হয়তো তুমি মোক মাৰি পেলাবা।'

এই জ্ঞান যিয়েই প্ৰকাশ কৰিলে তেওঁক শ্বাহ মনছুৰ আৰু চৰ্মাদৰ দৰে হত্যা কৰা হ'ল বুলি ইতিহাসে সাক্ষ্য দিয়ে। আৰু আজি গোহৰ শ্বাহীকো তেওঁৰ এই জ্ঞান প্ৰকাশ কৰাৰ বাবে একেধৰণৰ পৰিণতিৰ ভাবুকি আহিছে।
নবীসকলে উম্মত(জাতি)ৰ বাবে আদৰ্শ হ'বলৈ শ্বৰীয়ত বিধান মানি চলে, যাতে তেওঁলোকে অনুকৰণ আৰু অনুসৰণ কৰিব পাৰে। অন্যথা তেওঁলোকে আৰাধনা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। শ্বৰীয়ত আইন অস্তিত্বলৈ অহাৰ বহু আগতেই প্ৰাৰম্ভ কালৰ পৰাই তেওঁলোকৰ নবী মৰ্য্যদা অটুত আছে। যিহেতু তেওঁলোকে ধৰ্মক আৰ্হি হিচাপে নিখুঁতভাবে স্থাপন কৰিব লাগিব, গতিকে নবীসকলে যদি কোনো নীতি-নিয়মৰ পৰা বিৰত থাকে, বা যিকোনো কাম গ্ৰহণ কৰে, তেন্তে তেওঁলোকৰ জাতিয়ে সেইবোৰ অনুকৰণ কৰে। সেয়েহে তেওঁলোকে সাৱধান আৰু সচেতন হৈ থাকিব লাগিব। যদি কোনো নবীয়ে ইবাদত নকৰে তেন্তে তেঁও নৰকত প্ৰৱেশ কৰিব বুলি কোৱাটো উচিত হ'ব পাৰেনে? কোনোপধ্যে নহয়! ইবাদত নকৰিলে কোনোবাই নবী হ'ব নোৱাৰে বুলি কোৱাটো ন্যায্য হ'ব পাৰেনে? জ্ঞান নিশিকিলে নবী হ'ব নোৱাৰে বুলি কোনোবাই দাবী কৰিব পাৰেনে? সন্তসকলক কিয় আপত্তিৰ বলি কৰা হয়? মন কৰিব যে সন্তত্ব নবীত্বৰ বিকল্প।

ভালদৰে মনত ৰাখিব: যিসকলে ঈশ্বৰক নেদেখাকৈয়ে ঈশ্বৰ-মিলন হোৱা বুলি কয় অথবা মিলনৰ অধিকাৰী বুলি দাবী কৰে, বা নিজকে এই মৰ্যাদাৰ যোগ্য বুলি মনতে কল্পনা কৰে আৰু তেনেকুৱা হোৱাৰ অভিনয় কৰে, তেওঁলোক পাখণ্ড আৰু মিচলীয়া। সঁচাকৈয়ে! সত্যক অস্বীকাৰ কৰা এনে মিছলীয়াক কোৰানে গালি পাৰে। এইধৰণৰ মানুহৰ বাবেই, হাজাৰ হাজাৰ বিশ্বাসীয়ে নিজৰ বিশ্বাস হেৰুৱাই পেলায় আৰু নিজৰ মূল্যৱান সময় নষ্ট হৈ যায়।

এই গ্ৰন্থখন সকলো ধৰ্ম, সম্প্ৰদায় আৰু সকলো মানৱতাৰ বাবে গৱেষণা আৰু বিবেচনাৰ যোগ্য, আৰু আধ্যাত্মিকতাক অস্বীকাৰ কৰাসকলৰ বাবে এক জীৱন্ত প্ৰত্যাহ্বান।

গোহৰ শ্বাহীৰ উপদেশ

তিনিটা অংশ হ'ল বাহ্যিক জ্ঞানৰ আৰু এটা অংশ হ'ল আভ্যন্তৰীন জ্ঞানৰ ।

বাহ্যিক জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ হলে এজন মুচা আৰু আভ্যন্তৰীন জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ হলে এজন খিজিৰৰ সন্ধান কৰিব লাগিব।

জিব্ৰাইলৰ সহায় অবিহনে শুনা প্ৰেৰণাদায়ক বাণীক ইলহাম (অন্তৰ নাদ) বুলি জনা যায়। জিব্ৰাইলৰ সহায় অবিহনে যি জ্ঞান লাভ কৰে, সেই জ্ঞানক ছহিফা (বেদ) আৰু হাদীছ কুদছি (কোনো মাধ্যম অবিহনে ঈশ্বৰৰ সৈতে কথা-বতৰা) বুলি জনা যায়। জিব্ৰাইলৰ জৰিয়তে প্ৰেৰণ কৰা জ্ঞানক কোৰাণ বুলি জনা যায়, ই বাহ্যিক জ্ঞানেই হওক বা আভ্যন্তৰীন জ্ঞানেই হওক, আপুনি ইয়াক তৌৰাত বুলি কওক, ইঞ্জিল, জব্বুৰ বা বাইবেল বুলিয়েই কওক।

ধৰ্মীয় পণ্ডিতসকলে নিজৰ দোষ আৰু ভুল ঢাকিবলৈ ইয়াক ৰাজনীতি বুলি অভিহিত কৰে। সন্তসকলৰ দোষ আৰু ভুলক ভেদ (হিকমত) হিচাপে গণ্য কৰি আওকাণ কৰা হয়। নবীসকলৰ দোষ আৰু ভুলৰ প্ৰশ্নই নুঠে।

যিকোনো ধৰণৰ আধ্যাত্মিক অনুশীলনত নিয়োজিত নহওক কিয়, মানৱ শৰীৰৰ ভিতৰৰ সংশ্লিষ্ট আত্মাবোৰে শক্তি লাভ কৰে। আৰু যিবোৰ কোনো আধ্যাত্মিক অনুশীলনত নিয়োজিত নহয়, সেইবোৰ সুপ্ত আৰু অজ্ঞান । আৰু যিসকলে কোনো উপায়েৰে নিজৰ আত্মাত ঈশ্বৰৰ নাম শোষণ কৰি লব পাৰিছে, ঈশ্বৰৰ অহৰহ জিকিৰ (জিকৰে চুলতানী) আৰু ঈশ্বৰৰ উল্লাস-প্ৰেম (ইছক-ই-আল্লাহ) তেওঁলোকৰ নিচা হৈ পৰে।

ইকবালে কোৱা কথাষাৰত আচৰিত হ্বলগীয় নাই যে, ‘যদি আপোনাৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি উল্লাস-প্ৰেম আছে, তেন্তে আপোনাৰ অকৃতজ্ঞতাই (কুফ্ৰ) হ’ল ইছলাম (ঈশ্বৰৰ ওচৰত বশ হোৱা)।’

সচাল ছাইনে কৈছিল, ‘ঈশ্বৰক ভাল নাপালে ঈশ্বৰক অস্বীকাৰ কৰা বা সমৰ্পন কৰাটো নিৰৰ্থক আৰু মুল্যহীন।’

চুলতান হক বাহুৱে কৈছিল, ‘বিশ্বাসৰ (ঈমান) অৱস্থাই ঈশ্বৰৰ উল্লাস-প্ৰেমৰ (ঈস্ক) বিষয়ে অজ্ঞাত।’

ঈশ্বৰৰ দয়া সেই ঠাইত পৰে য’ত এনে ব্যক্তিসকলে ভ্ৰমণ কৰে বা থাকে আৰু তেওঁলোকে যি ধৰ্মৰ বা তেঁওলোকে যোগদান কৰা ধৰ্মসমূহো ঈশ্বৰৰ দয়াৰ বৰষুণৰ অধীনত পৰে। বাবা ফৰিদ আৰু বাবা গুৰু নানক এনে সন্তসকলৰ মাজৰ পৰা। তেতিয়া হিন্দু আৰু শিখসকলে বাবা ফৰিদক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে, আৰু মুছলমান আৰু খ্ৰীষ্টানসকলেও বাবা গুৰু নানকক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে।

ইমাম মেহদীয়ে সকলো ধৰ্মকে পুনৰ সজীৱ কৰি তুলিব!

হজৰত মহম্মদৰ পিছৰ যুগত মুছলমান উম্মাত সকলৰ মাজৰ পৰা মুজাদ্দিদ (পুনৰুজ্জীৱিত কৰোতা)ৰ উত্থান ঘটিছিল, আৰু তেওঁলোকে ধৰ্মটোক পুনৰুজ্জীৱিত কৰিছিল। ইমাম মেহদীৰ আগমনৰ পিছত এই মুজাদ্দিদসকলৰ সংশোধনী কাম-কাজ ফলপ্ৰসু নহ’ব। আৰু ইমাম মেহদীয়ে নিজৰ ধৰণেৰে সকলো ধৰ্মকে সজীৱ কৰি তুলিব। কেইবাখনো কিতাপত উল্লেখ আছে যে ইমাম মেহদীয়ে একেবাৰে নতুন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব।

গোহৰ শ্বাহীৰ উপদেশ

যদি কোনো ব্যক্তিয়ে গোটেই জীৱন ইবাদত কৰে, কিন্তু শেষত, তেওঁ ইমাম মেহদী আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিৰোধিতা কৰে (এই দুয়োজন ব্যক্তি এই পৃথিৱীলৈ পুণৰ ঘূৰি অহাটো সমাগত; **যীচু খ্ৰীষ্ট** - যিটো শৰীৰৰ সৈতে ওপৰলৈ উঠাই নিয়া হৈছিল, সেই একেটা শৰীৰেৰেই আবিৰ্ভাৱ হয়, আৰু **ইমাম মেহদি** – সেইটো শৰীৰত আহিব য'ত হজৰত মহম্মদৰ স্থূলজ আত্মা আছে), এওঁলোকৰ বিৰোধিতা কৰা ব্যক্তি ৱিলিয়াম-বাউৰৰ নিচিনা নৰকমুখী আত্মা, আৰু তেওঁ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা প্ৰত্যাখ্যান কৰা ইব্লিছ (চয়তান)ৰ দৰেই । ইয়াৰ বিপৰীতে যদি কোনো ব্যক্তিয়ে গোটেই জীৱন কুকুৰৰ দৰেও জীয়াই থাকে, কিন্তু শেষত ইমাম মেহদী আৰু যীচু খ্ৰীষ্টক সমৰ্থন কৰে আৰু ভাল পায়, তেন্তে এনে ব্যক্তিয়ে কাতমীৰৰ নিচিনাকৈ জান্নাতত প্ৰৱেশ কৰিব।

কিছুমান ধৰ্মই আৰু পন্থাই কয়, 'যীচুৰ মৃত্যু হৈছিল, আৰু তেওঁৰ সমাধি আফগানিস্তানত অৱস্থিত।' এইটো এটা বিভ্ৰান্তিকৰ অপপ্ৰচাৰ। আফগানিস্তানৰ সমাধিটো যীচু খ্ৰীষ্টৰ নহয়, বৰঞ্চ এজন সন্তৰ, যাৰ নামো ইছা। সেই আদিম যুগত ইমান দূৰৈৰ ঠাইত সমাধিস্থ কৰাৰ উদ্দেশ্য কি হ'ব পাৰিলেহেঁতেন? তেওঁলোকে তৰ্ক কৰে, 'যীচুক কেনেকৈ আকাশলৈ উঠাই নিয়া হ'ল?' আমি উত্তৰত কওঁ, 'আদম কেনেকৈ পৃথিৱীলৈ নামি আহিল?' *মনত ৰাখিব: ইদ্ৰিছ (ঈনোক) এতিয়াও সোশৰীৰেৰে স্বৰ্গত বাস কৰে। খিজিৰ (এজন ৰহস্যময় ব্যক্তি) আৰু ইলিয়াছ (ইলিয়াছ এতিয়াও এই পৃথিৱীত উপস্থিত আছে), আৰু তেওঁলোকে এতিয়াও মৃত্যুৰ সোৱাদ লোৱা নাই।*

আব্দুল কাদিৰ জিলানীৰ নাতি হায়াত-আল-আমিৰেও ৬০০ বছৰ ধৰি জীয়াই আছে। আব্দুল কাদিৰ জিলানীয়ে তেওঁক নিৰ্দেশ দিছিল যে, 'যেতিয়ালৈকে মোৰ নমস্কাৰ (ছালাম) লৈ তুমি ইমাম মেহদীৰ ওচৰ নোপোৱা তেতিয়ালৈকে নমৰিবা।' হায়াত-আল-আমিৰেই শ্বাহ লতিফক **বৰী ইমাম** উপাধি দিছিল।

পাকিস্তানৰ মুৰিৰ ওচৰত অৱস্থিত বাৰা কোহত তেওঁৰ বহা ঠাইখন এতিয়াও সংৰক্ষিত হৈ আছে।

বাহ্যিক পাপৰ শাস্তি হ'ল কাৰাদণ্ড, জৰিমনা বা মৃত্যুদণ্ড। আধ্যাত্মিক পথত থকাসকলৰ শাস্তি হৈছে আত্ম-গ্লানি।

কিন্তু আধ্যাত্মিক পাপৰ শাস্তি কঠোৰ। যিসকলে পৰনিন্দা কৰে তেওঁলোকৰ ভড়ালৰ পৰা পৰা জৰিমনা হিচাপে নিৰ্দিষ্ট পৰিমাণৰ গুণসমূহ ক্ষতিগ্ৰস্তসকললৈ স্থানান্তৰ হয়। লোভ, ঈৰ্ষা, কৃপণালি আৰু মিছা অহংকাৰে তেওঁলোকৰ কষ্টোপাৰ্জিত গুণবোৰ মচি পেলায়। এনে ব্যক্তিসকলে যদি কিছু পৰিমাণৰ ঈশ্বৰৰ নুৰৰ অধিকাৰী হয়, তেন্তে নবী আৰু সন্তসকলৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা আৰু ক্ষোভ ৰখাৰ সময়তে সেই নুৰ হেৰুৱাই পেলায়, ঠিক যেনেকৈ আব্দুল কাদিৰ জিলানীৰ বিৰুদ্ধে নিন্দা কৰাৰ বাবেই শ্বেইখ ছানানৰ চমৎকাৰী শক্তি আৰু আধ্যাত্মিক অন্তৰ্দৃষ্টি জব্দ কৰা হৈছিল।

বায়াজিদ বাস্তমীয়ে গম পালে যে এজন মানুহে তেওঁৰ কথা বেয়াকৈ ক'লে। ইয়াৰ বাবদ বায়াজিদে মানুহজনক পইচা দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। মানুহজনে টকাখিনি গ্ৰহণ কৰিলে, তথাপিও তেওঁৰ বিষয়ে সদায় বেয়াকৈ কৈ থাকিল। এদিন ঘৈণীয়েকে মানুহজনক ক'লে, 'হয় টকা গ্ৰহণ কৰা বন্ধ কৰক, নহয় বায়াজিদ বাস্তমীৰ বদনাম কৰা বন্ধ কৰক।' এইবাৰ তেওঁ বায়াজিদ বাস্তামীৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। বায়াজিদ বাস্তমীয়ে যেতিয়া গম পালে যে তেওঁ তেওঁক প্ৰশংসা কৰে, তেতিয়া তেওঁ পইচা দিবলৈ বন্ধ কৰি দিলে। তেওঁ বায়াজিদৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, 'মই তোমাৰ বিষয়ে বেয়াকৈ কওঁতে তুমি মোক টকা দিছিলা, মই তোমাৰ প্ৰশংসা কৰোঁতে এতিয়া মোৰ আৰ্থিক সাহায্য কিয় বন্ধ কৰি দিছিলা?' বায়াজিদে ক'লে, 'তেতিয়া তুমি মোৰ সহায়ক আছিলা, কাৰণ যেতিয়া তুমি মোৰ বেয়া কথা কৈছিলা, মোৰ পাপবোৰ জ্বলি গৈছিল। তুমি যিহেতু বদনাম কৰা বন্ধ কৰি দিলা, মই এতিয়া তোমাক কিয় ধন দিম?' ইয়াত উল্লেখ কৰা কু-অভ্যাসবোৰ নাফছ আল আম্মাৰাৰ সৈতে জড়িত, আৰু ইবলিছ (চয়তান) ইয়াৰ সহায়ক। আনহাতে ধৰ্মপৰায়ণতা, উদাৰতা, ক্ষমা, ধৈৰ্য্য আৰু

কৃতজ্ঞতা, নম্রতা আৰু ঈশ্বৰজ্যোতি আদি শ্বহীদ-কল্বৰ (কালব-ই-শ্বহীদ) সম্পদ । আৰু ৱালী-মুৰ্ছিদ (আধ্যাত্মিক গুৰু) ইয়াৰ ৰক্ষক আৰু সহায়ক (তেওঁ শিষ্যক ষড়যন্ত্ৰৰ পৰা বচায় ৰাখে)।

নাফছ আল আম্মাৰা (হুকুম দিয়া নফচ) অবস্থাত, আকাশী পুথিৰ পদবোৰ মুখস্থ কৰিলেও ঈশ্বৰীয় বাক্যৰ নুৰ হৃদয়ত বৰ্তি নাথাকে। এনে ব্যক্তি ভাটৌ চৰাইৰ দৰে । যেতিয়া নাফছ “সন্তুষ্ট-আত্মা” (নফচে মোতমাইন্না) অৱস্থালৈ পৰিবৰ্তিত হৈ যায়, তেতিয়া আপোনাৰ মাজত কোনো অশুদ্ধি বৰ্তি থাকিব নোৱাৰে। তেতিয়া, তোমাৰ কামনাৰ কুকুৰাটো বিশুদ্ধ হৈ পৰে। নফছৰ শুদ্ধিৰ বাবে এজন ঈশ্বৰ নিযুক্ত নফছ-শিকান (নফচ ধ্বংস কৰিব সাধুসন্ত) বিচাৰি উলিয়াওক, আৰু এনে ঋষিসকলক সকলো সময়তে ঈশ্বৰে নিযুক্ত কৰি ৰাখে।

শৰীৰৰ বাহিৰৰ অংশ পানীৰে পৰিষ্কাৰ কৰা হয় আৰু ভিতৰৰ অংশ ঈশ্বৰৰ পোহৰেৰে (নূৰ) শুদ্ধ কৰা হয়। পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা অবিহনে ই অপৰিষ্কাৰ আৰু অশুদ্ধ, কাৰণ এটা পৰিষ্কাৰ শৰীৰহে পূজা ইবাদতৰ বাবে যোগ্য। কিন্তু, ঐশ্বৰিক জিলিকনি কেৱল পৰিষ্কাৰ হৃদয়ৰ বাবেহে যোগ্য। আৰু আকাশী কিতাপবোৰ এনে বিশুদ্ধ লোকসকলকহে পথ প্ৰদৰ্শন কৰে। অন্যথা কিতাপৰ মানুহবোৰ ইজনে সিজনৰ শত্ৰু হৈ পৰে। মুজাদ্দিদ আলিফ থানীয়ে তেওঁৰ গ্ৰন্থত কৈছে, **‘নাফছ আল আম্মাৰা’ হৈ থকা ব্যক্তিসকল কোৰাণ অধ্যয়নৰ যোগ্য নহয়।**’ আধ্যাত্মিকতাত নতুন লোকসকলে প্ৰথম অৱস্থাত নিজকে জিকিৰ আল্লাহ (ঈশ্বৰৰ নাম বাৰে বাৰে লোৱা)ৰ জৰিয়তে শুদ্ধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। আৰু যিসকল সাধক আধ্যাত্মিকতাৰ অন্তিম পৰ্যায়ত আছে তেওঁলোকক কোৰাণ অধ্যয়ন কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়া হৈছে।

হজৰত মহম্মদে কৈছিল, ‘কোৰানে কিছুমান পঢ়ুৱৈক শপনি দিয়ে।’

বুল্লে শ্বাহে কৈছিল, ‘যি লোকে ঐশ্বৰিক সহায় উপভোগ কৰিও অস্বীকাৰ কৰে, তেওলোকে আনক দেখুৱাবলৈহে কাষলতিৰ তলত কোৰাণ কঢ়িয়াই লৈ ফুৰে।’

এজন উপাসকে ভাবে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ অতি ঘনিষ্ঠ, কাৰণ তেওঁ গোটেই ৰাতি সাৰে থাকি ঈশ্বৰক ইবাদত কৰে। কিন্তু ইবাদতৰ পিছত তেঁও প্ৰাৰ্থনা কৰে কেবল নিজৰ স্বাস্থ্য, দীৰ্ঘায়ু, ধন-সম্পত্তিৰ বাবে আৰু জান্নাতৰ হূৰ আৰু চাকৰসকলৰ বাবে। এবাৰ চিন্তা কৰক! আপুনি কেতিয়াবা ঈশ্বৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলনে, ‘হে’ ঈশ্বৰ, মই তোমাৰ পৰা তোমাৰ বাহিৰে আন একো নিবিচাৰো’? এজন আলিমে ভাবে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ অতি ঘনিষ্ঠ, গতিকে তেওঁ ইতিমধ্যে পৰিত্ৰাণ পাইছে।’ তেওঁ ভাবে যে, ‘মোৰটো কোৰাণৰ জ্ঞান আছে।’ এতিয়া প্ৰশ্নটো হ’ল যে, যিহেতু প্ৰতিজন মুছলমানৰ কিছু পৰিমাণে কোৰাণৰ জ্ঞান আছে আৰু কোৰাণৰ কিছুমান আয়াত মুখস্থ মাতিব পাৰে, তেনেস্থলত আপুনি তেনেলোকক জহন্নামলৈ যাব বুলি কিয় ঘোষণা কৰে? চিন্তা কৰক! ঐশ্বৰিক জ্ঞান কোনে বিক্ৰী কৰে? আৰু কোনে নিজকে বিক্ৰী কৰে? সাধু- সন্তসকলৰ বিৰুদ্ধে কোনে পৰচৰ্চা কৰে? ঈৰ্ষা, মিছা অহংকাৰ আৰু লোভ কাৰ আছে? হৃদয়ত এটা কথা আৰু জিভাত আন কিবা বহন কৰাটো কাৰ ৰীতি? কোনে ৰাতিপুৱা এটা কথা কয়, আৰু গধূলি অস্বীকাৰ কৰে? কোনে সত্যক মিছা, আৰু মিছাক সত্য হিচাপে উপস্থাপন কৰে? যদি আপুনি এই চৰিত্ৰবোৰৰ পৰা বহু দূৰত আছে, তেন্তে আপুনি এজন খলিফা-ই-ৰছুল (নবীৰ ডেপুটি), আৰু আপোনাৰ ফালে পিঠি দিয়াটো এক বৃহৎ অসন্মান। *অৰ্থাৎ দেখাত এজন বক্তা কিন্তু বাস্তৱত কোৰআন।*

যদি আপুনিও পৈশাচিক বৈশিষ্ট্যৰে আক্ৰান্ত, তেন্তে হয়তো আপুনি চতুৰ্দশ শতিকাৰ আলিম সকলৰ মাজৰ এজন, যাৰ বাবে কুকুৰনেচীয়াই কৈছিল, ‘যদি মই হজৰত ইউচুফক খাইছো, তেন্তে ইশ্বৰে মোকো এইসকলৰ মাজৰে এজন হিচাপে গণ্য কৰা হওক।

ছিৰাট আল মুস্তাকিম (ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যোৱা পোন পথ)

যিসকলৰ বাহ্যিকতা শুদ্ধ কিন্তু অন্তৰ্ভাগ অন্ধকাৰ, তেওলোকেই হ'ল ধৰ্মৰ ভিতৰত ভেজাল সৃষ্টিকাৰী, আৰু ইবলিছ (চয়তান)ৰ প্ৰতিনিধি। হজৰত মহম্মদৰ হাদিছ: 'অজ্ঞানী পণ্ডিতৰ পৰা সাবধান , যাৰ জিভা পণ্ডিত কিন্তু হৃদয় অজ্ঞান (অৰ্থাৎ আন্ধাৰ) তাৰ পৰা আতৰি থাকা।'

যিসকলৰ ভিতৰৰ অংশ বিশুদ্ধ কিন্তু বাহ্যিক অশুদ্ধ, তেওঁলোকক মাজজুব (আধ্যাত্মিকভাৱে অযোগ্য), মাজুৰ (অসহায়), সুকাৰ (আধ্যাত্মিকভাৱে নিচাগ্ৰস্ত) আৰু মুনফৰিদ (অনন্য) নামেৰে জনা যায়।

তাৰিয়াক-ই-কালব: 'ঈশ্বৰৰ প্ৰেমত বুদ্ধি হেৰাই গ'লে জবাবদিহিতাৰ কি কাম!'

তেওঁলোক (মজজুব সকল) ধৰ্মত বিভ্ৰান্তিৰ চিন, যিয়েই নহওক তেওঁলোকো ঈশ্বৰৰ আপোন । তেওঁলোকে আৰু কোনো পদবী বা আধ্যাত্মিক মৰ্যাদা লাভ কৰিব নোৱাৰে। কোনো পদবীত নিযুক্ত কৰাসকলক ঐশ্বৰিকভাৱে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হয়, আনহাতে ভণ্ডসকল পাষণ্ড হৈ পৰে। আৰু নিযুক্তিপ্ৰাপ্তসকলেই ক্ষমতাত থকাৰ সময়ত প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি আয়ুব, বেনজিৰ ভুট্টো, নৱাজ শ্বৰীফৰ দৰে ব্যক্তিক কোবাইছিল আৰু গালি-গালাজো কৰিছিল। ক্ষমতাত থকা কাৰোবাক আপুনি কোবাব পাৰিবনে? এইদৰে কিছুমান কাৰ্য্য কেৱল নিযুক্তসকলৰ মাজতে সীমাবদ্ধ হৈ থাকে আৰু সাধাৰণ মানুহে সেইবোৰ নকল কৰিব নোৱাৰে।

যদি বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণ দুয়োটাই আলোকিত আৰু পবিত্ৰ হয়, আৰু কোনোবাই বাহ্যিক ইবাদতত নিজকে নিয়োজিত কৰাৰ লগতে হৃদয়ো ইবাদতত লিপ্ত হয়, এনে ব্যক্তিক আলিম-ই-ৰব্বানী (ঐশ্বৰিক পণ্ডিত) বুলি জনা যায়। তেওঁলোকে ধৰ্মক অন্তৰ্দৃষ্টিৰে বুজাৰ শক্তি উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে লাভ কৰে আৰু তেওঁলোক নবীৰ প্ৰতিনিধি। একেদৰে, যেতিয়া এজন ব্যক্তিৰ বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণ দুয়োটা একত্ৰিত, তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ পিছতে দ্বিতীয়জন বুলি জনা যায়।

যদি তেওঁ আধ্যাত্মিকভাৱে বা সপোনত হজ কৰে, তেন্তে বাটিনত কৰা এই তীর্থযাত্রাৰ বাবে তেওঁক শাৰীৰিক তীর্থযাত্রাৰ বাবে যিমান পুৰস্কাৰ দিয়া হ'লহেঁতেন সিমানেই দিয় হয় বা তাতোকৈ বেছি । আত্মাৰ দ্বাৰা কৰা প্রার্থনা, বাহ্যিক ৰীতি নীতিৰে কৰা প্রার্থনাৰ সমতুল্য । সঁচাকৈয়ে, তাতোকৈও ডাঙৰ! যেতিয়া এনেকুৱা ব্যক্তিয়ে বাহ্যিক নীতি-নিয়মেৰে নামাজ (ছালাত) কৰে, তেতিয়া আধ্যাত্মিকতাতো ইয়াৰ উচ্চ মর্য্যদা দিয়া হয়। এইসকল ব্যক্তিৰ শৰীৰটো এই পৃথিৱীৰ মানুহৰ মাজত থাকে কিন্তু তেওঁলোকৰ আত্মা স্বৰ্গলোকত ঈশ্বৰৰ লগত থাকে। ফকৰ (আধ্যাত্মিক দৰিদ্ৰতা)ৰ বিভাগত এনে ব্যক্তিক মুআ'আৰিফ (যাৰ আত্মা সন্ত) বুলিও কোৱা হয়। ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলনেই তেওঁলোকৰ বাবে যথেষ্ট আৰু ইয়ে ঈশ্বৰৰ প্রেমিকৰ পিপাষা পূৰণ কৰে। কিছুমান মানুহে কয়, ‘ঈশ্বৰক চাব নোৱাৰি।’ সাৱধান: হজৰত মহম্মদে সেই জ্ঞানৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল, যাৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰক দেখা পোৱা যায়। ইমাম আবু হানিফাই কৈছিল, ‘মই সপোনত ঈশ্বৰক নিৰানব্বৈ (৯৯) বাৰ দেখিছিলো।’ বায়াজিদ বাস্তামীয়ে কৈছিল, ‘মই ভগৱানক সত্তৰ (৭০) বাৰ দেখিছিলো।’ ঈশ্বৰক **আনা-লটিফা বা সুক্ষ্মআত্মাৰ** (যিটো মানুহৰ মূৰত থাকে) জৰিয়তে দেখা পোৱা যায়। কিন্তু আপুনিতো এই বিষয়ে একো নাজনে, ইয়াৰ সংশ্লিষ্ট জ্ঞান আৰু জাগ্রত কৰা বিধিৰ বিষয়েও অজ্ঞাত।

ঈশ্বৰৰ বন্ধু:

যদি মানুহে কাৰোবাক তেওঁৰ আধ্যাত্মিক অন্তর্দৃষ্টি, আশ্চর্য্য আৰু আধ্যাত্মিক উপকাৰৰ ভিত্তিত সাধুসন্ত বুলি বিশ্বাস কৰে, কিন্তু তেওঁৰ ধৰ্ম বা তেওঁৰ যিকোনো কামৰ প্রতি তেওঁলোকৰ হৃদয়ত বিতৃষ্ণা জন্মে, তেন্তে তেওঁৰ বিষয়ে বেয়া মন্তব্য কৰাতকৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ যোৱাটোকে বন্ধ কৰাটো ভাল। সাৱধান! কোনোবাজন হয়তো ভগৱানৰ চকুৰ মনি বা শ্বেখ বাকা, লাল শ্বাহবাজ, খিজিৰ বা চাইবাবা! আপুনি হয়তো এগৰাকী চিৰন্তন ঐশ্বৰিক কইনাৰো সন্মুখীন হ'ব পাৰে।

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ মানৱ জাতিৰ প্ৰতি ক্ৰান্তিকাৰী বাৰ্তা

এজন মুছলমানে কয়, 'মই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ।' এজন ইহুদীয়ে ঘোষণা কৰে, 'মই মুছলমানতকৈও ভাল।' আৰু এজন খ্ৰীষ্টানে কয়, 'মই মুছলমান আৰু ইহুদী উভয়তকৈ আৰু বাকী ধৰ্মতকৈও ডাঙৰ, কাৰণ মই ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ জাতি।'

কিন্তু ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে ঘোষণা কৰিছে যে যিকোনো ধৰ্মৰ প্ৰতি উদাসীনতাৰ মাজতো যিজনৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম থাকে, তেওঁহে শ্ৰেষ্ঠ আৰু সৰ্বোত্তম।

' মৌখিকভাবে ধৰ্মীয় ৰীতি পালনে তেওঁৰ আজ্ঞাকাৰীতা আৰু ঈশ্বৰৰ বশৱৰ্তী হোৱা প্ৰতিফলিত কৰে, আনহাতে হৃদয়ৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ আমন্ত্ৰণে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু ঈশ্বৰৰ সৈতে যোগাযোগ লাভৰ মধ্যস্থতাকাৰী হিচাপে কাম কৰে।'

যিসকলক ঈশ্বৰে কোনো বিযেশ মৰ্য্যদা দিছে, তেওঁলোক ঐশ্বৰিক ভাবে প্ৰমানিত কিন্তু যিসকলে তেওলোকৰ নকল কৰে তেওঁলোক বিদ্বেষী। নবীত্বৰ ভুৱা দাবীদাৰ কাফিৰ (সত্যক প্ৰত্যাখ্যান কৰা লোক)। আনহাতে সন্তত্বৰ ভুৱা দাবীদাৰো কুফৰৰ (সত্যক প্ৰত্যাখ্যান কৰা কাৰ্য) ওচৰে-পাজৰে। এজন সন্ত ঈশ্বৰৰ বন্ধু, আৰু এজন বন্ধুৱে তেওঁৰ লগত কথা পতা আৰু তেওঁক দেখা কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। হজৰত মহম্মদে এবাৰ তেওঁৰ ছাহাবীসকলক সকীয়াই দিছিল যে নবীৰ কিছুমান কাম নকল কৰিব নালাগে কাৰণ সেই কামবোৰ কেৱল নবীৰ বাবেহে প্ৰযোজ্য ।

প্ৰতিজন মুছাল্লী (উপাসক)ৰ প্ৰাৰ্থনা: 'হে' ভগৱান, যিসকলক আপুনি আপোনাৰ কৃপাৰে উপচাই দিলে তেওঁলোকৰ পথ দেখুৱাওক।' প্ৰকৃত নামাজ বৈত-আল-মামুৰত আদায় কৰিব লাগিব, আৰু আনকি মৃত্যুৰ পিছতো আত্মাই এনে নামাজ আদায় কৰি থাকে, ঠিক যেনেকৈ সকলো নবীৰ আত্মাই *লাইলা-টুল-*

মেৰাজৰ দিনা *বাইট-আল-মুকাদ্দাছ* (শিলৰ গম্বুজ)ত নামাজ আগবঢ়াইছিল । ঈশ্বৰ উন্মুক্ত ৰূপত দেখা নোপোৱা পৰ্যন্ত সাধকে শ্বৰীয়তৰ বিধান মানি চলিব লাগিব। তথাপিও ঈশ্বৰে পাপী আৰু উপাসনাত এলেহুৱাসকলৰ বাবে বিকল্প উপাইয়ো দিছে। যদি ঈশ্বৰৰ নামেৰে হৃদয় জাগৰণ কৰে, তেন্তে পাপসমুহ আৰু খতি হোৱা উপাসনাৰ ক্ষতিপূৰণ হয়, আৰু ই মানুহজনক অৱশেষত এজন দৈৱজ্ঞানপ্ৰাপ্ত আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰেমীলৈ ৰূপান্তৰিত কৰে।

‘তেন্তে থিয় হৈ, বহি বহি, বিচনাত বাগৰ সলাই থাকোঁতেও প্ৰভুক স্মৰণ কৰক, যেতিয়াই আপোনাৰ নামাজ (ছালাত) খতি বা কাজা হৈছিল ।’ (কোৰাণ)

সন্তসকলৰ সানিধ্য, মোহ, কৰুণা-দৃষ্টি আৰু শুভাকাংক্ষাইও পাপীসকলৰ ভাগ্য উজ্জ্বল কৰি তোলে, আৰু তেওঁলোকক নৰকৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। অনুগ্ৰহ কৰি মন কৰিব যে হজৰত মহম্মদে তেওঁৰ উম্মত সকলৰ মুক্তিৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ওৱেইছ কাৰ্ণীলৈ তেওঁৰ সহযোগীসকলক পঠিয়াইছিল। উদাৰতা, ৰিয়াধা (অত্যাধিক পূজা আৰু সংগ্ৰাম) আৰু শ্বহীদেও পাপৰ প্ৰায়চিত্ত কৰিব পাৰে, আৰু পাপীক পৰিত্ৰাণৰ বাবে যোগ্য কৰি তুলিব পাৰে। ঈশ্বৰে বিনয়ী, অনুতাপ আৰু চকুলোৰ শলাগ লয়। **‘ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ:** যাৰ বাবেই মৃতদেহৰ কফন চুৰি কৰা আৰু মহিলাৰ মৃতদেহক অসন্মান আৰু আক্ৰমণ কৰা নছুহাক ঈশ্বৰে ক্ষমা কৰি দিলে।’ *(কোৰাণ)*

এদিন যীচুৱে চয়তানক সুধিলে, ‘তোমাৰ প্ৰিয় বন্ধু কোন?’ চয়তানে উত্তৰ দিলে, ‘এজন কৃপণ উপাসক।’ যীচুৱে আচৰিত হৈ কলে, ‘কেনেকৈ বুজাই দিয়া?’ চয়তানে ক’লে, ‘তেওঁৰ কৃপণালিয়ে তেওঁৰ উপাসনাক মুল্যহীন কৰি পেলায়।’ যীচুৱে আকৌ সুধিলে , ‘তোমাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু কোন?’ চয়তানে ক’লে, ‘এজন উদাৰ পাপী।’ যীচুৱে আচৰিত হৈ কলে, ‘কেনেকৈ বুজাই দিয়া?’ চয়তানে ক’লে, ‘তেওঁৰ উদাৰতাই তেওঁৰ পাপবোৰ ধুই পেলায়।’

যিসকলে ঈশ্বৰৰ পৰম ভক্তক আৰু ঈশ্বৰৰ সাধাৰণ সৃষ্টিক ভাল পায় আৰু যত্ন লয়, "হক"(সত্য)ক সমৰ্থন কৰে আৰু ন্যায় প্ৰিয়, তেওঁলোকো ঈশ্বৰৰ দয়াৰ যোগ্য হৈ পৰে।

এদিন কবি ইকবালে, তৃতীয় বা চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ অৱস্থাত স্কুলৰ পৰা ঘৰলৈ উভতি আহি থাকোঁতে তেওঁৰ পিছে পিছে এটা মাইকী কুকুৰ অহা দেখিলে। তেওঁ চিৰিৰে উঠি নিজৰ ঘৰলৈ গ'ল, আনহাতে মাইকী কুকুৰটোৱে একেঠৰে তেওঁৰ ফালে চাই থাকিল। তেওঁ ভাবিলে, 'হয়তো তাইৰ ভোক লাগিছে।' দেউতাকে তেওঁৰ বাবে ৰুটি এখন এৰি থৈ গৈছিল। তাইৰ আগত ৰুটিৰ আধাখিনি থৈ দিলে। তাই লগে লগে খাই পেলালে, তাৰপিছতো তাই একেঠৰে তেওঁৰ ফালে চাই থাকিল। তেওঁ তাইক বাকী আধা খিনিও খাবলৈ দিলে, আৰু নিজে দিনটো ভোকতে থাকিল। ৰাতিৰ সময়ত দেউতাকে তেওঁৰ পুত্ৰৰ প্ৰশংসনীয় কাৰ্য্যৰ বিষয়ে আনন্দবাৰ্তা লাভ কৰিলে যে তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় হৈ পৰিছে।

সুবক্তগীনে যেতিয়া হৰিণাৰ পোৱালি এটা লৈ জংঘলৰ ওলাই যাবলৈ ধৰিলে, তেঁও লক্ষ্য কৰিলে যে তেওঁৰ ঘোঁৰাৰ পিছে পিছে এজনী হৰিণা আহি আছে । সুবক্তগীন ৰৈ গ'ল আৰু লক্ষ্য কৰিলে যে হৰিণাজনীও ৰৈ গৈছে আৰু মূৰটো ওপৰলৈ তুলি আকাশলৈ চাই আছে। সুবক্তগীনে উপলব্ধি কৰিলে যে তাইৰ চকুৰ পৰা চকুলো বৈ আহিছে। তেওঁ হৰিণা পোৱালিটোক এৰি দিলে। এই ঘটনাৰ পিছত ঈশ্বৰে তেওঁৰ ওপৰত ইমানেই দয়া বৰ্ষণ কৰিলে যে পিছত তেওঁ প্ৰায়ে ঈশ্বৰৰ নামত কান্দিছিল।

মৌলানা ৰুমীয়ে কৈছে, 'এশ বছৰৰ ইবাদত বা পূজাতকৈ এজন সন্তৰ লগত কটোৱা একমুহূৰ্তৰ সংগ বহুত ভাল।'

হজৰত মহম্মদ (ছ:) ৰ এটা পবিত্ৰ হাদিছত আছে যে, 'ঈশ্বৰে কৈছে, "তেওঁ যিখন জিভাৰে কথা কয়, মই তেওঁৰ জিভাখন হৈ যাওঁ, আৰু মই তেওঁৰ হাত হৈ যাও যিখন হাতেৰে তেওঁ ধৰে।"'

আবুজৰ গাফ্ফাৰীয়ে কৈছিল, "মহাবিচাৰৰ দিনা মানুহে সন্তসকলক চিনি পোৱাৰ লগে লগে ক'ব, "হে ভগৱান, মই তেওঁক অজু কৰাত সহায় কৰিছিলোঁ।" ঈশ্বৰে উত্তৰ দিব, " তেন্তে তেওঁক পৰিত্ৰাণ দিয়া হওক।" আন এজন মানুহে ক'ব, "হে ভগৱান, মই তেওঁক পিন্ধিবলৈ কাপোৰ দিছিলোঁ আৰু খাবলৈ আহাৰ দিছিলোঁ।" তেতিয়া ঈশ্বৰে উত্তৰ দিব, "তেওঁকো পৰিত্ৰাণ দিয়া হওক।" এইদৰেইও অগণন মানুহে পৰিত্ৰাণ পাব।'

হাদীছ কুদছি : ঈশ্বৰে কৈছে, 'আৰু যিসকলে মোৰ সন্তসকলৰ প্ৰতি শত্ৰুতা বহন কৰে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মইও যুদ্ধ ঘোষণা কৰোঁ।'

ঈশ্বৰৰ যুদ্ধ চলোৱাৰ পদ্ধতি কাৰোবাৰ মূৰ কাটি পেলোৱা এইবোৰ নহয়, বৰঞ্চ তেওঁ অপৰাধীসকলৰ বিশ্বাস (ঈমান) ধ্বংস কৰি দিয়ে, আৰু এনে অপৰাধীয়ে চিৰদিনৰ বাবে এই যন্ত্ৰণাত ভুগি থাকে আনকি নৰকতো।

মানুহে কয়, উপাসনা হৈছে ঈশ্বৰক বিচাৰি পোৱাৰ মাধ্যম।' মই ঘোষণা কৰো, 'হৃদয় হৈছে সেই পথ যিয়ে ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ লৈ যায়।'

উপাসনা হৈছে হৃদয় শুদ্ধ কৰাৰ উপায় মাথোঁ। আপুনি যদি উপাসনাৰ জৰিয়তে হৃদয় পৰিষ্কাৰ কৰাত ব্যৰ্থ তেন্তে আপুনি ঈশ্বৰৰ পৰা বহু দুৰত আছে। ঈশ্বৰে সতৰ্ক কৰি দিছে যে, 'মই কৰ্ম, শৰীৰ আৰু মুখবোৰক নাচাঁও, বৰঞ্চ হৃদয় আৰু তাত থকা উদ্দেশ্যবোৰহে চাওঁ।' তথাপিও শুদ্ধ উপাসনাই এজন মানুহক স্বৰ্গলৈ লৈ যাব পাৰে। অৱশ্যে ঈশ্বৰলৈ এতিয়াও বহু দূৰ। আভ্যন্তৰীণ (বাটিনি) জ্ঞান

সেইসকলৰ বাবে উপযোগী যিসকলৰ উদ্দেশ্য স্বৰ্গ আৰু ইয়াৰ কন্যাসকলৰ পিছে পিছে যোৱা নহয় বৰঞ্চ ঈশ্বৰৰ সৈতে কেৱল প্ৰেম, সান্নিধ্য আৰু মিলন বিচৰাৰ লক্ষ্য ৰাখে।

আৰু তাৰ পিছত যিদৰে চুৰা কাহাফৰ আয়াতত কৈছে, 'ঈশ্বৰে তেওঁলোকক আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক (ৱালি-মুৰ্ছিদ) বিচাৰি উলিয়াবলৈ সহায় কৰে।'

যেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ দাসৰ কোনো এটা প্ৰশংসনীয় কাৰ্য্যত সন্তুষ্ট হয়, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁক সম্পূৰ্ণ প্ৰেমৰ চকুৰে চায়, আৰু সেইটোৱেই তেওঁৰ সমষ্ট পাপবোৰ ধুই পেলায়। যিসকলে এনে ব্যক্তিৰ লগত সংগ ৰাখে, তেওঁলোকো ঈশ্বৰৰ দয়ালু দৃষ্টিৰ অধীনলৈ আহে। ঈশ্বৰৰ মিত্ৰ, 'সেই গুহাবাসী সকল' গভীৰ ধ্যান-নিদ্ৰাত আছিল। আৰু ঈশ্বৰে তেওঁলোকক মৰম আৰু চেনেহৰে চাই থাকিল, যাৰ ফলত তেওঁলোকৰ লগত থকা কুকুৰটোৱেও স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিব। যেতিয়া শ্বেখ ফৰিদে ঈশ্বৰৰ দয়ালু দৃষ্টি অৰ্জন কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ লগত অহা ৰখীয়াজনৰো জীৱন ধন্য হৈছিল।

যেতিয়া আবু আল হাছানৰ প্ৰচেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট হ'ল, তেতিয়া ঈশ্বৰে তেওঁৰ লগত কথা পাতিবলৈ ধৰিলে। এদিন ঈশ্বৰে তেওঁক ক'লে, 'হে' আবু আল হাছান, মই আপোনাৰ বিষয়ে কৈ দিলে মানুহে আপোনাক শিলগুটিৰে হত্যা কৰিব।' তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দিলে, 'আপুনি কিমান দয়ালু সেই কথা যদি মইও কৈ দিও তেন্তে কোনেও আপোনাক প্ৰণাম নকৰিব !' ঈশ্বৰে ক'লে , 'তেওঁলোকক তুমিও একো নকবা, মইও একো নকও'

মদ্যপান কৰাৰ অপৰাধত জায়েদক যেতিয়া তৃতীয়বাৰৰ বাবে গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হ'ল, তেতিয়া নবীৰ চাহাবাসকলে ক'লে, 'তেওঁক অভিশাপ দিয়ক, তেওঁ এই অপৰাধটো বাৰে বাৰে পুনৰাবৃত্তি কৰে।' হজৰত মহম্মদে ক'লে, 'তেওঁক গালি

নিদিবা, কিয়নো তেওঁ ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ ৰাছুলক ভাল পায়। আৰু যিসকলে ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ ৰাছুলক ভাল পায় তেওঁলোকক নৰকলৈ পঠিয়াব নোৱাৰি।' নিশ্চয় ঈশ্বৰে তেওঁৰ সকলো সৃষ্টিক ভাল পায় আৰু যত্ন লয়। শিলত বাস কৰা অসহায় পোকবোৰকো ঈশ্বৰে সকলো যোগান ধৰে। অবাধ্য সন্তানক যেনেকৈ শাস্তি দিয়া হয় আৰু বেদখল কৰা হয়, একেদৰেই ঈশ্বৰো, অবাধ্য আৰু ঈশ্বৰ-নিন্দা কৰাসকলৰ বাবে শাস্তি প্ৰদানকাৰী হৈ পৰে।

এই কথাটো বিশ্বাস কৰক যে ঈশ্বৰে আপোনাকো চাব বিচাৰে, কিন্তু আপুনি হয় মুৰ্খ, অসাৱধান বা দুৰ্ভাগ্যজনক। আপুনি চাবোন আৰু ক্ৰীমেৰে মুখখন সুন্দৰ আৰু ধুনীয়া কৰে কাৰণ মানুহে ইয়াক চায়। কিন্তু ঈশ্বৰে যি চাব বিচাৰে তাক আপুনি কেতিয়াবা পৰিষ্কাৰ কৰিছেনে?
এটা নবী পৰম্পৰাত কোৱা হৈছে, 'সকলো বস্তু ধোৱাৰ বাবে এটা সজুলি বা উপায় আছে; আৰু হৃদয়ৰ বাবে হ'ল ঈশ্বৰৰ নাম জিকিৰ।'

যিসকলে কেৱল মুখেৰে কয়, 'আই লাভ ইউ,' তেওঁলোকে কেৱল ফাকিহে মাৰিছে। প্ৰেম হৈছে অপৰিকল্পিতভাৱে প্ৰকাশ পোৱা এক অনাকাংক্ষিত উপহাৰ। তোমাৰ হৃদয়ত যিয়েই বাস কৰে তাক তুমি ভাল পাবলৈ আৰম্ভ কৰা! প্লেটোনিক প্ৰেমেই হ'ল হৃদয়ৰ লগত জড়িত। ঈশ্বৰক হৃদয়ত অনাৰ উপায় হ'ল ঈশ্বৰৰ নামৰ কল্পনা, ঈশ্বৰৰ নাম হৃদস্পন্দনৰ লগত সংহত কৰা আৰু সন্তসকলৰ কল্পনা।

কেৱল ইঞ্জিনে বাহন এখনক সক্ৰিয় কৰিব নোৱাৰে, গাড়ীখনৰ আন আন অংশও ইয়াত থাকিব লাগিব অন্যথা ই কাকো গন্তব্যস্থানলৈ লৈ যাব নোৱাৰে। একেদৰে নাফছ সুক্ষ্ম-আত্মাৰ পবিত্ৰতা আৰু হৃদয়ৰ শুদ্ধিকৰণ অবিহনে নামাজো অসম্পূৰ্ণ। যেতিয়া আপুনি ভাবে যে এই প্ৰয়োজনীয়তাবোৰৰ অবিহনেও আপোনাৰ উপাসনা যথেষ্ট, আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই আপুনি স্বৰ্গ লাভ কৰিব, তেন্তে আপুনি আনক

নৰকমুখী বুলি কিয় কয়? যিহেতু তেওঁলোকেও উপাসনা কৰে। পাৰ্থক্যটো হ'ল এজন যীচু খ্ৰীষ্টৰ গাধত উঠি আছে, আৰু আনজন খ্ৰীষ্ট-বিৰোধীৰ গাধত উঠি আছে। অৱশ্যে দুয়োজনেই অন্ধকাৰত আৰু হৃদয়বোৰ ক'লা। (অৰ্থাৎ এজনৰ যীচুৰ ওপৰত বিশ্বাস আছে কিন্তু হৃদয়ৰ শুদ্ধিৰ পৰা বঞ্চিত, সেয়েহে তেওঁ নিজকে যীচুৰ ভক্ত বুলি বিশ্বাস কৰি নিজে মূৰ্খ হৈ আছে। আনজনৰ হৃদয় খনেই গণ্ডগোলীয়া, সেয়েহে তেওঁৰ হৃদয় অন্ধকাৰ)। তেওঁলোকৰ মাজত কেৱল বিশ্বাসৰ পাৰ্থক্য আৰু বিশ্বাসবোৰতো আগলৈ নাযায়, যাব কেবল আত্মাবোৰহে ।

যেতিয়া নামাজ কেৱল মুখতহে থাকে, আৰু হৃদয়খন লোভ আৰু ঈৰ্ষাৰ দৰে অৰ্থহীনতাৰে ক'লা হয়, তেতিয়া ইয়াক ছালাত আল চুৰাত (কেৱল শৰীৰৰ পূজা) বুলি জনা যায়। সাধাৰণ মানুহে এইটোতে আত্মসন্তুষ্টি লভে আৰু বিভিন্ন দল বা ফিৰকাৰ চিকাৰ হৈ আছে। তেওঁলোকৰ ধৰ্ম প্ৰচাৰে ধৰ্মৰ ভিতৰতে ভণ্ডামিৰ সৃষ্টি কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে: আপুনি এটা পন্থাৰ চিন্তাধাৰাৰ চৰ্চা কৰিছিল, আৰু ১০-১৫ বছৰ ধৰি উপাসনা কৰিছিল, আৰু পিছত আপুনি উপলব্ধি কৰিলে যে আন এটা পন্থাৰ চিন্তাধাৰাহে শুদ্ধ, আৰু আপুনি তাত যোগদান কৰিছিল। ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে আপোনাৰ আগৰ পন্থাটো মিছা আছিল। ভুৱা বিশ্বাস ব্যৱস্থাৰ অধীনত কৰা কোনো উপাসনাক ঈশ্বৰে সন্মান নকৰে। এইদৰে আপুনি ১০-১৫ বছৰ ধৰি কৰা ইবাদত (ছালাত)ক নষ্ট কৰিলে। সম্ভাৱনা আছে যে আপুনি গ্ৰহণ কৰা নতুন পন্থাটোও মিছা হ'ব পাৰে। এইদৰে আপোনাৰ আগৰ আৰু ভৱিষ্যতৰ সকলো পূজা-উপাসনা সম্পূৰ্ণ অপচয় হৈ পৰিল। আৰু অৱশেষত আপুনি পুনৰ আগৰ অৱস্থালৈ আহিল য'ৰ পৰা আপুনি আৰম্ভ কৰিছিল। আপোনাৰ বহুমূলীয়া সময় নষ্ট কৰাতকৈ আপুনি এজন আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক (কামিল মুৰ্চিদ) বিচাৰিব লাগিছিল।

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ নীতি (আকিদা)

যদি সকলো সাধু-পুৰুষ আৰু সকলো ধৰ্মৰ উপাসকসকল শাৰী শাৰীকৈ থিয় হয়, আৰু ঈশ্বৰক অনুৰোধ কৰা হয় যে ঈশ্বৰে তেওঁলোকৰ মাজত কাক চাবলৈ পছন্দ কৰিব, তেন্তে তেওঁ কাক বাছি ল'ব? আপুনি যেনেকৈ স্বতঃস্ফুৰ্ত ভাবে জিলিকি থকা তৰাবোৰলৈ চাব, সেয়া মংগল গ্ৰহ হওক, বুধ হওক বা কোনো অজ্ঞাত তৰা হওক, একে ধৰণেৰে ঈশ্বৰেও কেৱল জিলিকি থকা হৃদয়বোৰক চাব, তেওঁলোকে কোনো এটা ধৰ্ম পালন কৰক বা নকৰক।

সচাল ছাইনে কৈছিল, 'যেতিয়া মানুহৰ অন্তৰত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম নাথাকে, তেতিয়া ইছলামক কুফৰৰ পৰা পৃথক নহয় বুলিবই পাৰি।'

আপুনি, ঈশ্বৰৰ সন্ধানত, মন্দিৰ, গীৰ্জা, মছজিদৰ দৰে পূজাৰ স্থানলৈ ধাপলি মেলে! কোনো উপাসনা স্থানত কাহানিবা ঈশ্বৰক বহি থকা কোনোবাই দেখিছেনে? হে জধামুৰ্খ সকল! প্ৰভুৰ বাসস্থান তোমাৰ হৃদয়ত। ঈশ্বৰক আপোনাৰ হৃদয়ত স্থান দিয়ক; তেতিয়া আপুনি দেখিব যে এই পূজাস্থলী আৰু ইয়াৰ উপাসকসকলে আপোনাৰ ফালে দৌৰিব। বায়াজিদে কয়, 'মই বহুবাৰ কা'বা (মক্কাত মুছলমানসকলৰ পবিত্ৰ ইবাদত স্থান) প্ৰদক্ষিণ কৰিলোঁ। যেতিয়াই ঈশ্বৰ মোৰ ভিতৰত বাস কৰিব ললে, কা'বাই মোক প্ৰদক্ষিণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।' উপাসনা স্থানবোৰ হৈছে সজ-গুণ সংগ্ৰহ কেন্দ্ৰ; আনহাতে, হৃদয় হৈছে ঐশ্বৰিক বাসস্থান। উপাসনা স্থানত আপুনি ঈশ্বৰক মাতিব লাগিব। আনহাতে, হৃদয়ত ঈশ্বৰে তোমাক মাতিব।

আবেগৰ সোৱাদ বুদ্ধিজীৱীসকলৰ ভাগ্যত পোৱা নাযায়,

যিসকলে সকলো ত্যাগ কৰে তেওঁলোক ইছক (Rapturous Lovers) ৰ বাহক। আৰু ঈশ্বৰৰ নাম আওৰাই ঈশ্বৰক বিচাৰি নাপায়।

আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক (কামিল মুৰ্শিদ) বিচাৰিবই লাগিব, কাৰণ তেওঁলোকেহে ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ লৈ যাব পাৰে।

প্ৰতিটো ধৰ্মই দৃঢ়ভাৱে বিশ্বাস কৰে যে তেওঁলোকৰ নবী/অৱতাৰ আটাইতকৈ বিশিষ্ট আৰু মহিমামণ্ডিত। আৰু এই বিশ্বাসে তেওঁলোকৰ মাজত যুদ্ধৰ সৃষ্টি কৰিছিল। আধ্যাত্মিক বিজ্ঞানৰ জৰিয়তে আপুনি প্ৰথমে নবীসকলৰ সমাৱেশত প্ৰৱেশ কৰিব লাগে, কাৰণ তেতিয়াহে আপুনি জানিব পাৰিব কোনজন নবীৰ আধ্যাত্মিক মৰ্যাদা আৰু পদবী কি।

গুৰুত্বপূৰ্ণ টোকা

ঈশ্বৰে প্ৰতিজন নবীক এক বিশেষ নামেৰে মাতিছিল যিয়ে তেওঁলোকৰ নিজ নিজ কলিমা আৰু নবীসকলৰ অনুসৰণকাৰী সকলৰ বাবে স্বীকৃতিৰ মাধ্যম হিচাপে কাম কৰিছিল। এই নামবোৰ তেওঁৰ নিজৰ ভাষাত (সূৰ্য্যনী) আছিল। নিজ নিজ কলিমা ঘোষণা কৰিলে সেইজন নবীৰ অনুসৰণকাৰীত নামভৰ্তি হৈ যায়। তিনিবাৰ ঘোষণা কৰাটোৱেই চৰ্ত। নবীৰ অনুসৰণত ভৰ্তি হোৱাৰ পিছত এই কলিমাবোৰ যিমানেই সঘনাই আওৰাই থাকে সিমানেই তেওঁ শুদ্ধ হৈ পৰে। বিপদৰ সময়ত এই শব্দৰ জপ কৰিলেই উদ্ধাৰ হৈ পৰে। কবৰতো এই কলিমাবোৰে হিচাপ-নিকাচ সহজ কৰি তোলে। আনকি জান্নাতত প্ৰৱেশৰ বাবেও এই শব্দবোৰৰ উচ্চাৰণ এটা চৰ্ত।

সকলো নবীৰ অনুসৰণকাৰীক এই শব্দবোৰ মুখস্থ কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়া হৈছে, আৰু যিমান পাৰে পুৱা আৰু গধূলিৰ সময়ত পঢ়িব লাগে। আপুনি পথ প্ৰদৰ্শনৰ উদ্দেশ্যে নিজৰ ভাষাত আকাশী কিতাপবোৰ পঢ়িব পাৰে। কিন্তু উপাসনাৰ বাবে মূল গ্ৰন্থখনৰ মূল ভাষাৰ পাঠে অধিক আধ্যাত্মিক উপকাৰ প্ৰদান কৰে।

মহান নবীসকল(মুৰ্ছালিন)ৰ ধৰ্মমন্ত্ৰ বা কলিমা

খ্ৰীষ্টান মূলমন্ত্ৰ:

‘লা ইলাহা ইল্লা আল্লাহ ইছা ৰুহ-আল্লাহ।’ আল্লাহ (ঈশ্বৰ)ৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই দেৱতা (ইলাহ) নহয় -যীচু ঈশ্বৰৰ আত্মা।

ইহুদী মূলমন্ত্ৰ:

‘লা ইলাহা ইল্লা আল্লাহ মুছা কালিম-আল্লাহ।’ আল্লাহৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই দেৱতা নহয়—মুছাই আল্লাহৰ লগত কথা পাতে।

আব্ৰাহামৰ মূলমন্ত্ৰ:
‘লা ইলাহা ইল্লা আল্লাহ ইব্ৰাহিম খলিল-আল্লাহ।’ আল্লাহৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই দেৱতা (ইলাহ) নহয়, আব্ৰাহাম আল্লাহৰ বন্ধু।

মুছলমানৰ মূলমন্ত্ৰ:

‘লা ইলাহা ইল্লা-আল্লাহ মহম্মদুৰ ৰাছুল-আল্লাহ।’ আল্লাহৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই দেৱতা নহয়, মহম্মদ আল্লাহৰ ৰাছুল ।

হিন্দু আৰু শিখ ধৰ্ম আদম আৰু নুহৰ ধৰ্মৰ লগত জড়িত। যিহেতু আদমে পবিত্ৰ ক'লা শিলটোক শ্ৰদ্ধা কৰিছিল, সেয়েহে তেওঁলোকে মূৰ্তি পূজাৰ ৰীতি গ্ৰহণ কৰিছিল। নুহৰ মহা-প্লাৱনৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাসকলে ভাৰতত প্ৰচাৰ কৰিছিল। ভাৰতীয় গুৰুসকলে খিজিৰৰ পৰাও আধ্যাত্মিক জ্ঞান আৰু আধ্যাত্মিক কৃপা লাভ কৰিছিল। আদম (শংকৰ জী) আৰু খিজিৰ (বিষ্ণু মহাৰাজ)ৰ নাম তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ শব্দাংশত পোৱা যায়।

সকলো ধৰ্মৰ অনুগামীসকলে, তেওঁলোকে যি ভাষাই নকওক কিয়, এই কলিমাবোৰ সূৰ্য্যনী ভাষাত পাঠ কৰা উচিত, কাৰণ এইবোৰেই তেওঁলোকৰ স্বীকৃতি আৰু পৰিত্ৰাণৰ উৎস। সাধাৰণ মানুহে দিনটোত কমেও ৩৩ বাৰ, ৰাতিপুৱা আৰু গধূলি ঈশ্বৰ আৰু নিজৰ নিজৰ ৰাছুলক স্মৰণ (জিকিৰ/জপ) কৰিব লাগে। দৈনিক, ৰাতিপুৱা আৰু গধূলি এই পৃথিবীৰ সমস্যা সমুহৰৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ৯৯ বাৰ বা যিমান পাৰে সিমান ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰা উচিত। আগতীয়াকৈ দুৰ্যোগ ৰোধ কৰিবলৈ এজনে ৫,০০০ বাৰ ভগৱানৰ নাম জপ কৰিব লাগে। এজনতকৈ অধিক ব্যক্তিয়ে সামূহিকভাৱে ২৫,০০০ৰ পৰা ৭২,০০০ বাৰলৈকে ঈশ্বৰৰ নাম জপ কৰিব পাৰে, আৰু সৰ্বোচ্চ সংখ্যা একেটা বহাত ১,২৫,০০০ বাৰ কৰিব পাৰে।

হৃদয় শুদ্ধ কৰিবলৈ আৰু পাপৰ ক'লা দাগবোৰ মচি পেলাবলৈ *(এটা হাদিছ অনুসৰি, 'পাপ কৰাৰ ফলত প্ৰতিজন মানুহৰ হৃদয়ত ক'লা দাগ দিবলৈ এজন ফিৰিস্তা নিযুক্ত কৰা হৈছে')*, উশাহ-নিশাহৰ ব্যায়াম কৰক। উশাহ লওক 'লা ইলাহা ইল্লা আল্লাহ', আৰু কালিমাৰ দ্বিতীয় অংশ উশাহত এৰি দিয়ক; আৰু উশাহত এৰি দিয়াৰ সময়ত হৃদপিণ্ডৰ ওপৰত মনোনিৱেশ কৰক। প্ৰেম আৰু ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য আহৰণৰ আৰু এটা পদ্ধতি আছে, যিটো ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অবিহনে কঠিন। ইয়াত উল্লেখ কৰা পদ্ধতি অনুসৰি হৃদস্পন্দনক অহৰহ মালাজপ (তছবিহ)লৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব লাগে, আৰু স্পন্দন ব্যৱস্থাত কেৱল 'আল্লাহ' শব্দটোকে সমন্বয় কৰিব লাগে। এই ব্যায়ামটো যিমান পাৰে দৈনিক কৰক। কিছুমান মানুহৰ মাজত জিকিৰ (আমন্ত্ৰণ) আৰম্ভ হ'ব পাৰে, মনোনিৱেশ নকৰাকৈও, আনহাতে আন কিছুমানে মনোনিৱেশ কৰিবলগীয়া হয়, আৰু আন কিছুমানে (কলব আৰু ৰুহ (আত্মা)ৰ জাগৰণৰ পিছত) সকলো সময়তে অনুভৱ কৰিব পাৰে।

ঈশ্বৰৰ বন্ধুসকলৰ দিনটোত ৭২,০০০ বাৰ ঈশ্বৰৰ নাম জিকিৰ হৈ থাকে, আনহাতে ঈশ্বৰৰ প্ৰেমিকসকলৰ দিনটোত ১,২৫,০০০ বাৰ হয়। আৰু যেতিয়া

আন আন সূক্ষ্ম-আত্মাবোৰ ঈশ্বৰৰ নাম জপত লিপ্ত হয়, তেতিয়া আনকি কাৰমান আৰু কাতিবীন (সৎ কামৰ লিপি ৰখা নিযুক্ত ফিৰিস্তা) সকলেও ইয়াৰ কম্পাঙ্ক গণনা কৰাত ব্যৰ্থ হয়।

‘কোনোৱা এই জগতত, আৰু কোনোৱা ঈশ্বৰৰ নগৰত’
কোনোৱে কা'বাত আধ্যাত্মিক প্ৰৱেশ কৰে, আৰু কোনোৱে আকৌ ঈশ্বৰৰ দৰ্শণ কৰি আছে।’
-তাৰিয়াক-ই-কল্বৰ (ঐশ্বৰিক মহামহিম আৰ এ গোহৰ শ্বাহীৰ)

যিসকলে কোনো ধৰ্ম পালন কৰে তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ নবীৰ নামৰ লগতে ‘আল্লাহ’ক কল্পনা কৰাটো ভাল, তেতিয়া ই ‘আল্লাহ’ শব্দটোৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা উত্তাপৰ মাজত ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰে। **জালাল** (মহিমাময় প্ৰভাৱ), **জাজব** (আনন্দ) আৰু **ৱাজদ** (আধ্যাত্মিক আনন্দ)ৰ অৱস্থা শেষ নোহোৱালৈকে নিজৰ নবীৰ কলিমা পাঠ কৰিব লাগে। তাৰোপৰি, আপুনি ব্যক্তিগতভাৱে লগ পোৱা আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শকজনক কল্পনা কৰক, যাতে তেওঁৰ আধ্যাত্মিক শক্তিক ব্যৱহাৰ কৰি আপোনাৰ হৃদয়ত ‘আল্লাহ’ শব্দ লিখিব পাৰে। যিসকলে কোনো ধৰ্ম পালন নকৰে, তেওঁলোকৰ পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক থাকিবও পাৰে বা নাথাকিবও পাৰে। তেওঁলোকে বিশেষভাবে পাঁচোজন মহা-ৰছুলৰ নামটো শুদ্ধভাৱে কল্পনা কৰা উচিত, আৰু লগতে নিজে বিশ্বাস কৰা আৰু লগ পোৱা সন্তজনকো। তেতিয়া, তেওঁলোক যিজনাৰ লগত জড়িত, সেইজনাই কথা ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিব। মুঠতে তেওঁলোকে সেইজনাক প্ৰেম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব, সেইজনাৰ প্ৰতি ধাউতি জাগিব আৰু সেই দিশে গতি কৰিব।

অতি পুৰনি কালত, আকাশী পুথি সমুহৰ মানুহবোৰ একত্ৰিত আছিল। ইজনে সিজনৰ মাজত খাদ্য ভাগ-বতৰা কৰিব পাৰিছিল আৰু আন্তঃধৰ্মীয় বিবাহৰো অনুমতি আছিল। ঠিক একেদৰে বৰ্তমান যুগতো জিকিৰ-জাগ্ৰত (Heart Invocation) ৰ হোৱা মানুহবোৰ একত্ৰিত হ'ব। আকাশী পুথিৰ

মানুহবোৰৰ একতা আৰু সমাজ আছিল অস্থায়ী। কাৰণ কিতাপখন কেৱল তেওঁলোকৰ জিভাত আবদ্ধ হৈ আছিল (তেওঁলোকৰ হৃদয়ত প্ৰৱেশ কৰা নাছিল); আৰু সেয়ে ই হেৰাই গ'ল। হৃদয়ৰ-আমন্ত্ৰণৰ লোকসকল কিন্তু স্থায়ী হ'ব, কিয়নো ঈশ্বৰৰ নাম আৰু ঐশ্বৰিক পোহৰ তেওঁলোকৰ তেজৰ প্ৰবাহত আৰু হৃদয়ত প্ৰৱেশ কৰিব। যিদৰে তেজত প্ৰৱেশ কৰা অসুখ সহজতে ওলাই নাহে একেদৰে তেজত প্ৰৱেশ কৰা প্ৰেমো ওলাই অহাটো কঠিন।

পানীয়ে পানীৰ লগত একেলগে ঘৰ্ষণ নহলে বিদ্যুৎ উৎপত্তি নহয়। গাখীৰ মন্থন কৰি মাখন উৎপন্ন কৰা হয়। একেদৰে আকাশী কিতাপবোৰৰ মূল পদবোৰ বাৰে বাৰে দোহাৰি থাকিলে ঈশ্বৰীয় পোহৰৰ (নুৰ) উৎপত্তি হয়। পদসমুহ আৰু ঐশ্বৰিক বৈশিষ্ট্যৰ নামসমূহৰ পুনৰাবৃত্তিৰ ফলত ছিফাতি নূৰ (গুণৰ ঐশ্বৰিক পোহৰ) উৎপন্ন হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা মালাইকা (প্ৰধানদেৱদূত) সকললৈকেহে যোগাযোগ সম্ভৱ। এইটো হৈছে বিল-ৰাষ্টা (পৰোক্ষ বা কোনো মাধ্যমৰ প্ৰয়োজন)। এইটোৱেই হৈছে ৱাহদাত আল ৱাজুদ (অস্তিত্বত ঐক্য)ৰ পৰ্যায়। ঈশ্বৰৰ ব্যক্তিগত নাম 'আল্লাহ'ৰ পুনৰাবৃত্তিৰ দ্বাৰা উৎপন্ন হোৱা নূৰ (ঈশ্বৰীয় পোহৰ)ৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰক প্ৰত্যক্ষ ভাৱে যোগাযোগ কৰিব পাৰি আৰু এইটোৱেই হৈছে বিলা- ৰাস্তা (প্ৰত্যক্ষ, কোনো মাধ্যমৰ প্ৰয়োজন নাই)। এইটো ৱাহদাত আল শ্বহুদ (সাক্ষী হোৱাৰ ঐক্য)ৰ সৈতে জড়িত।

কিছুমান মানুহে নিজৰ নবী মহাপুৰুষ আৰু সন্তক ভাল পায়, সন্মান কৰে, কিন্তু তেওঁলোকে আন ধৰ্মৰ মহাপুৰুষ/অৱতাৰ/নবী সকলৰ আৰু সন্তসকলৰ প্ৰতি শত্ৰুতা কৰে। এনে লোকে ঈশ্বৰৰ পৰা কোনো ধৰণৰ আধ্যাত্মিক মৰ্যাদা লাভ কৰাৰ সম্ভাৱনা অতি কম, কাৰণ তেওঁলোকে ঈশ্বৰে ভালপোৱাসকলৰ বিষয়ে বেয়াকৈ কয়। স্বয়ং ঈশ্বৰেইতো তেওঁলোকক বিভিন্ন ধৰ্মৰ দায়িত্ব দিছিল।

কিছু নিৰ্বাচিত প্ৰেমময় আত্মাৰ ঘটনাৰ প্ৰত্যক্ষ দৰ্শণ

এটা পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত প্ৰেমময় আত্মাৰ কাহিনী:

মাজনিশা আমেৰিকাৰ এখন হাবিৰ মাজেৰে পাৰ হৈ গৈ আছিলো। মই দেখিলোঁ যে এজন মানুহে এজোপা গছৰ আগত প্ৰণাম কৰি আছে আৰু উচুপি কান্দি আছে; এঘণ্টামানৰ পাছত যেতিয়া মই উভতি আহিলোঁ, তেতিয়াও তেওঁ একেই অৱস্থাতে আছিল। মই ওচৰ চাপি আহি ৰৈ গ'লোঁ। সি মোৰ উপস্থিতি অনুভৱ কৰিলে, আৰু প্ৰণামৰ পৰা মূৰটো ওপৰলৈ তুলিলে। তেওঁ মোক অভিযোগ কৰিলে, 'আপুনি মোক কিয় দিগদাৰী কৰিলে?' মই ক'লোঁ, 'মইও ঈশ্বৰৰ সন্ধানত আছো। মই আচৰিত হৈছো যে গছৰ পৰা ঈশ্বৰক কেনেকৈ বিচাৰি পাব। আপুনি এটা ধৰ্মৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰক বিচাৰি উলিয়াব লাগে।' তেওঁ ক'লে, 'কোৰাণ আৰু বাইবেল এই আকাশী কিতাপবোৰৰ মূল ভাষা মই নাজানো, ইয়াৰ অনুবাদতো মই সন্তুষ্ট নহয়, কাৰণ ইটোৱে সিটোৰ তীব্ৰ বিৰোধিতা কৰে। সেয়েহে এই পুস্তকবোৰ একেজন ঈশ্বৰে পঠোৱা বুলি বিশ্বাস কৰাটো অসম্ভৱ। এখন আকাশী পুস্তকৰ মতে: ঈশ্বৰে কৈছে, "যীচু মোৰ পুত্ৰ।" আৰু আনখন কিতাপত ঈশ্বৰে কৈছে, "মোৰ কোনো পুত্ৰ নাই।" এই কিতাপবোৰৰ অসাৰ অধ্যয়নত মোৰ বহুমূলীয়া সময়ৰ বহুখিনি অপচয় কৰিছো। এতিয়া, মই ঈশ্বৰক বিচাৰি উলিওৱাৰ আন এটা উপায় গ্ৰহণ কৰিছো। উদাহৰণ স্বৰূপে; এই গছজোপা ইমান ধুনীয়া, যাৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে ঈশ্বৰে এই গছজোপাক ভাল পায়। হয়তো ভগৱানে মোক এই গছজোপাৰ জৰিয়তে তেওঁৰ ফালে যোৱা পথৰ নিৰ্দেশনা দিব!'

তেওঁ আছিল এজন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত প্ৰেমময় আত্মা, যি তেওঁৰ নিজৰ বুদ্ধিমত্তাৰে ঈশ্বৰৰ সন্ধানত আছিল। এনে মানুহক নৰকলৈ পঠিয়াব পাৰেনে? এনে লোকক

অসহায় (মাজুৰ) বুলি জনা যায়। আৰু এনেধৰনৰ লোকেই কুকুৰৰ পৰা কাতমিৰ হৈ জান্নাত প্ৰৱেশ কৰিব। কাতমীৰৰো কোনো ধৰ্ম নাছিল।

এৰিজোনা, আমেৰিকাৰ মিছ কেথেৰিনে নিজৰ কাহিনী কয়:

'মই এঞ্জেলাৰ পৰা হৃদয়-আমন্ত্ৰণৰ দীক্ষা পাইছিলোঁ। এঞ্জেলাই মোক জনাই দিলে, "অহা সাত দিনৰ ভিতৰত যদি ঈশ্বৰৰ নামেৰে আপোনাৰ হৃদয় সক্ৰিয় হৈ যায়, তেন্তে বুজিব যে ঈশ্বৰে আপোনাক গ্ৰহণ কৰিছে; অন্যথা আপোনাৰ জীৱন এক অপচয়।" সাত দিনৰ সীমা শেষ হৈ যোৱাৰ পিছতো যেতিয়া মোৰ হৃদযন্ত্ৰটো সক্ৰিয় হোৱা নাছিল, তেতিয়া মোৰ ধাৰাষাৰ চকুলো ওলাই আহিল। পিছদিনা ৰাতি মই যন্ত্ৰণাত কান্দিলোঁ আৰু সেই নিশাই মোৰ হৃদয় ঈশ্বৰৰ স্মৃতিত সজীৱ হৈ উঠিল। তাৰ পিছত এতিয়ালৈ তিনি বছৰ হ'ল।' কেথেৰিনে বয়সৰ সীমাবদ্ধতাত বিশ্বাস নকৰে, তেওঁ সামগ্ৰিক স্বাস্থ্যত বিশ্বাস কৰে। একেদৰে তাই ধৰ্মত বিশ্বাস নকৰে, কিন্তু ঈশ্বৰীয় প্ৰেমত বিশ্বাস কৰে। তাই দৃঢ়তাৰে কয়, 'ঈশ্বৰৰ স্মৰণে মোৰ হৃদয়ত ঐশ্বৰিক প্ৰেম বৃদ্ধি কৰিছে, আৰু মোৰ বাবে এইটোৱেই যথেষ্ট।'

এজন হিন্দু গুৰুৰ সৈতে সাক্ষাৎ:

তেতিয়া মই ছেহৱানৰ পাহাৰত আছিলো। মই প্ৰায়ে লাল শ্বাহবাজ কালাণ্ডাৰৰ সমাধিস্থললৈ যাওঁ। মই দেখিলোঁ যে এজন মানুহ সমাধিস্থলৰ চোতালত বহি আছে, তেওঁৰ বহু হিন্দু অনুগামীয়ে ভিৰ কৰি আছে যিসকলে তেওঁক বহুত সন্মান কৰা যেন লাগিছিল। মই সুধিলোঁ, 'এই পবিত্ৰ মানুহজন কোন?' 'তেওঁ এজন হিন্দু ঋষি,' মানুহবোৰে ক'লে। 'তেওঁ এজন জ্ঞানপ্ৰাপ্ত লোক, আৰু আমাৰ প্ৰাৰ্থনা সমুহ লাল শ্বাহবাজ কালাণ্ডাৰৰ ওচৰলৈ যায় আৰু তেওঁৰ জৰিয়তে উত্তৰ দিয়া হয়।' বহু মুছলমানেও তেওঁক সন্মান কৰিছিল।

এদিন, মই এটা শিলৰ কাষেৰে পাৰ হৈ গ'লোঁ; মই দেখিলোঁ যে সেই একেজন ব্যক্তিয়ে তেওঁৰ সন্মুখত স্থাপন কৰা মূৰ্তি এটাৰ আগত প্ৰণাম কৰি

কিবা এটা আবৃত্তি কৰি আছে। পিছদিনা আমি মন্দিৰত লগ হ'লোঁ। মই তেওঁক ক'লোঁ। 'আপোনাৰ দৰে আলোকিত বিবেকৰ ব্যক্তিয়ে কিয় মূৰ্তিক পূজা কৰে মই বুজি নাপাওঁ।' তেওঁ উত্তৰ দিলে, 'মইও ইয়াক (মূৰ্ত্তিটোক) মোৰ প্ৰভু বুলি ভাবি নলওঁ, অৱশ্যে মই বিশ্বাস কৰোঁ, আৰু এইতো আপোনালোকৰ শাস্ত্ৰ দ্বাৰাও প্ৰমানিত হৈছে যে ঈশ্বৰে মানুহক নিজৰ প্ৰতিচ্ছবিত সৃষ্টি কৰিছিল। সেয়েহে ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত প্ৰতিমূৰ্তিত উপনীত হ'বলৈ মই বিভিন্ন আকৃতিৰ মূৰ্তি খোদিত কৰি পূজা কৰো।' তাৰ পাছত তেওঁ ক'লে, 'আপুনিও এজন আলোকিত বিবেক, আপুনিয়ে মোক কওঁক যে ঈশ্বৰ দেখিবলৈ কেনেকুৱা আৰু কোনটো মূৰ্তিৰ সৈতে তেওঁ মিল আছে, যাতে মই মোৰ হৃদয়ত তেওঁক আনিব পাৰো।'

যেতিয়া মোৰ (ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ) বয়স ষোল্ল-সোতৰ বছৰ আছিল, তেতিয়া মোৰ পূৰ্বপুৰুষৰ সন্ত 'গোহৰ আলী শ্বাহ' ৰ সমাধিস্থলীত চুৰা মুজাম্মিল (কোৰাণ)ৰ এটা আয়াত পাঠ কৰি আছিলো। হঠাতে যেতিয়া মোৰ সন্মুখত ফকিৰৰ বেশত এজন ওখ মানুহ আবিৰ্ভাৱ হ'ল, আৰু ক'লে, 'আপুনি সময় নষ্ট কৰি আছে।' তেওঁৰ মুখখন সাধুৰ দৰে আছিল, গতিকে মই মনে মনে থাকিলোঁ, কিন্তু অন্তৰৰ গভীৰতাত মোৰ ভাৱ হ'ল, 'তেওঁ নিশ্চয় চয়তান, আৰু তেওঁ মোক কোৰাণ পাঠ কৰাত বাধা দিবলৈ আহিছে।'

ইয়াৰ কিছু বছৰ পাছত, যেতিয়া মোৰ বয়স ৩৫ বছৰ হ'ল আৰু মোৰ হৃদয়খনে ঈশ্বৰৰ নাম ৰোমন্থন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। মই নিৰ্ধাৰিত পদ্ধতি অনুসৰি মুজাম্মিল চুৰা (পদটো) আবৃত্তি কৰো, আৰু তাৰ পিছত ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে থমকি ৰৈছিলোঁ যাতে মোৰ হৃদয়ে পুণৰ আবৃত্তি কৰিব পাৰে। এদিন যেতিয়া মই এই অনুশীলনত আনন্দত মগ্ন হৈ আছিলো, তেতিয়া আগৰ দৰে একেজন ওখ ফকিৰৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল, আৰু ক'লে, 'এতিয়া তুমি কোৰাণ পাঠ কৰিছা। যিদৰে ঔষধ পেটত প্ৰৱেশ নকৰালৈকে ইয়াৰ প্ৰতিকাৰ কাৰ্যকৰী নহয়।

একেদৰে, যেতিয়ালৈকে ঈশ্বৰীয় শব্দ হৃদয়ত প্ৰৱেশ নকৰে তেতিয়ালৈকে একোৱেই ফল পোৱা নাযায়।’

তাৰ পাছত তেওঁ তলত দিয়া স্তৱকটো ক’লে-

‘*বহুত লোক আছে যিয়ে ঈশ্বৰক জিভাৰে স্মৰণ কৰে, অৱশ্যে ঈশ্বৰক হৃদয়েৰে স্মৰণ কৰাৰ কলাৰ বিষয়ে অতি কম সংখ্যক লোকহে সচেতন।*’

‘*আৰু তেওঁলোকেই ঈশ্বৰৰ প্ৰেমিক যিয়ে তেওঁক হৃদয়েৰে স্মৰণ কৰে আৰু এই জিভাৰে কোৱাসকলে এনে দানৰ বিষয়ে অজ্ঞাত!*’

থাট্টা মছজিদত যেতিয়া নামাজ (ছালাত) পঢ়ি আছিলো, তেতিয়া দেখিলোঁ এজন বৃদ্ধ লোকে ইবাদতকাৰীৰ জোতা সমুহ যত্ন লৈ আছে। যিহেতু মই শেষ শাৰীত আছিলো, গতিকে মোৰ অনুভৱ হল যে তেওঁ নামাজ (ছালাত) পঢ়া নাই আৰু কেৱল জোতাৰ যত্ন লৈ আছিল। যাওঁতে মই ক’লো, ‘আপুনি নামাজ (ছালাত) পঢ়া নাই, গতিকে জোতাৰ যত্ন লৈ কি পুৰস্কাৰ আশা কৰে?’ তেওঁ ক’লে, ‘নামাজ (ছালাত)? গোটেই জীৱনত কেতিয়াও পঢ়া নাছিলো; আৰু মই এতিয়া এই বৃদ্ধ বয়সত নামাজৰ জৰিয়তে পৰিত্ৰাণৰ আশা নকৰো। মই এতিয়া এই আশাৰে জীয়াই আছো যে এই মানুহবোৰৰ মাজত এজন হয়তো ঈশ্বৰৰ বন্ধু হ’ব পাৰে, আৰু মোৰ এই কাৰ্য্যই ঈশ্বৰ বা তেওঁৰ বন্ধুক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰে।’ মই (ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী) ক’লোঁ, ‘কোনো কামেই প্ৰাৰ্থনাৰ কাৰ্য্য (নামাজ)তকৈ ডাঙৰ নহয়।’ বৃদ্ধজনে ক’লে, ‘ঈশ্বৰৰ বন্ধুতকৈ ডাঙৰ একোৱেই নহয়, যদি আপুনি তেওঁক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰিছে।’ তিনি বছৰৰ তপস্যাৰ অন্তত যেতিয়া মই হজৰত মহম্মদৰ সমাৱেশত উপস্থিত হ’লোঁ, তেতিয়া মই দেখিলোঁ যে সেই একেজন বৃদ্ধ নবীৰ ভৰিৰ কাষত বহি আছে। মোৰ এই স্তৱকটো মনত পৰি গ’ল, ‘পাপীসকলে পবিত্ৰ দৰবাৰত উপনীত হ’ল; ধৰ্মপৰায়ণ আৰু ধাৰ্মিকসকলে কেৱল চাই থাকিল!

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ ব্যক্তিগত পৰিচয়

১৯৪১ চনৰ ২৫ নৱেম্বৰত ভাৰতীয় উপ-মহাদেশৰ এখন সৰু গাঁও ‘ঢোক গোহৰ শ্বাহ’ ৰাৱালপিণ্ডি জিলাত ঐশ্বৰিক মহান গোহৰ শ্বাহীয়ে জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল । ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ মাতৃৰ বংশসুত্ৰ আছিল ফাতিমা আল জাহৰা অৰ্থাৎ সাদাত পৰিয়াল (ফাতিমাৰ বংশ)ৰ বংশধৰ চৈয়দ গোহৰ আলী শ্বাহৰ নাতিৰ পৰা। ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ পিতৃৰ বংশসুত্ৰ হ’ল চৈয়দ গোহৰ আলী শ্বাহৰ এজন (মাতৃৰ ফালৰ পৰা) নাতিৰ বংশধৰ, আৰু তেওঁৰ দাদা মোগল পৰিয়ালৰ।

ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ শৈশৱৰ পৰাই সাধু সন্তসকলৰ সমাধিস্থলৰ প্ৰতি প্ৰৱণতা গঢ়ি উঠিছিল। ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ পিতৃয়ে কৈছে, ‘৫-৬ বছৰ বয়সত কেতিয়াবা ঐশ্বৰিক মহামহিম অদৃশ্য হৈ যায়, আৰু আমি তেওঁক ভাৰতৰ নতুন দিল্লীৰ নিজাম উদ্দিন আউলিয়াৰ মাঝাৰত বহি থকা দেখো। মাজে মাজে মোৰ এনে লাগিছিল যেন ঐশ্বৰিক মহামহিমে নিজাম উদ্দিন আউলিয়াৰ লগত কথা পাতি আছে।’ এই ঘটনাটো সেই সময়ৰ, যেতিয়া ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ পিতৃয়ে চাকৰিৰ বাবে দিল্লীত বাস কৰিছিল।

১৯৯৭ চনৰ মাৰ্চ মাহত যেতিয়া পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে ভাৰত ভ্ৰমণ কৰিছিল, তেতিয়া নিজাম উদ্দিন আউলিয়াৰ আত্মাৰ নিৰ্দেশত নিজাম উদ্দিন আউলিয়াৰ মাঝাৰৰ তত্ত্বাৱধায়কজনে পৰম মহামহিমৰ মূৰত ‘সন্মানৰ পাগুৰি’ স্থাপন কৰিছিল। ‘শৈশৱৰ পৰাই পৰম ঈশ্বৰীয় মহামহিমে যি ভৱিষ্যদ্বাণী কৰিছিল, সেয়া সঁচা হৈছিল। সেয়েহে মই তেওঁৰ সকলো যুক্তিসংগত ইচ্ছা পূৰণ কৰিম।’ পৰম মহামহিমৰ পিতৃয়ে কয়, ‘গোহৰ শ্বাহীয়ে তেওঁৰ নিয়ম অনুসৰি প্ৰতিদিনে পুৱা ঘৰৰ চোতাললৈ ওলাই আহে, আৰু মই তেওঁক সম্ভাষণ জনাবলৈ সন্মান জনাই থিয় দিওঁ।’ কিন্তু পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে এই কথাত অসন্মতি জনাইছিল। এই বিষয়ে, আৰু কয় যে, ‘মই লাজ অনুভৱ কৰোঁ, যিহেতু

মই আপোনাৰ পুত্ৰ। গতিকে মোৰ প্ৰতি সন্মানত থিয় নহ’ব।’ ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ পিতৃয়ে সদায় বুজাই দিয়ে যে ঐশ্বৰিক মহান গোহৰ শ্বাহীত বাস কৰা ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যৰ প্ৰতি সন্মানত থিয় দিছে। মোৰা নূৰী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক আমিৰ হুছেইনে কয়, ‘মই অঞ্চলটোৰ এজন কঠোৰ শিক্ষক বুলি বিখ্যাত। দুষ্ট ল’ৰা-ছোৱালীক শাস্তি দিছিলোঁ। ঐশ্বৰিক মহামহিম কেতিয়াবা দেৰিকৈ স্কুলত উপস্থিত হৈছিল আৰু যেতিয়া মই ঐশ্বৰিক মহামহিমক শাস্তি দিব বিচাৰিছিলো, তেতিয়া মোৰ এনে লাগে যেন কোনোবাই লাঠিডাল ধৰি ৰাখিছে, আৰু শেষত মই হাঁহিছিলোঁ।’

পৰম মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ পৰিয়ালৰ সদস্য আৰু বন্ধু-বান্ধৱীৰ মন্তব্য :

‘আমি কেতিয়াও ঐশ্বৰিক মহামহিমক কাৰো লগত তৰ্ক কৰা, যুঁজ দিয়া বা মাৰপিট কৰা দেখা নাছিলো। যদি তেওঁৰ কোনো বন্ধুৱে খং কৰিছিল আৰু শাৰীৰিক প্ৰহাৰ কৰিব বিচাৰিছিল, তেন্তে ঐশ্বৰিক মহামহিমে কেৱল হাঁহি দিছিল।’

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ পত্নীৰ মন্তব্য :

‘প্ৰথমতে, ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে কেতিয়াও খং নকৰে, অৱশ্যে ঈশ্বৰীয় মহামহিমে অনৈতিকতা আৰু অশ্লীলতাৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰে। ঐশ্বৰিক মহামহিম ব্যতিক্ৰমীভাৱে উদাৰ। ৰাতিপুৱা যেতিয়া ঈশ্বৰীয় মহামহিম ঘৰৰ লনত দৈনিক দৰ্শনাৰ্থীৰ সৈতে সভালৈ ওলাই যায়, তেতিয়া তেওঁৰ পকেট টকাৰে ভৰি থাকে। কিন্তু যেতিয়া তেওঁৰ ঈশ্বৰীয় মহামহিম ঘূৰি আহে, তেতিয়া পকেটবোৰ খালী হৈ পৰে। ঐশ্বৰিক মহামহিমে সকলো ধন আৰ্তজনক দান কৰে। যেতিয়া মোৰ ধনৰ প্ৰয়োজন হয়, তেতিয়া ঐশ্বৰিক মহামহিমে এখন অতি নিৰীহ মুখ দেখুৱায়, আৰু মোৰ খং উঠে। তেওঁৰ নিৰীহ মুখখনলৈ চাই মই এফাকি পদ্য কওঁ, “তুমি ইমান উদাৰ, কিন্তু সকলো ধন-সম্পত্তিৰ সৈতে বিচ্ছেদ হৈ গ’লা। ”’

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ পুত্ৰসকলৰ মন্তব্যঃ

'আমাৰ পিতৃ (ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী) আমাৰ প্ৰতি অতি মৰমিয়াল আৰু আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তা পূৰণ কৰে। কিন্তু আমি যেতিয়া আমাৰ দেউতাৰ পৰা টকা বিচাৰো, তেতিয়া তেওঁ আমাক মাত্ৰ অলপ টকাহে দিয়ে। আমাৰ দেউতাই কয়, "তোমালোকে অলাগতীয়াল খৰচ কৰি থাকা।" আমি আমাৰ দেউতাক কওঁ, "হয়তো আপুনি আমাক যথেষ্ট টকা দিয়ক, নহলে আমাক ফকিৰলৈ পৰিণত কৰক।"

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ মাতৃৰ মন্তব্যঃ

'তেওঁৰ শৈশৱত যেতিয়া তেওঁ এদিন বা দুদিন স্কুললৈ নাযায়, বা পিছৰ জীৱনত, যদি তেওঁৰ ব্যৱসায়িক ক্ষতি হয়, মই তেওঁক সমালোচনা কৰো, কিন্তু ইয়াৰ উত্তৰত তেওঁ কেতিয়াও মূৰ তুলি কথা নকয়। মোৰ আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক ছামছ গাঁৱৰ কক্কা মিঞাই মোক উপদেশ দিছিল, "ৰিয়াজক গালি নাপাৰিবা। মই তেওঁৰ মাজত কি দেখিছোঁ, তোমালোকে নাজানা।" মানৱতাৰ প্ৰতি তেওঁৰ ইমানেই সহানুভূতি আছে যে যেতিয়া তেওঁ গম পাব যে ১০ মাইলৰ দূৰত্বতো যাত্ৰীবাহী বাছ এখন বেয়া হৈ আছে, তেতিয়া তেওঁ যাত্ৰীসকলৰ বাবে খাদ্য প্ৰস্তুত কৰি চাইকেল চলাই তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ লৈ যাব।'

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ ঘনিষ্ঠ বন্ধু ফাজুলিয়ানৰ মহম্মদ ইকবালৰ মন্তব্য:

মহম্মদ ইকবালে কয়, 'বৰষুণৰ বতৰত যেতিয়া আমি পথাৰৰ মাজেৰে যাব লগা হয়, আমি আলিবোৰৰ ওপৰেৰে খোজ কাঢ়ি গৈছিলো, আৰু তাত হয়তো অগণন পিঁপৰাও ঘুৰি ফুৰিছিল। আমি সেইবোৰৰ কথা চিন্তা কৰা নাছিলো, কিন্তু ঈশ্বৰীয় মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীয়ে সদায় পথাৰৰ আলিবোৰত খোজ কঢ়াৰ পৰা বিৰত থাকিছিল, যাতে পিঁপৰাবোৰৰ কোনো ক্ষতি নহয় বা ভয়তে পলাই নাযায়। ঈশ্বৰীয় মহামহিমে ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে বোকাত খোজ কাঢ়ি যোৱাটোৱেই পছন্দ

কৰিছিল। যেতিয়া ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ বিৰুদ্ধে হত্যাৰ ভুৱা গোচৰ উত্থাপন কৰা হৈছিল, তেতিয়া অপৰাধ শাখাৰ (আৰক্ষী বিভাগৰ) কাদ্দুছ শ্বেইখ তদন্তৰ বাবে আহিছিল। অঞ্চলটোৰ বাসিন্দাসকলে তেওঁক ক'লে, "আমি নাভাবো যে ঈশ্বৰীয় মহামহিমে কেতিয়াবা মহ এটাও হত্যা কৰি পাইছে, মানুহ হত্যা কৰাটো দুৰৈৰ কথা!"।

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ পেহীয়েকৰ সন্দৰ্ভত মন্তব্যঃ

মই তেতিয়া অষ্টম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ আছিলোঁ। এদিন মোৰ পেহীয়ে, যি এগৰাকী অতি ধৰ্মীয় আৰু দায়বদ্ধ উপাসক আছিল যদিও লোভ আৰু ঈৰ্ষাও আছিল (বাহ্যিক উপাসকসকলৰ সাধাৰণতে এনে কু-অভ্যাস থাকে), তেওঁ মোক ক'লে যে নিয়ম অনুসাৰে নামাজৰ (ছালাত) বাদে বাকী সকলো ঠিকেই আছে। মই পেহীক ক'লোঁ যে নামাজ হল ঈশ্বৰৰ উপহাৰ, আৰু মই নামাজৰ লগত কৃপনালি, গৌৰৱ, হিংসা, আৰু ক্ষোভ মিহলি কৰি পঠিয়াব নিবিচাৰো। মই যেতিয়াই শুদ্ধকৈ কৰিব পাৰিম তেতিয়াই নামাজ পালন কৰিম। তাইৰ দৰে নহয়, যিয়ে প্ৰাৰ্থনা পালন কৰিছিল আৰু একে সময়তে, পৰচৰ্চা আৰু নিন্দা কৰাৰ দৰে মহা পাপতো জড়িত আছিল।

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ শৈশৱৰ কাহিনীবোৰৰ স্মৃতি:

১০-১২ বছৰ বয়সৰ পৰাই মই সপোনত ভগৱানৰ লগত কথা পাতিবলৈ ধৰিলোঁ। মই বহুবাৰ বেইট-আল-মামুৰ দেখিছিলোঁ; অৱশ্যে ইয়াৰ বাস্তৱিকতাৰ বিষয়ে মই অজ্ঞাত আছিলো। মই তপস্যাৰ মাজেৰে যোৱাৰ পিছত সেই সকলোবোৰ দৃশ্য আৰু ঈশ্বৰৰ সৈতে হোৱা কথা-বতৰাৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ল, আৰু এইদৰেই বাস্তৱতা উন্মোচিত হ'ল। এবাৰ জাতীয় সেনাবাহিনীত কাম কৰা আৰু প্ৰায়ে বেশ্যালয়লৈ যোৱা মোৰ খুড়াই মোক পৰিয়ালৰ সন্দেহৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ লগত লৈ গ'ল, নহলে তেওঁলোকে তেওঁক অনুমতি নিদিয়ে। মোক চাহ-বিস্কুট খাবলৈ দিছিল, আৰু তেওঁ বেশ্যালয়ৰ ভিতৰলৈ সোমাই গৈছিল। বেশ্যালয়

আৰু বেশ্যাৰ বিষয়ে মই একদম অজ্ঞাত আছিলো। মামাই মোক কয় যে এই বেশ্যালয়বোৰ মহিলাৰ অফিচ। কিছু সময়ৰ পাছত সেই ঠাইখনৰ প্ৰতি মোৰ বিতৃষ্ণা হ'বলৈ ধৰিলে। খুড়াই ক'লে, 'ভগৱানে নাৰীক কেৱল এই উদ্দেশ্যৰ বাবেই সৃষ্টি কৰিছে।' অৰ্থাৎ খুড়াই মোকো একে কাম কৰিবলৈ উচটনি দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। খুড়াই কথাই মোক বিচলিত কৰিলে। মোৰ নাফছৰ লগত যুঁজি গোটেই ৰাতিটো টোপনি নাহিল, আৰু তাৰ পিছত হঠাতে মোৰ টোপনি আহিল।

এটা ডাঙৰ ঘূৰণীয়া উচ্চ মঞ্চ দেখিলোঁ, আৰু মই তলত থিয় হৈ আছিলো। তাৰ ওপৰৰ পৰা এটা ডাঙৰ মাত শুনিলোঁ, 'তাক উলিয়াই আনা।' মই লক্ষ্য কৰিলোঁ যে দুজন মানুহে মোৰ খুড়াক ধৰি সন্মুখলৈ লৈ আহিছে; তেওঁলোকে তেওঁৰ ফালে আঙুলিয়াই দিলে, আৰু ইংগিত দিলে যে তেওঁৱেই সেইজন। মাতটো আকৌ শুনা গ'ল, 'ধাতুৰ লাঠিৰে তাক পিটন দিয়ক।' মানুহবোৰে তাক মাৰপিট কৰিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পিছত তেওঁ চিঞৰি উঠিল, গৰ্জন কৰিলে আৰু শেষত তেওঁৰ মুখখন গাহৰিৰ দৰে হৈ পৰিল। মাতটো আকৌ শুনা গ'ল, 'আপুনিও যদি একে কাম কৰে, তেন্তে আপুনিও একেই শাস্তি পাব।' মই তেতিয়া অনুতাপ কৰিলোঁ, ক্ষমা বিচাৰিলোঁ, তাৰ পিছত মই এই কথাবোৰ মোৰ জিভাত লৈ সাৰ পাই উঠিলোঁ, 'মোৰ প্ৰভু মই অনুতাপ কৰো, মোৰ প্ৰভু মই অনুতাপ কৰো। ' এই সপোনৰ প্ৰভাৱ মোৰ মনত কেইবছৰমান ৰৈ গ'ল।

পিছদিনা বাছত উঠি গাঁৱৰ ফালে গৈ আছিলো; লক্ষ্য কৰিলোঁ যে কেইজনমান ডকাইতে টেক্সি এখনৰ পৰা কেছেট প্লেয়াৰ এটা উলিয়াই আনিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। চালকজনে প্ৰতিহত কৰাত তেওঁক চুৰীৰে হত্যা কৰিলে। আমাৰ বাছখন সেই স্থানতে ৰৈ গ'ল। আমাক দেখি ডকাইতবোৰ পলাই গ'ল। আমাৰ চকুৰ সন্মুখতে যন্ত্ৰণাত ভুগি মৃত্যুমুখত পৰিল চালকজনৰ। জীৱনটো যে ইমান অনিশ্চিত সেই সত্যটোৱে মোৰ মনটো পাৰ হৈ গ'ল। ৰাতি শুবলৈ ওলোৱাৰ লগে লগে তলৰ পদটো মোৰ মনত প্ৰতিধ্বনিত হ'বলৈ ধৰিলে। 'মোৰ সকলো ভুল

ক্ষমা কৰা, মই আহি তোমাৰ পবিত্ৰ আদালতত পৰিছো।' গোটেই ৰাতি কান্দিলোঁ। এই ঘটনাৰ কিছু দিনৰ পিছতে মই ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰি সন্ত জাম দাটাৰৰ সমাধিস্থললৈ গ'লোঁ। কিন্তু তাতো মোৰ লক্ষ্য বিচাৰি নাপালোঁ। মোৰ খুলশালীয়ে আকৌ মোক পৃথিৱীলৈ ঘূৰাই আনিলে।

৩৪ বছৰ বয়সত বৰী ইমাম মোৰ সন্মুখত হাজিৰ হ'ল। তেওঁ ক'লে, 'তোমাৰ জংঘললৈ ঘূৰি অহাৰ সময় আহিল।' তিনিবছৰ নিসংগতাৰ পিছত যেতিয়া মই কিছু আধ্যাত্মিক অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলোঁ, তেতিয়া মই জাম দাতাৰৰ সমাধিস্থললৈ গ'লোঁ। মোৰ সন্মুখত তেওঁ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। মই ক'লোঁ, 'আগতে মোক গ্ৰহণ কৰা হ'লে মই মায়া-মোহৰ জীৱনশৈলী এৰাই চলিলোহেঁতেন।' তেওঁ উত্তৰ দিলে, 'তেতিয়া সময় উপযুক্ত নাছিল।'

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ আধ্যাত্মিক ব্যক্তিত্বৰ কিছুমান বৈশিষ্ট্য

ঈশ্বৰে তেওঁৰ এটা উপ-আত্মা (জুচ্ছা-এ-তাওফীক-এ-ইলাহি)ক ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ সৈতে নিযুক্ত কৰিছিল যেতিয়া তেওঁৰ বয়স আছিল ১৯ বছৰ, আৰু ই ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ লগত এবছৰ আছিল আৰু যাৰ প্ৰভাৱত ঐশ্বৰিক মহামহিমে গাৰ কাপোৰ ফালি, শৰীৰত মাত্ৰ কাপোৰ এটুকুৰা মেৰিয়াই জাম দাতাৰ জংঘলত সোমাই গ'ল। ঈশ্বৰৰ উপ-আত্মাৰ উপস্থিতি ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ সৈতে কিছু সময়হে আছিল, আৰু ইয়াৰ পিছৰ ১৪ বছৰ ধৰি অনুপস্থিত আছিল। ১৯৭৫ চনত সেই একেটা ঐশ্বৰিক উপ-আত্মাৰ প্ৰভাৱতেই ঐশ্বৰিক মহামহিমে ছেহৱানৰ জংঘললৈ পুণৰ গুছি গৈছিল।

২৫ বছৰ বয়সত জুচ্ছা-এ-গোহৰ শ্বাহী (গোহৰ শ্বাহীৰ উপ-আত্মা)ক আধ্যাত্মিক সেনানীৰ সেনাপতি হিচাপে শিৰত মুকুট পিন্ধোৱা হয়। ইয়াৰ বাবেই ঐশ্বৰিক মহামহিম এই জগতৰ চয়তান আৰু দুষ্ট শক্তিৰ দুষ্টামিৰ পৰা সুৰক্ষিত। জুচ্ছা-এ-তাওফীক-এ-ইলাহি (ঈশ্বৰৰ উপ-আত্মা) আৰু টিফ্লে-নুৰী (ঈশ্বৰৰ পোহৰৰ শৰীৰ) হল কিছুমান পৰম ঐশ্বৰিক সত্তা, আৰু ই সকলো আত্মা, প্ৰধানদেৱদূত আৰু মানুহৰ ইন্দ্ৰীয় শক্তি সমুহতকৈও উচ্চস্তৰৰ। আৰু প্ৰধান স্বৰ্গদূতসকলৰ দৰে তেওঁলোকো ঈশ্বৰৰ সৈতে প্ৰত্যক্ষভাৱে জড়িত। তেওঁলোকৰ গন্তব্যস্থান হৈছে আলম-ই-আহদিয়াত (ঈশ্বৰ একতাৰ ৰাজ্য)।

৩৫ বছৰ বয়সত ১৯৭৬ চনৰ ১৫ ৰমজানত পোহৰৰ এটা শুক্ৰাণু (নুৎফা-এ-নূৰ) ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ হৃদয়ত (কল্ব জ্ঞানেন্দ্ৰীয়ত) স্থাপন কৰা হয়। কিছু সময়ৰ পাছত টিফ্ল-এ-নুৰী (ঈশ্বৰৰ পোহৰৰ শৰীৰ)ক আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ বাবে বিভিন্ন ঠাইলৈ লৈ যোৱা হ'ল। ১৯৮৫ চনৰ ৰমজানৰ ১৫ তাৰিখে, যেতিয়া ঐশ্বৰিক

মহামহিমক ইতিমধ্যে হায়দৰাবাদ (পাকিস্তান)ত জাগতিক কৰ্তব্যত নিযুক্ত হৈ আছিল, সেই একেটা পোহৰৰ শুক্ৰাণু, ডাঙৰ হৈ টিফ্ল-এ-নুৰী হল, আৰু ইয়াক স্থায়ীভাৱে প্ৰদান কৰা হৈছিল। এই টিফ্ল-এ-নুৰী জৰিয়তে হজৰত মহম্মদৰ দৰবাৰত ঐশ্বৰিক মহামহিমক চুলতান (আধ্যাত্মিক দৰিদ্ৰতাৰ ৰজা ‘ফকৰ’) হিচাপে ৰাজ অভিষেক ঘটিছিল। টিফ্ল-এ-নুৰীক সচৰাচৰ **১২** বছৰৰ পিছত এই পদবী প্ৰদান কৰা হয়, কিন্তু পৃথিৱীত তেওঁৰ নিযুক্তিৰ বাবেই কেৱল ৯ বছৰত এই পদবী ঐশ্বৰিক মহামহিমক প্ৰদান কৰা হয়।

জাছান-এ-শ্বাহী কি আৰু ইয়াক কিয় উদযাপন কৰা হয়

১৯৭৭ চনৰ ১৫ ৰমজানৰ দিনাও ঈশ্বৰৰ সৈতে এক অনন্য গোপন কথা-বতৰা (ইলহামত বা প্ৰেৰণা) আৰম্ভ হ'ল। 'ৰাজিয়া মৰ্জিয়া' ('তোমাৰ ইচ্ছা মোৰ ইচ্ছা, মোৰ ইচ্ছা তোমাৰ ইচ্ছা')ৰ প্ৰতিশ্ৰুতি ঘটিল আৰু পদবীও প্ৰদান কৰা হ'ল। যিহেতু প্ৰতিটো পদবী (মৰ্তবা) আৰু আৰোহণ (মেৰাজ) ৰমজানৰ ১৫ তাৰিখৰ লগত জড়িত, গতিকে সুখ আৰু ধন্যবাদৰ অনুভূতি প্ৰকাশৰ উদ্দেশ্যে প্ৰতি বছৰে **জাছান-এ-শ্বাহী** পালন কৰা হয়।

১৯৭৮ চনত ঐশ্বৰিক মহান ব্যক্তিগৰাকীয়ে সিন্ধৰ হায়দৰাবাদলৈ গুচি যায় আৰু মানৱ জাতিৰ ওপৰত ঐশ্বৰিক পথ প্ৰদৰ্শনৰ কৃপা বৰষুণ দিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু কম সময়ৰ ভিতৰতে তেওঁৰ আধ্যাত্মিক কৃপা সমগ্ৰ বিশ্বতে বিয়পি পৰে। ঈশ্বৰৰ নামদানেৰে লাখ লাখ মানুহৰ হৃদয় পুনৰুজ্জীৱিত হ'ল। ঈশ্বৰৰ নাম 'আল্লাহ' লাখ লাখ মানুহৰ হৃদয়ত ছপা হৈ পৰিছিল আৰু তেওঁলোকে হৃদয়ত ইয়াক দেখা পাইছিল। লাখ লাখ লোকে *কাছফ-আল-কবূৰ* (এই পৃথিবী এৰি যোৱা সন্তসকলৰ নাফছ সূক্ষ্ম আত্মাৰ সৈতে কথা কব পৰা ক্ষমতা) আৰু *কাছফ-আল-হুজুৰ* (হজৰত মহম্মদৰ দৰবাৰত প্ৰৱেশ)ৰ সুবিধাও লাভ কৰে। ঐশ্বৰিক মহামহিমে মাৰাত্মক ৰোগত আক্ৰান্ত লাখ লাখ লোকক কৰি সুস্থ কৰি তুলিছে। এইদৰে, ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ পৰা শিক্ষা আৰু পথ প্ৰদৰ্শন লাভ কৰাৰ পিছত প্ৰতিটো ধৰ্ম, প্ৰতিটো জাতি আৰু প্ৰতিখন দেশৰ লোকে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম অৰ্জন কৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ সত্তাত উপনীত হ'বলৈ ধৰিলে।

'ভগৱানৰ শপত! মইও সেইসকল লোকৰ মাজৰে এজন, যাৰ হৃদয়ত "আল্লাহ" নামটো ইমান ধুনীয়াকৈ লিখা আছে আৰু জিলিকি আছে।'—শ্বেখ নিজাম-উদ্দিন, মেৰিলেণ্ড, ইউ.এছ.এ.

সূৰ্য্য আৰু চন্দ্ৰৰ ওপৰত ছবি সম্পৰ্কে বিস্তৃত ব্যাখ্যা

তেওঁৰ আধ্যাত্মিক বিজ্ঞান, আৰু সমগ্ৰ জাতিসমূহৰ মাজত ব্যাপক বক্তৃতা সমুহৰ বাবে ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ খ্যাতি বিশ্বৰ চাৰিও চুকতে বিয়পি পৰিছিল।

১৯৯৪ চনত মানচেষ্টাৰত কিছুমান ব্যক্তিয়ে চন্দ্ৰত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্ছবি আঙুলিয়াই দিছিল। পাকিস্তান আৰু অন্যান্য বিভিন্ন দেশৰ পৰাও একেধৰণৰ প্ৰত্যক্ষদৰ্শীৰ বিৱৰণী পোৱা গৈছে। ভিডিঅ' কেমেৰাৰ জৰিয়তে চন্দ্ৰৰ চলন্ত ৰেকৰ্ডিং কৰা হৈছিল। নাছা আৰু বিদেশৰ পৰাও চন্দ্ৰৰ ছবি সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল। আৰম্ভণিতে ছবিবোৰ অস্পষ্ট আছিল যদিও দুবছৰৰ ভিতৰতে ছবিবোৰ ইমানেই প্ৰাঞ্জল আৰু স্পষ্ট হৈ পৰিল যে সেইবোৰ চিনি পাবলৈ বাইনোকুলাৰ আৰু কম্পিউটাৰৰ প্ৰয়োজনেই নাছিল।

১৯৯৬ চনত আমাৰ সংবাদদাতা জাফৰ হুছেইনে নাছাক এই ছবিবোৰৰ অস্তিত্বৰ কথা আঙুলিয়াই দিছিল। তেওঁলোকে উত্তৰ দিলে, 'চন্দ্ৰত থকা মুখৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ বিষয়ে আমি জানো। এইখনেই হৈছে যীচু খ্ৰীষ্টৰ মুখখন, যিটো ২০০ মাইল দীঘল পোহৰৰ দ্বাৰা গঠিত।' আমেৰিকাৰ নাগৰিকসকলেও এই ছবিখনৰ সন্দৰ্ভত নাছাক কিছু ব্যাখ্যা আগবঢ়াবলৈ জোৰ দিছিল। কিন্তু, ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী এচিয়া মহাদেশৰ লোক হোৱাৰ কাৰণেই নাছাই মন্তব্য দিয়াৰ পৰা বিৰত থাকিল।

নাছাৰ অধ্যাপক তথা জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানৰ বিশেষজ্ঞ অধ্যাপক ডিন্সম'ৰ অলটাৰে তেওঁৰ 'পিক্টৰিয়েল এচট্ৰনমী' নামৰ গ্ৰন্থখনত ছবিখনৰ পৰিৱৰ্তন কৰি নাৰীৰ ৰূপত উপস্থাপন কৰিছিল। ই সমগ্ৰ খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীজনৰ মাজত এটা উৰাবাতৰি বিয়পি পৰিল যে চন্দ্ৰত লেডী মেৰীৰ এখন ছবি আছে।

যেতিয়া এই খবৰটো পাকিস্তানৰ বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ পাইছিল, তেতিয়া বহুতে বিষয়টো ভালদৰে তদন্ত কৰাৰ পিছত, চন্দ্ৰত থকা ছবিখনৰ অস্তিত্ব স্বীকাৰ কৰিছিল । কিছুমানে কোনো তদন্ত নকৰাকৈ এই বিষয়টোক উপহাসো কৰিছিল। কিছুমানে ইয়াক আকৌ যাদু বুলি গণ্য কৰিছিল। তাৰ কিছু

সময়ৰ পাছত, মহাকাশত থকা ছবি এখনৰ অস্তিত্বৰ কথাও চৰ্চা হৈছিল। কিন্তু ই সাধাৰণ মানুহৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ল, ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ অনুসৰণকাৰী সকলৰ বাহিৰে।

১৯৯৮ চনত *পাৰ্চাম* নামৰ দৈনিক কাকতখনে পবিত্ৰ ক'লা শিল(মক্কা)ত মানুহৰ মুখ প্ৰকট হোৱা বুলি এটা বাতৰি প্ৰকাশ কৰিছিল। আমি ইতিমধ্যে সেই বিষয়ে অৱগত আছিলো। আমাৰ হাতত পবিত্ৰ ক'লা শিলৰ কিছুমান চিহ্নিত কৰা ছবি আছিল আৰু ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ প্ৰায় সকলো অনুগামীয়েও এই বিষয়টোৰ ভালদৰে তদন্ত কৰিছিল। সম্ভাব্য হুলস্থুল আৰু দুষ্টামিৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ আমি মৌন হৈ থাকিলোঁ। বাতৰি কাকতৰ বাতৰিবোৰে আমাক উৎসাহিত কৰিছিল, আৰু আমি এটা প্ৰেছ বিজ্ঞপ্তি আৰু বিষয়টোৰ সন্দৰ্ভত আমাৰ বিবৃতিও প্ৰকাশ কৰিলোঁ। প্ৰায় সকলো মুছলমানেই বিষয়টোৰ তদন্ত কৰিছিল, কাৰণ বিষয়টো তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত আছিল। তেওঁলোকৰ গৰিষ্ঠসংখ্যকেই ইয়াৰ সত্যতাক লৈ পতিয়ন গৈছিল। ছবিখন ইমানেই স্পষ্ট আছিল যে ইয়াক অস্বীকাৰ কৰাটো প্ৰায় অসম্ভৱ হৈ পৰিছিল। অৱশ্যে একাংশ লোকে এইতো এটা যাদু বুলি প্ৰচাৰ কৰি ফুৰিচিল।

চন্দ্ৰ আৰু পবিত্ৰ ক'লা শিলত থকা ছবি বিশ্বৰ প্ৰায় সকলো দেশতে প্ৰচাৰ আৰু চিনাকি কৰোৱা হৈছিল। ছৌদি আৰব আৰু ইয়াৰ সমৰ্থকসকল একেবাৰে অসন্তুষ্ট হৈ পৰিছিল, যেন ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে নিজেই পবিত্ৰ ক'লা শিলত নিজৰ প্ৰতিচ্ছবি স্থাপন কৰিছে! তেওঁলোকে আচৰ্য্য প্ৰকাশ কৰিলে যে, ' যিহেতু ইছলামত প্ৰতিচ্ছবি নিষিদ্ধ, গতিকে পবিত্ৰ ক'লা শিলত প্ৰতিচ্ছবি কেনেকৈ দেখা দিব পাৰে?' কিন্তু তেওঁলোকে এই কথা ভাবিব নোৱাৰিলে যে ঈশ্বৰৰ পৰা অহা চিহ্ন কেতিয়াও নিষিদ্ধ হব নোৱাৰে। ছৌদি আৰবে তাৰ শ্বৰীয়ত (ধৰ্মীয়) আদালতৰ পৰা এটা ঘোষণা পাইছিল যে ঐশ্বৰিক মহামহিম ৱাজিব-আল-কাতাল (মৃত্যুৰ শাস্তি পোৱাৰ যোগ্য): যদি ঈশ্বৰীয় মহামহিমে চৌদি আৰৱৰ মাটিত ভৰি দিয়ে, তেন্তে তেওঁক হত্যা কৰা উচিত। একদৰে পাকিস্তানতো, চৌদি আৰব সমৰ্থক সাম্প্ৰদায়িক উপাদানে ঐশ্বৰিক

মহামহিম গোহৰ শ্বাহী আৰু তেওঁৰ শিক্ষাক নিৰ্মূল কৰিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰি আছে। ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ বিৰুদ্ধে ভুৱা অভিযোগ আৰু ঈশ্বৰ নিন্দা কৰাৰ গোচৰ (ধাৰা পিপিচি ২৯৫) উচটনি দিয়া হৈছে। কেইবাবাৰো ঐশ্বৰিক মহামহিমক হত্যা কৰাৰো চেষ্টা কৰা হৈছে।

এতিয়া ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ ছবিখন সূৰ্য্যতো দেখা গৈছে

আমি গোচৰসমূহৰ সন্দৰ্ভত পাকিস্তান চৰকাৰৰ সৈতে যোগাযোগ কৰিছো, আৰু তেওঁলোকক ছবিসমূহ পৰীক্ষা আৰু তদন্ত কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছো; কিন্তু চৰকাৰে সাম্প্ৰদায়িক উপাদানৰ প্ৰভাৱত এই ঐশ্বৰিক চিনবোৰ অস্বীকাৰ কৰিছে। তদুপৰি নৱাজ শ্বৰীফ চৰকাৰে ঈশ্বৰীয় মহামহিমক ফান্দত পেলাবলৈ, দমন আৰু নিৰ্মূল কৰিবলৈ সিন্ধৰ প্ৰাদেশিক চৰকাৰকো প্ৰভাৱিত কৰিছিল । বৰ্তমান আমি সামৰিক শাসন ব্যৱস্থাকো এই প্ৰতিচ্ছবিসমূহৰ (ঈশ্বৰীয় চিন) ন্যায্য তদন্ত কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছো, আৰু দাবী জনাইছো যে এই প্ৰতিচ্ছবিসমূহক সাম্প্ৰদায়িক উপাদানৰ কোনো ভয়, হেঁচা বা প্ৰভাৱত যাতে অস্বীকাৰ নকৰে।

এই ঐশ্বৰিক চিনবোৰৰ উদ্দেশ্য হৈছে ভণ্ডামি নিৰ্মূল কৰা, ইয়াৰ বিপৰীত নহয়। আৰু ই একেবাৰেই স্পষ্ট, কাৰণ ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ বাৰ্তা আৰু শিক্ষা ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আৰু বিশ্ব শান্তিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ় লৈ উঠিছে, নিজকে সংস্কাৰ আৰু শুদ্ধ কৰিবলৈ ই সকলো ধৰ্মৰ লোকক আকৰ্ষণ কৰিছে।

আৰু আজি সকলো হিন্দু, মুছলমান, শিখ আৰু খ্ৰীষ্টান ধৰ্মাৱলম্বী লোক একত্ৰিত হৈ পৰিছে, কাৰণ তেওঁলোকৰ পাৰস্পৰিক প্ৰেম আৰু পৰম শ্ৰদ্ধা ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতি। ইতিহাসত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এজন আধ্যাত্মিক নেতাক আমন্ত্ৰণ কৰি গীৰ্জা, গুৰুদ্বাৰ, হিন্দু মন্দিৰ আদি সকলো প্ৰধান ধৰ্মৰ পূজাস্থলীৰ মঞ্চত বক্তৃতা আৰু ব্যাখ্যাৰ বাবে সন্মানেৰে বহিবলৈ দিয়া হৈছে। এনে ব্যক্তি (ঐশ্বৰিক মহামহিম), যিজন ঐশ্বৰিকভাৱে অভিষিক্ত আৰু

দেশৰ গৌৰৱ, তেওঁক উৎসাহিত কৰা উচিত। ঈশ্বৰে তেওঁৰ ঐশ্বৰিক মহানতাৰ সত্যতাক বিশদভাৱে প্ৰকাশ কৰিবলৈ তেওঁৰ চিনসমূহ প্ৰকাশ কৰে। আৰু ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ চকুৰ চাৱনীয়ে ঈশ্বৰৰ নামদানেৰে মানৱজাতিৰ হৃদয়ক সজীৱ কৰি তোলে, আৰু তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ প্ৰেমিকলৈ ৰূপান্তৰিত কৰে।

ধৰ্মতত্ত্ববিদ আৰু যিবোৰ দল-সংগঠন সন্ত আৰু হজৰত মহম্মদৰ ঘৰৰ শত্ৰু, সেইবোৰেই ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিৰুদ্ধে সৰব হৈ আছে। ভুৱা গোচৰ, ভিত্তিহীন চক্ৰান্ত আৰু পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিৰুদ্ধে নেতিবাচক অপপ্ৰচাৰৰ প্ৰৰোচনা কৰি হাজৰে-আল-আছৱাদ (পবিত্ৰ ক'লা শিল)ৰ পৰা জনসাধাৰণৰ দৃষ্টি নাইকীয়া কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। এইটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু স্পৰ্শকাতৰ বিষয়। বিশ্বাসৰ সংকটত পৰিছে আজি মুছলমান সমাজ। এই বিষয়ত তদন্ত কিয় কৰা হোৱা নাই? পবিত্ৰ ক'লা শিলটোক লৈ পৃথিৱীত নেতিবাচক আৰু ইতিবাচক দুয়োটা অপপ্ৰচাৰ চলিছে যে ইয়াক দমন কৰাটো অসম্ভৱ হৈ পৰিছে।

আনকি সন্ত সকলৰ বিশ্বাসী পণ্ডিতসকলেও গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতি থকা হিংসা আৰু ঈৰ্ষাৰ বাবে মৌনতা অৱলম্বন কৰিছিল। যিহেতু ছবিখন ইমান স্পষ্ট গতিকে তেওঁলোকে ইয়াক অস্বীকাৰ কৰিবও নোৱাৰে। এতিয়া তেওঁলোকে কয় যে চন্দ্ৰ যাদুৰ প্ৰভাৱত আছে। ভালদৰে মনত ৰাখিব: হজৰত মহম্মদে কৈছিল, 'যিকোনো যাদুৰ প্ৰভাৱ চন্দ্ৰৰ ওপৰত নপৰে আৰু চন্দ্ৰলৈ বুলি কৰা যাদু কাৰ্য্যক্ষম নহয়।'

তেওঁলোকৰ অভিযোগ যে আনকি পবিত্ৰ ক'লা শিলটোও যাদুৰ প্ৰভাৱত আছে। *চিন্তাৰ খোৰাক:* যদি কা'বাও যাদুৰ প্ৰভাৱত আছে, তেন্তে মুছলমানসকলৰ ওচৰত পবিত্ৰতা আৰু বিশ্বাসৰ সুৰক্ষাৰ বাবে অন্য কি স্থান আছে! তেওঁলোকে কয়, 'আনকি হজৰত মহম্মদও এসময়ত যাদুৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হৈছিল, আৰু কা'বা হজৰত মহম্মদতকৈ ডাঙৰ নহয়!'

সঁচাকৈয়ে! হজৰত মহম্মদৰ ওপৰত যাদু কৰা হৈছিল, অৱশ্যে যাদুৰ প্ৰভাৱ নাইকীয়া কৰিবলৈ ঈশ্বৰে চুৰা ওৱান্নাছৰ আয়াত পঠিয়াইছিল। চন্দ্ৰ আৰু পবিত্ৰ ক'লা শিলৰ ওপৰত যাদুৰ প্ৰভাৱ যদি আছে তেন্তে তাক নাইকীয়া কৰিবলৈ ওৱান্নাছৰ (আয়াত) পদটো আবৃত্তি কৰিবলৈও পৰামৰ্শ দিয়া হৈছে। যদি ওৱান্নাছ আয়াতটোৱে ছবিবোৰক নাইকীয়া কৰাৰ পৰিৱৰ্তে আৰু অধিক উজ্জ্বল কৰি তোলে, তেন্তে আপুনি সত্য স্বীকাৰ কৰিব লাগিব, অন্যথা, আপোনাৰ ভিতৰত আবু জাহালৰ (অজ্ঞানৰ পিতৃ) চৰিত্ৰ আছে।

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰিয়াজ আহমেদ গোহৰ শ্বাহীৰ অলৌকিক চিত্ৰসমুহ

চন্দ্ৰ

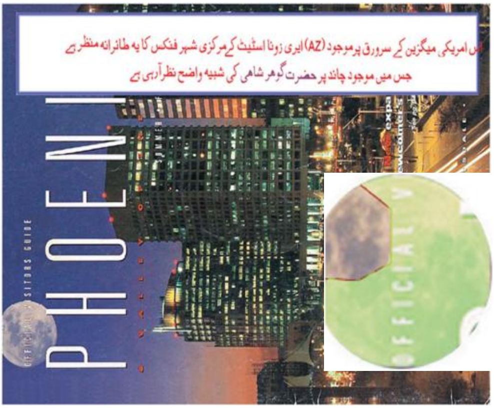

১৯৯১ চনৰ ফিনিক্স অফিচিয়েল ভিজিটৰ’ছ গাইডৰ গ্ৰীষ্মকালীন সংস্কৰণত চন্দ্ৰত ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্ছবি স্পষ্টকৈ দেখা গৈছে। *ছবিখন সৌজন্যত: বুট ট্ৰেভাৰ্ছ, ফটোগ্ৰাফাৰ।*

SCOTT
PHOTOGRAPHY
15430 N. 64TH STREET
SCOTTSDALE, AZ 85254
(602) 788-3436

Mr. Syed Shah
3401 N Columbus # 10-P
Tucson AZ 85712

8-1-96

Dear Syed,

Please find (4) color duped transparencies and one 8 x 10 reprint you expressed interest in having during your visit to Phoenix Monday July 29, 1996. As discussed, the enlargement of the moon, which I photographed over downtown Phoenix in February 1996, does have a likeness of a man in profile when viewed rotated 90 degrees counterclockwise. I hope you enjoy the reprint and slides. If you have any questions or comments concerning the material or wish more images please feel free to call me here in Phoenix at (602) 788-3436.

Sincerely,
Scott
Scott Trevanos

ফিনিক্স অফিচিয়েল ভিজিটৰ’ছ গাইডৰ কভাৰৰ পৰা চন্দ্ৰৰ ছবিখনৰ এটা ক্লজ-আপ। ইয়াক স্কেন কৰা হৈছে যাতে ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ মুখখন আৰু অধিক উজ্জ্বল হৈ পৰে।

ফটোগ্ৰাফাৰৰ এই চিঠি অনুসৰি, ‘ . . . ১৯৯০ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত ফিনিক্সৰ ডাউনটাউনৰ ওপৰত ফটো তোলা চন্দ্ৰৰ বৰ্দ্ধিত আকাৰৰ ৰূপটো ৯০ ডিগ্ৰীত ঘুৰাই চালে প্ৰফাইলতো মানুহৰ দৰে দেখা যায়।’

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহী

বাওঁফালে: চন্দ্ৰৰ অপৰিৱৰ্তিত প্ৰতিচ্ছবি। সোঁফালে: তুলনামূলকভাৱে সহজতে বুজিব পৰাকৈ ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ মুখখন ডিজিটেলভাৱে চুপাৰ ইম্পোজ কৰা হৈছে

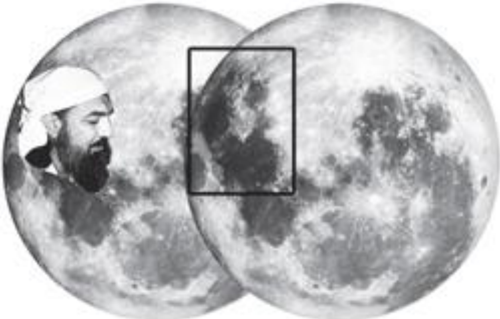

চন্দ্ৰৰ পৃষ্ঠত ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ মুখখন আৰু লগতে চন্দ্ৰৰ বৰ্দ্ধিত আকাৰৰ ফটো।

বিভিন্ন পৰ্যায়ত চন্দ্ৰ, গোটেইখিনিতে তেওঁৰ ঐশ্বৰিক মহানতাৰ প্ৰতিমূৰ্তি দৃশ্যমান। ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ মুখখন চিহ্নিত কৰা হৈছে।

উৎস: কলিন'ছ স্কাইৱাচিং: দ্য আলটিমেট গাইড টু দ্য ইউনিভাৰ্চ (ইংৰাজী ভাষা সংস্কৰণ, ১৯৯৫) ডেভিদ এইচ লেভিৰ দ্বাৰা; ২৩৯ পৃষ্ঠা।

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰকৃত প্ৰতিচ্ছবিৰ বিভিন্ন ভংগীমা

নাছাই প্ৰকাশ কৰা চন্দ্ৰৰ এখন ফটো।

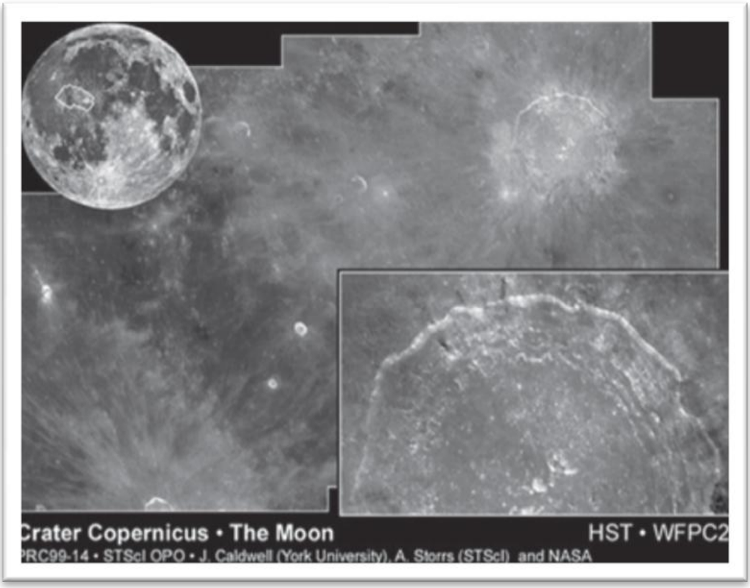

উৎস: নিউজ ৰিলিজ: হাবল শ্বটছ অৱ দ্য মুন (১৬ এপ্ৰিল, ১৯৯৯), জন কল্ডৱাল আৰু এলেক্স ষ্টাৰছ , নাছাৰ সহযোগিতাত ।

http://hubblesite.org/newscenter/archive/releases/1999/14

"চন্দ্ৰৰ বিষয়ে অধিক বিৱৰণ পৰৱৰ্তী পৃষ্ঠাত আছে।"

ঈশ্বৰে ক'লে, 'আমি অদূৰ ভৱিষ্যতে, বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডত আৰু আপোনালোকৰ ভিতৰত আমাৰ চিন দেখুৱাম, যেতিয়ালৈকে আপোনালোকে বিশ্বাস নকৰে যে এইটোৱেই সত্য।'

'আকাশত, ভূমিত আৰু মহাকাশত তেওঁৰ চিন বিচাৰিবা; এই চিনবোৰ পূবদিশৰ পৰা আবিৰ্ভাৱ হবলগীয়া জনৰ।'—আল্লামা ইকবাল

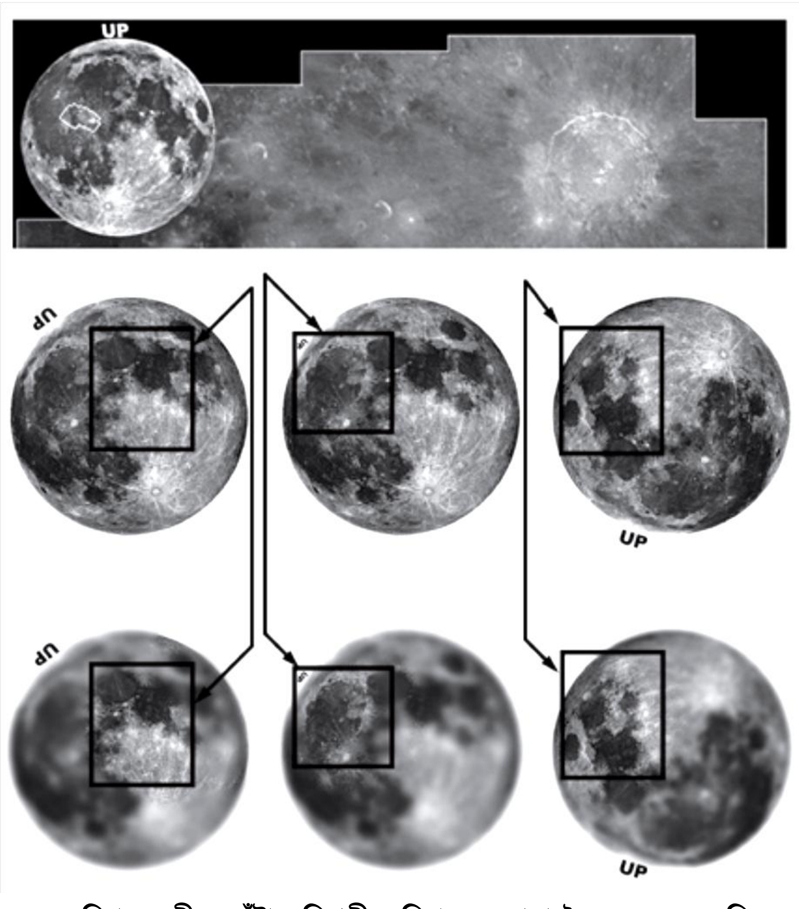

চন্দ্ৰৰ ছবিখন ঘড়ীৰ কাঁটাৰ বিপৰীত দিশত ঘূৰোৱা হৈছে। এনে কৰিলে চন্দ্ৰত থকা প্ৰতিচ্ছবিবোৰ স্পষ্টকৈ দেখা যায়।

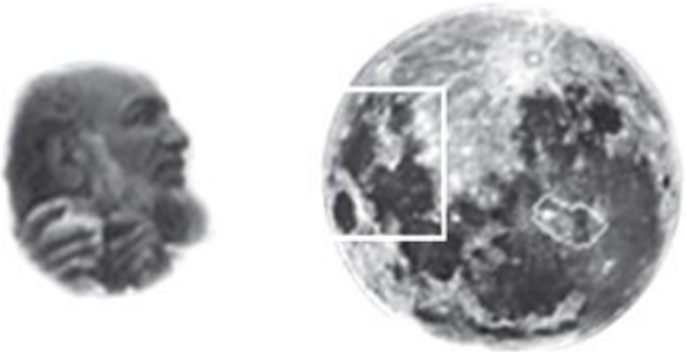

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিভিন্ন ছবি আৰু চন্দ্ৰৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ মাজত তুলনা কৰিলে দেখা যায় যে চন্দ্ৰৰ ওপৰত থকা মুখখন সঁচাকৈয়ে ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ।

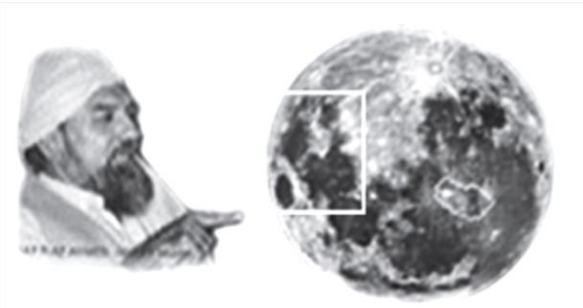

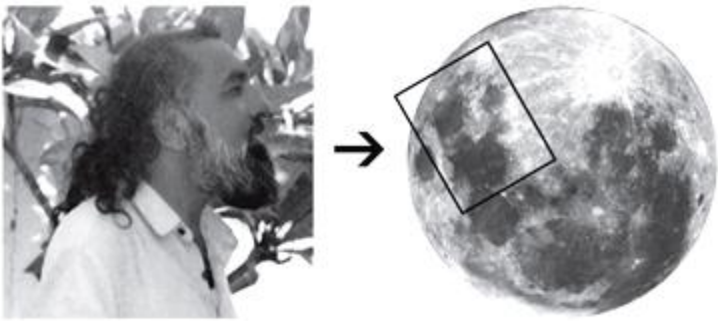

ছবিসমূহ Pictorial Astronomy **গ্ৰন্থৰ পৰা লোৱা হৈছে**

Plate 15-3. Phase of the moon (page 60)

PLATE 15-4. The Lady in the Moon. If the page is held at arm's length, the drawing on the right will help you find the lady in the photograph of the moon on the left. To find her in the sky, look at the moon when it is full or during a few days before full moon. (Page 64)

চন্দ্ৰ আৰু ইয়াৰ কাষত নাৰীৰ দৰে চেহেৰাৰ অংকন কৰা এটা স্কেচ।

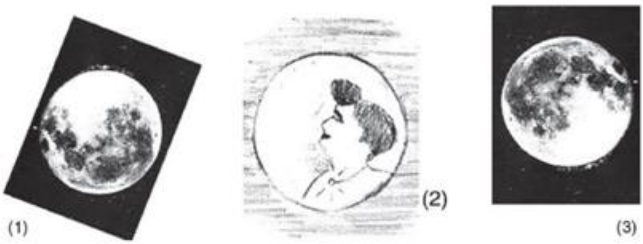

যেতিয়া আমেৰিকাত প্ৰকাশ পাইছিল যে চন্দ্ৰত থকা প্ৰতিচ্ছবিখন এছিয়ান মূলৰ এজন ব্যক্তিৰ আৰু যাৰ বৈশিষ্ট্যই তেওঁক মুছলমান বুলি প্ৰকাশ কৰে; তাৰ পিছত ছবিখন ঘড়ীৰ কাঁটাৰ দিশত ঘূৰাই দিয়া হৈছিল। ওপৰৰ (১) নং ফটোখন চন্দ্ৰৰ মুল ফটো। (২) নং ফটোখনো চন্দ্ৰৰ সৈতে জড়িত। এইটো পৰিবৰ্তিত কৰা হৈছে: মুখমণ্ডল আৰু দাড়িৰ এটা অংশ পৰিবৰ্তন কৰি মূৰৰ চুলিখিনি বুলি দেখুওৱা হৈছে। আৰু লগতে মুখখন মচি পেলোৱা হৈছে যিটো পৰিষ্কাৰকৈ ডাড়ি খুৰুৱা মুখমণ্ডল কৰা হৈছে। ওপৰৰ (৩) নং ফটোত ডিস্নমৰে ইয়াক মহিলাৰ ৰূপত চিত্ৰিত কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰিছে যাতে দৰ্শকে ইয়াক ভাৰ্জিন মেৰীৰ প্ৰতিমূৰ্তি বুলি বিশ্বাস কৰি বিপথে পৰিচালিত হয়। ফটোখনত থুতুৰীটো চুটি কৰিছে, ডিঙিৰ প্ৰফাইলটো মসৃণ কৰিছে আৰু চকু দুটা দীঘল কৰিছে।

ঈশ্বৰৰ চিনবোৰৰ বিকৃতি এটা শুভ লক্ষণ নহয় কাৰণ এই প্ৰতিচ্ছবিবোৰ অতি সোনকালে সমগ্ৰ বিশ্বতে স্পষ্ট হৈ পৰিব।

বহুতো কোম্পানীয়ে বিভিন্ন প্ৰবন্ধত প্ৰকাশিত আৰু ছপা কৰা চন্দ্ৰৰ ছবি।

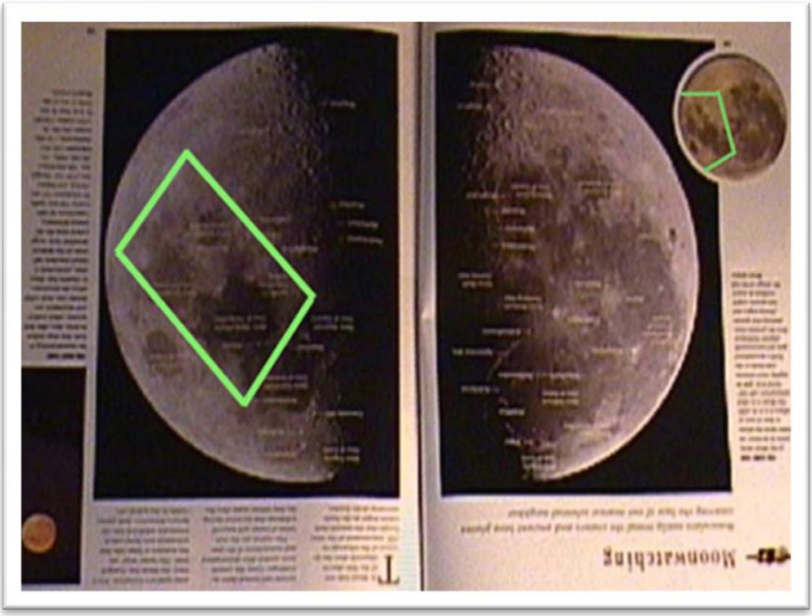

আপুনি পূবৰেই হওক বা পশ্চিমৰেই হওক, আপোনাৰ ব্যক্তিগত কেমেৰাৰ সহায়তো, যিকোনো কোণৰ পৰা চন্দ্ৰৰ ফটো তুলিবলৈ চেষ্টা কৰক, আৰু আপুনিও এই ছবিসমূহ দেখিব।

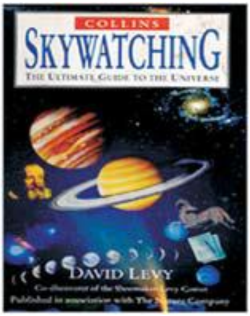

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ মুখৰ আন এক উদাহৰণ তৃতীয় পক্ষই ছপা কৰা চন্দ্ৰৰ ছবি।

উৎস: কলিন'ছ স্কাইৱাচিং: দ্য আলটিমেট গাইড টু দ্য ইউনিভাৰ্ছ (পৃষ্ঠা ২৩৫, ১৯৯৫ ইংৰাজী সংস্কৰণ) ডেভিদ লেভিৰ দ্বাৰা।

সূৰ্য

নাছাই প্ৰকাশ কৰা সূৰ্য্যৰ ফটোখন

সূৰ্য্যৰ ফটো।

উৎস: নাছাৰ এছ অ' এইচ অ' সৌৰ মানৱ নিৰীক্ষণ কেন্দ্ৰ; ১৯৯৯ চনৰ ২৯ ডিচেম্বৰ।

ওপৰৰ সূৰ্য্যৰ প্ৰতিচ্ছবিখন ঘড়ীৰ কাঁটাৰ দিশত ঘূৰাই সূৰ্য্যত থকা পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিভিন্ন প্ৰতিচ্ছবি উন্মোচন কৰা হৈছে।

‘সঁচাকৈয়ে চন্দ্ৰ আৰু সূৰ্য্যই তোমাৰ ভৱিষ্যৎৰ চিন দেখুৱাইছে। তথাপিও তোমাৰ সত্যতাৰ প্ৰমাণ মোৰ হৃদয়ত বাস কৰা তোমাৰ মাজত।’—ইউনুছ আলগোহৰ

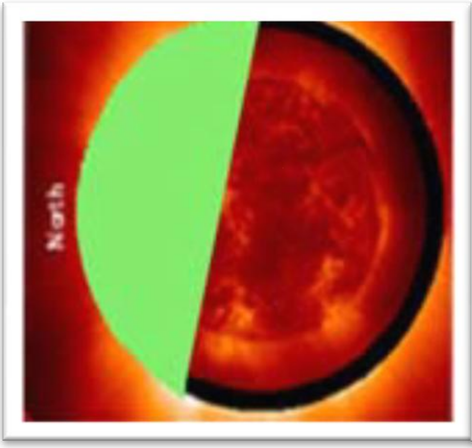

নাছাৰ পৰা লোৱা সূৰ্য্যৰ এখন ফটো যাৰ ওপৰত গোহৰ শ্বাহীৰ সৈতে মিল থকা ছবিক খুব স্পষ্টকৈ দেখা যায়।

তাৰকাৰাজ্যিক মহাকাশ

NASA FINDS MASSIVE FACE IN SPACE!

NASA has released a shocking photograph that clearly shows a gigantic face floating in distant space!

The breathtaking photo was taken during the shuttle mission in late February — but experts admit they are baffled as to where the face originated.

'It's as large as 150 suns!'

এই লেখাটোত নাছাৰ বিজ্ঞানীসকলে ১৫০ সূৰ্য্যৰ আকাৰ বুলি অনুমান কৰা মহাকাশত থকা মুখ এখনৰ সম্পৰ্কত নাছাৰ তথ্যৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে। লেখাটোত কোৱা হৈছে যে ইয়াৰ আকাৰৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি মহাকাশত থকা মুখখন আগতে কেতিয়াও আৱিষ্কাৰ হোৱা নাছিল।

জি এৰ আটলাণ্টাৰ জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানী আইজাক হকিন্সৰ মতে, 'এয়া স্পষ্টভাৱে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ বহু দূৰৈত মানুহৰ মুখৰ প্ৰতিচ্ছবি।' এই প্ৰবন্ধটোত ব্যাখ্যা কৰা হৈছে যে কেনেকৈ এই অলৌকিক প্ৰতিচ্ছবিখন এমুহূৰ্তত স্পষ্টভাৱে চিনিব পৰা গৈছিল আৰু তাৰ পিছত পিছৰ মুহূৰ্ততে কেনেবাকৈ দৃষ্টিৰ পৰা আতৰি গৈ পৰ্যবেক্ষকসকলক আচৰিত কৰি তুলিছিল । প্ৰবন্ধটোত অনুমান কৰা হৈছে যে এই প্ৰতিচ্ছবিখন '[প্ৰযুক্তিগতভাৱে] উন্নত স্তৰৰ' । এইটো এটা প্ৰথম আৱিস্কাৰ যাৰ বাবে নাছাই ধৰ্মবিজ্ঞানী সকলৰ লগত আলোচনা কৰিছিল যে –"মনত ধাৰণা হয়, এইখন হয়তো ভগবানৰ মুখ।'

উৎস: 'নাছা ফাইণ্ডছ মেছিভ ফেচ ইন স্পেচ' হুইটনী আস্কে, উইকলি ৱৰ্ল্ড বাতৰি (৭ মে', ১৯৯৬)।

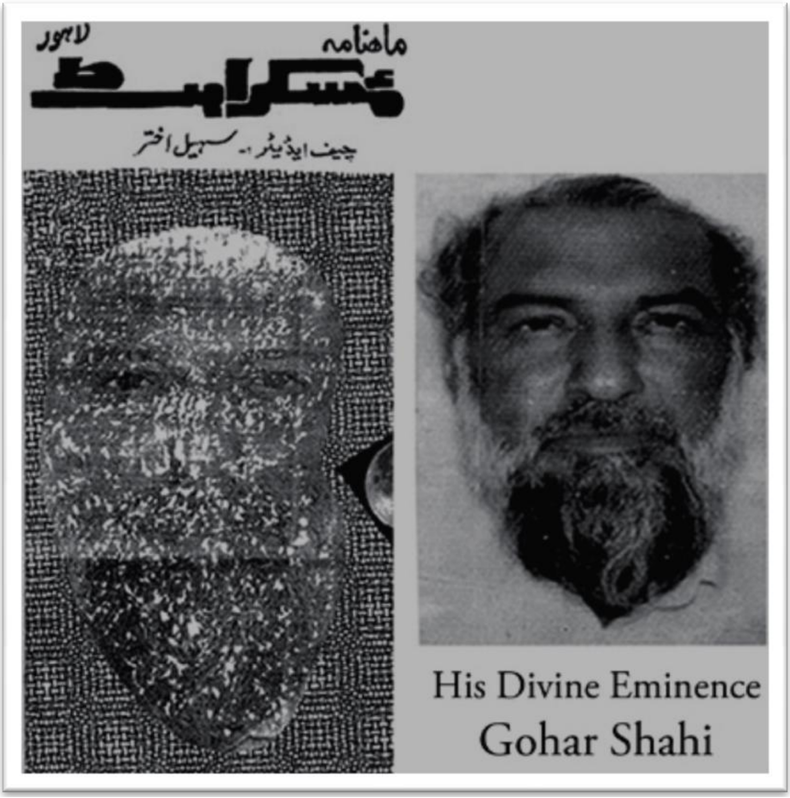

মহাকাশত আবিৰ্ভাৱ হোৱা মুখৰ প্ৰতিমূৰ্তি আৰু পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ তুলনা।

উৎসঃ মুস্কুৰাহাট মাহেকীয়া আলোচনী (লাহোৰ)।

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ এই প্ৰতিচ্ছবি আচলতে টিফ্ল-এ-নূৰী নামেৰে জনাজাত এক আধ্যাত্মিক সত্তা। কেৱল অতি বিশিষ্ট সন্তসকলহে ইয়াৰ অধিকাৰী বুলি জনা যায়। চুফীসকলৰ বিভিন্ন গ্ৰন্থত ইয়াৰ উল্লেখ পোৱা যায়।

পবিত্ৰ কলা শিল/হজৰে আছৱদ

মক্কা, চৌদি আৰবত থকা ক'লা শিল (হাজৰে আল আছৱাদ)ৰ ওপৰত এজন মানুহৰ মুখ আবিৰ্ভাৱ হয় ।

PARCHAM

پرچم

حجر اسود پر انسانی شبیہ

এই লেখা অনুসৰি পবিত্ৰ ক'লা শিলত মানুহৰ মুখৰ আবিৰ্ভাৱকলৈ শ্বেইখ হামাদ বিন আব্দুল্লাই এই সম্পৰ্কত উল্লেখ কৰিছে, 'আধ্যাত্মিকতাবাদীসকল মক্কাত কয় যে এইটোৱেই প্ৰত্যাশিত ইমাম মেহদীৰ মুখ।'

উৎস: চৌদি আৰবৰ মক্কাৰ পবিত্ৰ ক'লা শিলত আবিৰ্ভাৱ হোৱা মানুহৰ মুখ; ষ্টাফ ৰিপ'ৰ্টাৰ, ডেইলী পাৰ্চাম (কাৰাচী, পাকিস্তান), ২৬ মে', ১৯৯৮।

এই প্ৰতিবেদন অনুসৰি, ‘আধ্যাত্মিক মহলৰ মাজত চৰ্চা হয় যে সূৰ্য্য আৰু চন্দ্ৰত তেওঁৰ মুখৰ প্ৰতিচ্ছবি স্পষ্ট হোৱাৰ উপৰিও, পবিত্ৰ ক'লা শিলত আবিৰ্ভাৱ হোৱা মুখখন পাকিস্তানৰ ৰিয়াজ আহমেদ গোহৰ শ্বাহীৰ ।’

ওপৰত: পবিত্ৰ ক’লা শিলৰ ছবিখনৰ বিষয়ে মাহেকীয়া “গ্ৰেট গড মেগাজিন”ৰ প্ৰবন্ধৰ এটা ক্লিপিং। প্ৰবন্ধটোত মুখখন ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বুলি অনুমান কৰা হৈছে, আৰু ঈশ্বৰীয় মহামহিমৰ ছবি আৰু পবিত্ৰ ক’লা শিলৰ ছবিৰ মাজত তুলনা দেখুওৱা হৈছে, ইয়াৰ ভিতৰৰ মুখখনক অধিক পৰিস্ফুত কৰি তুলিবলৈ ফটোখন ডিজিটেলভাৱে স্পষ্ট কৰা হৈছে ।

حجر اسود پر انسانی شبیہ علماء میں کھلبلی

باوثوق ذرائع کے مطابق کراچی کے جید علماء ایک معروف دارالعلوم میں سر جوڑ کر بیٹھے رہے

شبیہ کا نظر آنا ایک حقیقت ہے لیکن شریعت کی رو سے کس طرح تصدیق کی جاسکتی ہے

علماء حتمی فیصلے پر متفق نہ ہوسکے اور نظریاتی طور پر دو گروہوں میں تقسیم ہوگئے

سعودی علماء کا فتویٰ یا آراء کا انتظار و دیگر ممالک کے جید علماء سے آراء حاصل کرنے پر اتفاق

سروش

حجر اسود پر انسانی شبیہ نمودار

عالم اسلام میں سنسنی

محاسب

প্ৰতিচ্ছবিখন ইমানেই স্পষ্ট যে ইয়াৰ অস্তিত্ব কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। বহুতে কৈছে যে এই ছবিখনেই প্ৰত্যাশিত ইমাম মেহদী (আলাইহি ওৱাচ্চাল্লামৰ) মুখ। এই বাতৰি কাকত খনৰ লেখাৰ পৰা এটা উদ্ধৃতি:

‘চৌদি আৰবৰ পৰা লাভ কৰা বিশ্বস্ত সুত্ৰ অনুসৰি শ্বেইখ হাম্মাদ বিন আব্দাল্লাই মক্কাৰ পৰা এক প্ৰেছ বিজ্ঞপ্তি জাৰি কৰিছে। ইয়াত কোৱা হৈছে যে তীৰ্থযাত্ৰাৰ পূৰ্বে পবিত্ৰ ক’লা শিলত মানুহৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ স্পষ্ট চবি দেখা গৈছিল। ছবিখন ওলোটা হৈ আছে; এই কাৰণে প্ৰথম দৃষ্টিত দেখা পোৱা নাযায়। কিন্তু এবাৰ আঙুলিয়াই দিলেই স্পষ্টকৈ দেখা যায়। শ্বেইখ হাম্মাদ বিন আব্দ্দলাহে কৈছে যে এই ছবিখনৰ দুটা কাৰণ থাকিব পাৰে; হয় ই স্বাভাৱিকভাৱে দেখা গৈছে নহয় হয়তো ই মানৱসৃষ্ট। যিহেতু ক’লা শিলটোৰ ওপৰত বিষয়াসকলে যথেষ্ট চোকা পহৰা দিয়ে আৰু ইয়াৰ চাৰিওফালে সকলো সময়তে তীৰ্থযাত্ৰীৰ ভিৰ থাকে, গতিকে কোনো ব্যক্তিয়ে ক’লা শিলটোৰ ওপৰত প্ৰতিচ্ছবি আকি স্থাপন কৰিবলৈ সাহসী হোৱাৰ সম্ভাৱনা নাই। প্ৰশ্ন উত্থাপন হয় যে যদি ছবিখন আগৰেপৰা পবিত্ৰ ক’লা শিলত আছিল, তেন্তে কোনেও লক্ষ্য কৰা নাই কিয়? ছবিখন ইমানেই স্পষ্ট যে ইয়াক অস্বীকাৰ বা নাকচ কৰিব নোৱাৰি।’

উৎস: মুহাছিব নিউজ, কৰাচী (১৬-৩০ জুন,১৯৯৮)

এইখন পঞ্জাৱ চৰকাৰে প্ৰকাশ কৰা ধৰ্ম বিষয়ক এখন স্কুলীয়া পাঠ্যপুথিৰ অপৰিৱৰ্তিত প্ৰথম পৃষ্ঠা। ইয়াত ইয়াক ওলোটাকৈ দেখুওৱা হৈছে যাতে পবিত্ৰ ক'লা শিলৰ ভিতৰৰ স্পষ্টভাৱে দেখা পোৱা মানুহৰ প্ৰতিচ্ছবিখন দেখা যায়।

উৎসঃ পাকিস্তানী টেক্সট বুক ডিপো (লাহোৰ)ৰ দীনিয়াত (৩য় বছৰ)।

পবিত্ৰ ক'লা শিলৰ চিত্ৰ, য'ত স্বাভাৱিকতে মানুহৰ ৰূপ এটা আবিৰ্ভাৱ হৈছে আৰু ওলোটাকৈ চালে দেখা যায়। সহজে চিনিব পৰাকৈ ইয়াক একেবাৰে সোঁফালে চিনাক্তকৰণ কৰা হৈছে।

উৎস: মিৰ্জা লাইব্ৰেৰী, মক্কা (চৌদি আৰব)।

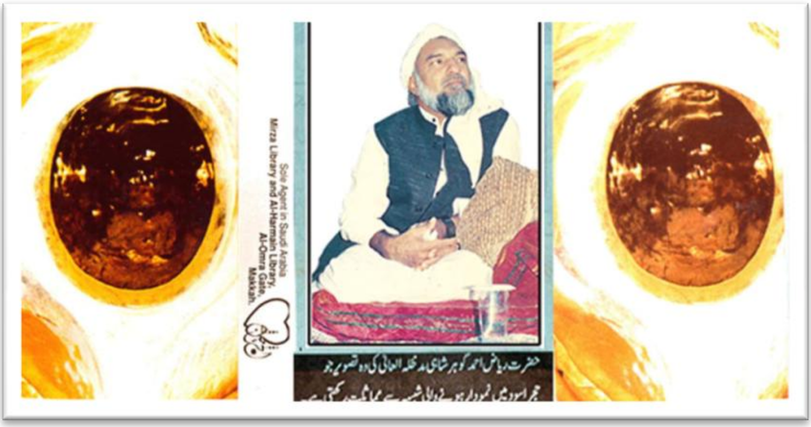

বাওঁফালে আৰু সোঁফালে থকা ছবিবোৰ পবিত্ৰ ক'লা শিলৰ। ভিতৰৰ মানৱ আকৃতিটোক প্ৰকট কৰিবলৈ দুখন ভিন্ন গাঢ়তাৰ ফটো উত্থাপন কৰা হৈছে।

উৎস: মিৰ্জা লাইব্ৰেৰী, মক্কা (চৌদি আৰব)।

মাজৰ প্ৰতিচ্ছবিখন ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ।

মিৰ্জা লাইব্ৰেৰী আৰু পাকিস্তানী পাঠ্যপুথিৰ পৰা লোৱা এই ছবিবোৰ উলম্ব। থিয়কৈ চালে পবিত্ৰ ক'লা শিলত আন এখন প্ৰতিমূৰ্তিও দেখা যায়। ইয়াক একেবাৰে বাওঁফালৰ চবিখনত পৃথককৈ দেখুওৱা হৈছে।

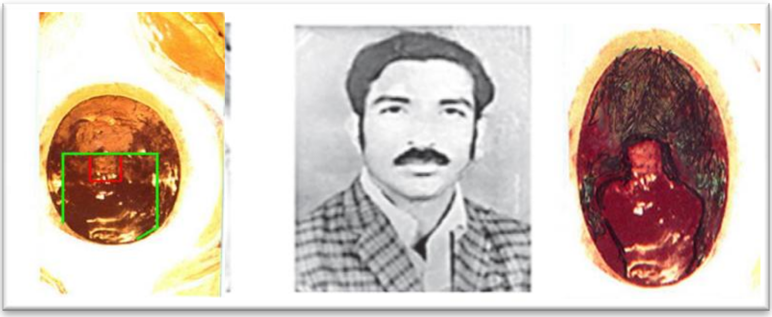

২৫ বছৰ বয়সত জুছা-ই-গোহৰ শ্বাহী (গোহৰ শ্বাহীৰ উপ-আত্মা)ক আধ্যাত্মিক সেনানীৰ সেনাপতি হিচাপে দায়িত্ব অৰ্পন কৰা হয়।

ইয়াত সহজে চিনাক্ত কৰিব পৰাকৈ ছবিখন চিহ্নিত আৰু হাইলাইট কৰা হৈছে। এইখন ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ ছবি।

নেবুলা/নিহাৰীকা

এই ফটোখন শেহতীয়াকৈ গ্ৰহৰ নীহাৰিকা, এটা সূৰ্য্যৰ দৰে তৰাত দেখা গৈছে, ইয়াক নাছাই প্ৰকাশ কৰিছে।

অধিক বিৱৰণৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰি

http://www.spacedaily.com/news/hubble-00b1.html চাওক

SPACE SCOPES http://www.spacedaily.com/news/hubble-00b2.html

Hubble Brings "Eskimo" Nebula Alive

Greenbelt - January 11, 2000 - The Hubble Space Telescope has captured a majestic view of a planetary nebula, the glowing remains of a dying, Sun-like star. This stellar relic, first spied by William Herschel in 1787, is nicknamed the "Eskimo" Nebula (NGC 2392) because, when viewed through ground-based telescopes, it resembles a face surrounded by a fur parka.

নাছাই তোলা এস্কিমো নেবুলাৰ ছবিখন ঘড়ীৰ কাঁটাৰ বিপৰীত দিশত ঘূৰাই কিবা এটা লিখা থকা আৰু মুখ এখন দেখুওৱা হৈছে। ইয়াক দেখুৱাই দিয়া হৈছে, আৰু ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ সৈতে তুলনা কৰা হৈছে।

এন জি চি ২৩৯২ৰ মূল ফটোখন ঘূৰাই ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ অধিক ছবি দেখুওৱা হৈছে।

বহুতে কয়, ‘এই ছবিবোৰ কেৱল কল্পনা।’ কল্পনা সদায় কল্পনা কৰাজনৰ মাজতে আৱদ্ধ হৈ থাকে; কল্পনাক কেমেৰাত বন্দী কৰিব নোৱাৰি। আন কিছুমানে ইয়াক টেলিপেথী বা মেছমেৰিজম বুলি ঘোষণা কৰে—কিন্তু আৰাধনাৰ স্থান, ভূমি আৰু আকাশ টেলিপেথী বা যাদুৰ বলি হ’ব নোৱাৰে; যদি এইটোৱেই হয় তেন্তে সত্য ক'ত? আন কিছুমানে কয় যে আমেৰিকাই এই আকাশী পদাৰ্থবোৰত ছবিবোৰ ডিজিটেলভাৱে স্থাপন কৰিবলৈ ধন পাইছে। গোহৰ শ্বাহী আমেৰিকাতকৈ ধনী নেকি? যদি এই ছবিবোৰ স্থাপন কৰাটো সম্ভৱ হ’লহেঁতেন, তেন্তে আমেৰিকাই পোপৰ প্ৰতিচ্ছবিখনক নিজৰ ধৰ্ম আৰু দেশৰ লাভৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিলেহেঁতেন।

মংগল গ্ৰহ

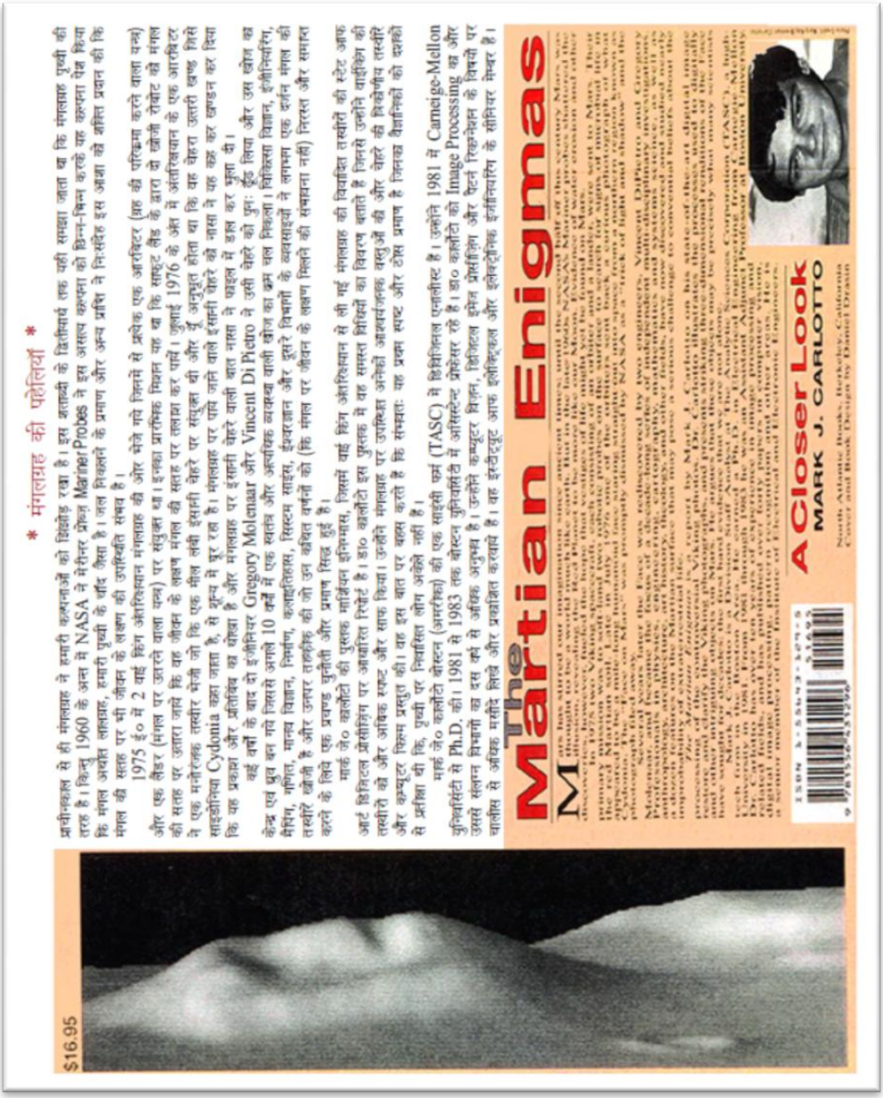

ছবিৰ উৎস: দ্য মাৰ্চিয়ান এনিগমাছ: এ ক্ল'জাৰ লুক, মাৰ্ক জে কাৰ্লট্টোৰ দ্বাৰা (১৯৯২)।

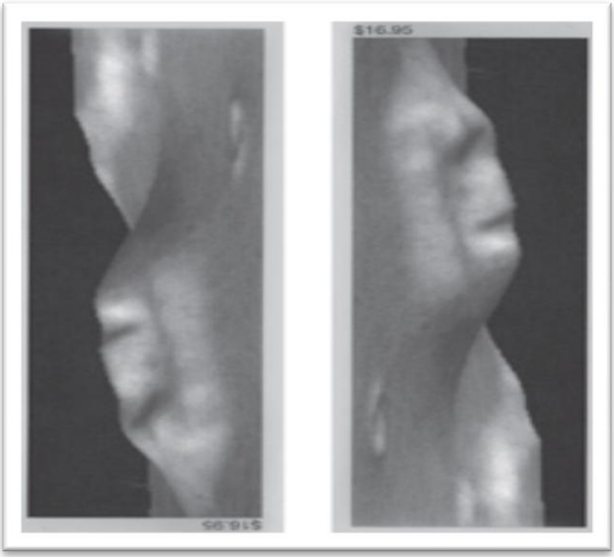

যদি ১৮০ ডিগ্ৰীত ঘুৰোৱা হয়, তেতিয়া এখন ছবিত দুটা মুখ দেখা যায়।

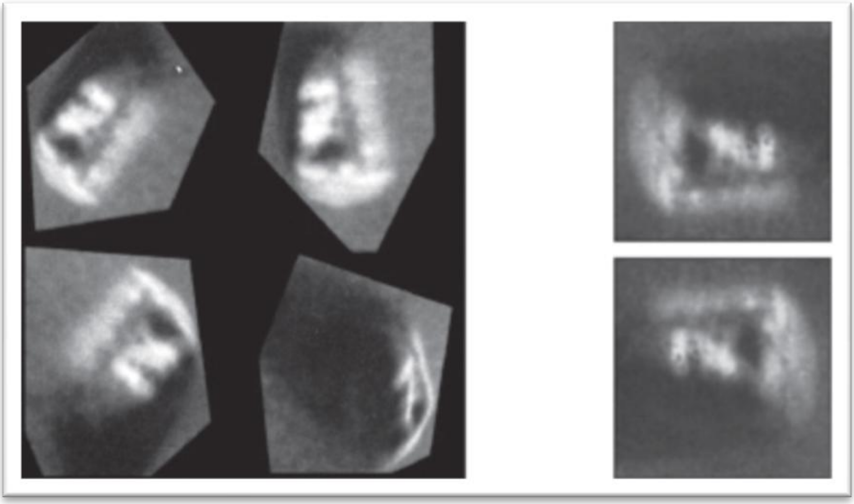

প্ৰবন্ধটোত উল্লেখ কৰা ছবিসমূহ দ্য মাৰ্চিয়ান এনিগমাছ: এ ক্লজাৰৰ লুক, মাৰ্ক জে কাৰ্লট্টোৰ দ্বাৰা (১৯৯২)।

ছবিৰ উৎস: দ্য মাৰ্চিয়ান এনিগমাছ: এ ক্ল'জাৰ লুক, মাৰ্ক জে কাৰ্লট্ৰোৰ দ্বাৰা (১৯৯২)।

বষ্টন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক মাৰ্ক জে গৱেষণা আৰু পৰীক্ষা কৰি এই ফটোবোৰে তেওঁৰ কিতাপখনত প্ৰকাশ কৰিছিল।

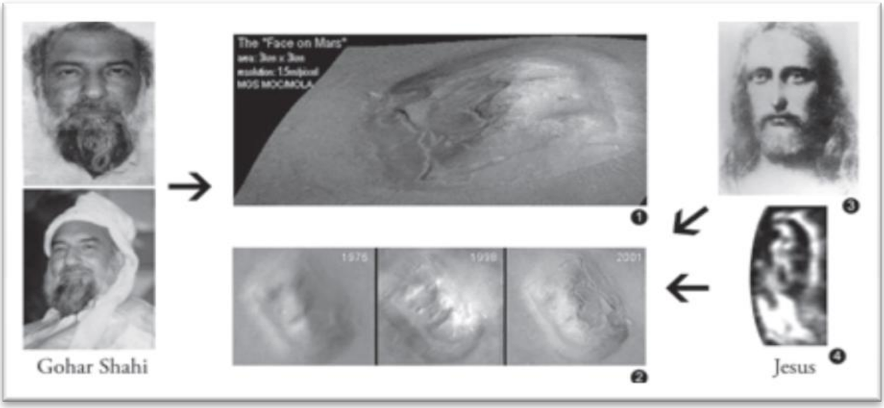

নাছাই এই ফটোসমূহ বিভিন্ন কোণ আৰু ভিন্ন দৃষ্টিভংগীৰ পৰা তুলিছে। তলৰ ৱেবচাইটটো চাওক। *http://science.nasa.gov/science-news/science-at-nasa/2001/ast24may_1/*

৩য় ছবিৰ উৎস: *http://www.tlig.org/pg/pgjesus.html*

এই ছবিখন যেতিয়া পোন হয় তেতিয়া যীচু খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতিমূৰ্তি দেখা যায়,
ওলোটাকৈ ঘূৰাই দিলে ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিমূৰ্তি দেখা যায়।

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যা

'১৯৯৮ চনত মংগল গ্ৰহৰ গ্ল'বেল চাৰ্ভেয়ৰে মংগল গ্ৰহৰ ফটো তুলিছিল। মংগল গ্ৰহৰ পৃষ্ঠত মানুহৰ মুখৰ দৰে এটা শিল পোৱা গৈছিল। এক মাইল দীঘল আৰু ২০০০ ফুট ওখ আছিল। আমাৰ সৈতে মিল থকা আৰু আগতে তাত বাস কৰা কোনো প্ৰানীয়ে ইয়াক নিৰ্মাণ কৰিছিল। ড° ফ্ৰানিয়া নামৰ এজন জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানীয়ে কৈছে, "প্ৰমাণ এইটোৱেই, যাৰ বাবে আমি বহুদিনৰ পৰা অপেক্ষা কৰি আছো ।"'—বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ পৰা মংগল গ্ৰহৰ মুখৰ সম্পৰ্কে অনুবাদ কৰা প্ৰৱন্ধৰ উদ্ধৃতি, দ্য জাং চাঙে মেগাজিন, (পাকিস্তান), ২০০১ চনৰ ১৮ মাৰ্চত প্ৰকাশ পাইছিল।

মানুহে সোধে, 'আপোনালোকে এই ছবিবোৰ কিয় প্ৰচাৰ কৰে?'

আমি উত্তৰ দিওঁ, 'এই ছবিবোৰ ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা চিন। এইবোৰৰ একোটা উদ্দেশ্য আছে আৰু সত্যৰ সন্ধানীসকলক ইংগিত দিয়ে যে তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বিদ্যমান প্ৰতিনিধি এই মানুহজনৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ কাষ চাপিব পাৰে।' পাপী আৰু নাস্তিক সকলৰ বাবে ই সংকেত, যে তেওঁলোকেও সৎ পথ অৱলম্বন কৰিব লাগে আৰু ঈশ্বৰে তেওঁক প্ৰদান কৰা ঐশ্বৰিক জ্ঞানৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰাণ বিচাৰিব লাগে । ঈশ্বৰে আপোনাৰ অৱস্থা অনুযায়ী এই জ্ঞান সহজ আৰু সৰল কৰি দিছে।

১৯৯৭ চনত যীচু খ্ৰীষ্টই নিউ মেক্সিকোত ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক লগ পায়।

- ওপৰৰ ফটোবোৰৰ লগতে বাতৰিটো ১৯৯৭ চনৰ ১৫ আগষ্টৰ সাপ্তাহিক পায়ম কাকত (মানচেষ্টাৰ, ব্ৰিটেইন)ৰ সংস্কৰণত প্ৰকাশ পাইছিল।
- সাদা-ই-ছাৰফ্ৰছ (পাকিস্তান) নামৰ পষেকীয়া আলোচনীখনেও ১৯৯৭ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত একেটা খবৰ প্ৰকাশ কৰিছিল।
- বিবিচিয়ে ১৯৯৭ চনৰ অক্টোবৰ মাহত জিএমআৰ ৰেডিঅ’ (ইউ কে)ত এই খবৰ সম্প্ৰচাৰ কৰিছিল।

এই বিষয়ত গৱেষণা কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰা হৈছে।

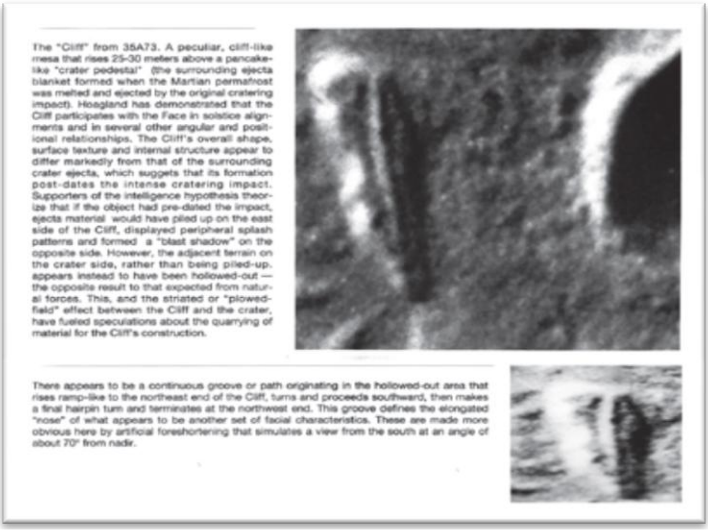

The "Cliff" from 35A73. A peculiar, cliff-like mesa that rises 25-30 meters above a pancake-like "crater pedestal" (the surrounding ejecta blanket formed when the Martian permafrost was melted and ejected by the original cratering impact). Hoagland has demonstrated that the Cliff participates with the Face in solstice alignments and in several other angular and positional relationships. The Cliff's overall shape, surface texture and internal structure appear to differ markedly from that of the surrounding crater ejecta, which suggets that its formation post-dates the intense cratering impact. Supporters of the intelligence hypothesis theorize that if the object had pre-dated the impact, ejecta material would have piled up on the east side of the Cliff, displayed peripheral splash patterns and formed a "blast shadow" on the opposite side. However, the adjacent terrain on the crater side, rather than being piled-up, appears instead to have been hollowed-out — the opposite result to that expected from natural forces. This, and the striated or "plowed-field" effect between the Cliff and the crater, have fueled speculations about the quarrying of material for the Cliff's construction.

There appears to be a continuous groove or path originating in the hollowed-out area that rises ramp-like to the northeast end of the Cliff, turns and proceeds southward, then makes a final hairpin turn and terminates at the northwest end. This groove defines the elongated "nose" of what appears to be another set of facial characteristics. These are made more obvious here by artificial foreshortening that simulates a view from the south at an angle of about 70° from nadir.

ছবিৰ উৎস: দ্য মাৰ্চিয়ান এনিগমাছ: এ ক্ল’জাৰ লুক, (পৃষ্ঠা ২৭) মাৰ্ক জে. কাৰ্লট্টো (১৯৯২)।

ওপৰৰ ছবিখনত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী আৰু যীচু খ্ৰীষ্ট ইজনে সিজনৰ সন্মুখত আছে।

এই নিউজ ক্লিপিং ‘পাকিস্তান পোষ্ট নিউয়ৰ্ক’ কাকতত প্ৰকাশ পাইছিল, তাৰিখ ১৪-০৬-২০০১।

ইয়াৰ উপৰিও ২৯-০৬-২০০১ তাৰিখে নৱা-ই-ৱাক্ট ব্ৰিটেইনত প্ৰকাশ পাইছিল।

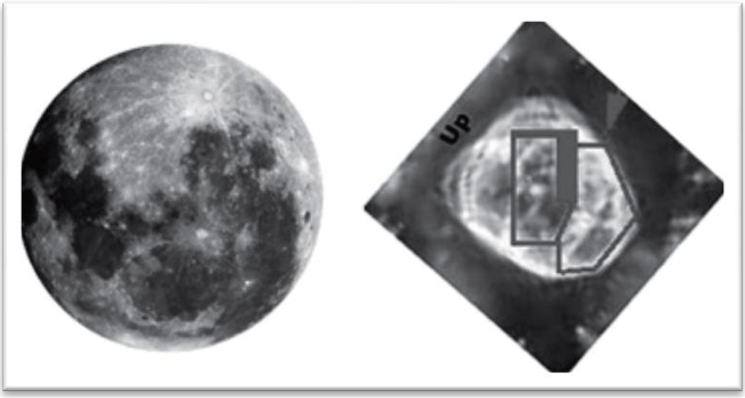

মংগল গ্ৰহৰ উপৰিও নেবুলা তৰা, চন্দ্ৰ আদি বিভিন্ন স্থানত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্ছবি আবিৰ্ভাৱ হৈছে।

আমাৰ ৱেবছাইট www.goharshahi.gs চাওক

মানুহে প্ৰায়ে সোধা-পোছা কৰে যে এইবোৰ সচা নে মিছা? যদি সচা নহয়, তেন্তে আমি ডাঙৰ মিছলীয়া। (মিছলীয়াৰ ওপৰত অভিশাপ পৰক)।

চন্দ্ৰ, মংগল গ্ৰহ আৰু অন্যান্য বিভিন্ন গ্ৰহত মানুহৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ আবিৰ্ভাৱৰ বিষয়ে এক আলোকপাত

যীচু খ্ৰীষ্ট হ'ল এক ঐশ্বৰিক প্ৰতীক, এজন সুউচ্চ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী, আৰু ঈশ্বৰৰ সৈতে ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক আছে, সেয়েহে তেওঁৰ কোনো আনুষ্ঠানিক পৰিচয় দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁৰ খ্যাতি জাকত-জিলিকা। বহু গ্ৰহ আৰু স্থানত যীচু খ্ৰীষ্টৰ ছবি আবিৰ্ভাৱ হৈছে। বৰ্তমান যুগৰ বহু ব্যক্তিয়ে যীচু খ্ৰীষ্টক ব্যক্তিগতভাৱে লগ পোৱাৰো সৌভাগ্য হৈছে।

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীও পৃথিৱীত উপস্থিত আছে। ঐশ্বৰিক মহামহিম সদায় ভ্ৰাম্যমান, আৰু এটা সদায় এটা নিৰ্দিষ্ট স্থানত নাথাকে। মংগল গ্ৰহকে ধৰি বিভিন্ন গ্ৰহত ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ প্ৰতিমূৰ্তি স্পষ্ট ৰূপত বিৰাজমান। ঐশ্বৰিক মহামহিমে আধ্যাত্মিকতাৰ ওপৰত কিছুমান উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছে, যিবোৰ www.goharshahi.com ত উপলব্ধ। ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহী পাকিস্তানৰ পৰা আহিছে, আৰু তেওঁ আধ্যাত্মিক বিজ্ঞান আৰু চুফীবাদৰ পোষকতা কৰে।

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীয়ে কৈছে, 'মই কোনো নবী বা ৰাছুল নহয়; অৱশ্যে মোৰ ওপৰত হজৰত মহম্মদ (ইছলামৰ প্ৰতিষ্ঠাপক), যীচু খ্ৰীষ্ট (খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাপক) আৰু আন বহুতো নবীৰ সম্পূৰ্ণ সমৰ্থন আছে।'

তেওঁৰ ঈশ্বৰীয় মহামহিমে কৈছে, 'হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ অধিকাৰী এজন অধৰ্মীয় ব্যক্তি, এজন ঈশ্বৰক প্ৰেম নকৰা ধৰ্মীয় ব্যক্তিতকৈ বহুগুনে ভাল।'

মুছলমান ধৰ্মগুৰুসকলে ঐশ্বৰিক মহামহিমক কয় যে মুছলমানসকল সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। ইয়াৰ বিপৰীতে; ঐশ্বৰিক মহামহিমে কৈছে যে, ‘সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হ’ল সেইজন, যিজন ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ অধিকাৰী, তেওঁ যি ধৰ্মৰেই লোক নহওক কিয়।’

মুছলমান ধৰ্মগুৰুসকলে কয়, ‘জান্নাত প্ৰৱেশৰ অধিকাৰ কেবল মুছলমান ধৰ্ম কলিমা পঢ়া বিশ্বাসী সকল।’

কিন্তু, ঐশ্বৰিক মহামহিমে কৈছে, ‘কেবল আত্মাবোৰেহে স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰিব, আনহাতে শৰীৰবোৰ এই জগততে পৰি ৰ’ব। দিব্যজ্ঞান প্ৰাপ্ত আত্মাই জান্নাতত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে বিশ্বাসৰ স্বীকাৰোক্তি (কলিমা) পঢ়িব। প্ৰতিটো আত্মাই নিজৰ নিজৰ নবী আৰু ধৰ্মৰ বিশ্বাস (ঈমান)ৰ স্বীকাৰোক্তি (কলিমা) পঢ়িব লাগিব। আৰু মুছলমানৰ বিশ্বাসৰ স্বীকাৰোক্তি কেৱল মুছলমানৰ বাবেহে প্ৰযোজ্য।’

এটা মুছলমান দলে কয় যে, ‘আধ্যাত্মিকতা *(হৃদয়ৰ শুদ্ধিকৰণ আৰু দিব্যজ্ঞান-প্ৰাপ্তিৰ সৈতে জড়িত জ্ঞান)* আৰু চুফীবাদ সকলো অপবিত্ৰ।’ ইয়াৰ বিপৰীতে ঐশ্বৰিক মহামহিমে কৈছে, ‘হৃদযন্ত্ৰৰ শুদ্ধিকৰণ অবিহনে সকলো পূজা অপবিত্ৰ, আন্তৰিকতাহীন আৰু সকলো সম্পূৰ্ণ অপচয়।'

মুছলমান ধৰ্ম অনুযায়ী আত্মাই মাত্ৰ এবাৰ জন্ম লয়। ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ ‘The Religion of God’ নামৰ গ্ৰন্থ অনুসৰি এই জগতত কেৱল আকাশী আত্মাইহে এবাৰ জন্ম লয়, আনহাতে স্থলজ আত্মাই বিভিন্ন শৰীৰত পুনৰজনম ল’ব পাৰে। ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ এনে বিশ্বাসৰ বাবেই বহু মুছলমানে ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ প্ৰতি শত্ৰুতা প্ৰকাশ কৰিছে। মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ এনে বিশ্বাসৰ বাবেই পাকিস্তান চৰকাৰে তেওঁৰ গ্ৰন্থখন নিষিদ্ধ কৰিছে। কেইবাবাৰো তেওঁৰ ওপৰত বোমা নিক্ষেপ কৰা হৈছিল। বহু মুছলমান সংগঠনে তেওঁৰ মূৰত

পুৰস্কাৰ ঘোষণা কৰিছে। ইছলামৰ বিৰুদ্ধে ঈশ্বৰ নিন্দা কৰা ভুৱা গোচৰত পাকিস্তান চৰকাৰে ঐশ্বৰিক মহামহিমক হাৰাশাস্তি কৰি ৰাখিছে।

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰিয়াজ আহমেদ গোহৰ শ্বাহীয়ে কোনো ধৰ্মৰ প্ৰচাৰ নকৰে বৰঞ্চ ঐশ্বৰিক প্ৰেমৰ পোষকতা কৰে, আৰু ঈশ্বৰ আৰু তেওঁৰ প্ৰেমক হৃদয়ত অনাৰ ব্যৱহাৰিক শিক্ষা প্ৰদান কৰে। ঈশ্বৰীয় মহামহিমে কৈছে, 'আপুনি ঈশ্বৰৰ সৈতে সংযোগ স্থাপন কৰিলেই ঈশ্বৰে নিজেই আপোনাক পথ প্ৰদৰ্শন কৰিব।' তেওঁৰ বহু শিষ্যই ধ্যান কৰাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ নাম লিখা দেখা পায়। ঈশ্বৰীয় মহামহিমে কৈছে, 'যিকোনো ভাষাতে ঈশ্বৰৰ নাম সন্মানৰ যোগ্য, আৰু ইয়াৰ অনুশীলনৰ পৰা আধ্যাত্মিক অনুগ্ৰহ লাভ কৰিব পাৰি।' সকলো ধৰ্মৰ মানুহে তেওঁক ভাল পায়। ঈশ্বৰীয় মহামহিমে ব্ৰিটেইন, আমেৰিকা, ইউৰোপ, আফ্ৰিকা, মধ্যপ্ৰাচ্য আৰু এছিয়াৰ মছজিদ, হিন্দু মন্দিৰ, শিখ মন্দিৰ, আৰু গীৰ্জাসমূহত আধ্যাত্মিকতাৰ ওপৰত বক্তৃতা প্ৰদান কৰিছে।

তেওঁৰ আধ্যাত্মিক শক্তিৰ জৰিয়তে তেওঁৰ ঐশ্বৰিক মহামহিমে দুৰাৰোগ্য ৰোগত আক্ৰান্ত অসংখ্য লোকক সুস্থ কৰি তুলিছে।

কোনো ধৰ্মীয়, বৰ্ণগত বা জাতীয় স্বাৰ্থ বা পক্ষপাতিত্বৰ বাবে ঈশ্বৰীয় চিনসমূহক নাকচ কৰাৰ সাহস নকৰিব।

সাৱধান! ঈশ্বৰে মানৱতাৰ সংস্কাৰ, একত্ৰিতকৰণ আৰু ঈশ্বৰৰ সৈতে সংযোগ কৰিবলৈ ঐশ্বৰিক মহামহিমক অভিষেক কৰিছে। তেওঁৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰক, আৰু তেওঁৰ মতবাদ আৰু ব্যক্তিত্বৰ ওপৰত ব্যক্তিগতভাৱে গৱেষণা কৰক।

পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিষয়ে তথ্য লাভ কৰিব বিচৰা যিকোনো সংস্থা বা ব্যক্তিয়ে আমাৰ সৈতে যোগাযোগ কৰিব পাৰে। আমি সকলো প্ৰয়োজনীয় তথ্য ন্যায্যভাৱে প্ৰদান কৰিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ।

ৰাজনীতিবিদসকলৰ তীব্ৰ হেচাত অৱশেষত নাছাই মংগল গ্ৰহত মানুহৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ অস্তিত্ব স্বীকাৰ কৰিলে। আন আন গ্ৰহবোৰতো অনেক ছবি আছে, যিবোৰ নাছাই এতিয়াও লুকুৱাই ৰাখিছে। নাছাই এতিয়াও সেই ছবিবোৰৰ কাৰ সৈতে মিল আছে সেইটো পৰীক্ষা কৰিবলৈ অনিচ্ছুক।

বিৰক্তিকৰ বিতৰ্ক: মংগল গ্ৰহৰ চাইডোনিয়া অঞ্চল

http://সৃষ্টি-বিজ্ঞান-ভৱিষ্যদ্বাণী.com/links.htm

যোগাযোগ কৰক:

+88 (০) ৭৯ ০০০০ ২৬৭৬

+88 (০)৭৭ ২৪৭৩ ৪১৩০

younus380@yahoo.co.uk,

amjadgohar75@yahoo.com

২০০১ চনৰ ৮ আগষ্টত ব্ৰিটেইনৰ মিষ্টাৰ ছানি পিটাৰলৈ লিখা এখন পত্ৰত নাছাই কয়, '১৯৭৬ চনৰ ২৫ জুলাইত নাছাৰ ভাইকিং-১ মহাকাশযানখনে মংগল গ্ৰহটোৰ চাৰিওফালে ফটো তুলি ঘূৰি ফুৰিছিল যাতে ভগ্নী মহাকাশযান ভাইকিং-২ অৱতৰণ কৰিব পাৰে। ভাইকিং-২ মহাকাশযানে গ্ৰহটোৰ চাইড'নিয়া অঞ্চলৰ এটা বৈশিষ্ট্যৰ ছবি তুলিছিল যিটো মানুহৰ মুখৰ ছাঁয়াময় উপমাৰ দৰে আছিল।''

পাকিস্তানৰ এখন বাতৰি কাকতৰ পৰা ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ বিষয়ক এটা শিৰোনামা ।

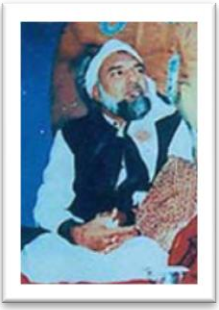

ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহী

'মই পাকিস্তান চৰকাৰ আৰু ইয়াৰ বিষয়াসকলক আহ্বান জনাইছো যে চন্দ্ৰ আৰু হাজৰে-আল-আছৱাদ (কাবা শ্বৰীফৰ পবিত্ৰ ক'লা শিল)ত মোৰ ছবিসমূহৰ অস্তিত্বৰ বিষয়ে এক গভীৰ তদন্ত কৰক। যদি এই ছবিবোৰ সত্য বুলি প্ৰমাণিত হয়, তেন্তে চৰকাৰে মোক সমৰ্থন কৰা উচিত যাতে ঈশ্বৰীয় প্ৰেমৰ শিক্ষা সমগ্ৰ বিশ্বতে প্ৰচাৰিত হয়, যাতে মানৱতাৰ হৃদয়ক একত্ৰিত কৰাটো তুলনামূলকভাৱে সহজ হৈ পৰে আৰু যাতে মানুহে নিজে নিজৰ আকাংক্ষিত দিশত গতি কৰিব পাৰে। ' .

'যদি ওপৰত দিয়া তথ্যসমুহ ভুল বুলি প্ৰমাণিত হয়, তেন্তে চৰকাৰে শাস্তি আৰু আইনী ব্যৱস্থা চলোৱাৰ অধিকাৰৰ যোগ্য।'

তলত স্বাক্ষৰিত,

আৰ এ গোহৰ শ্বাহী

ওপৰত উমৰকোট (সিন্ধ, পাকিস্তান)ৰ শিৱ মন্দিৰৰ পবিত্ৰ শিলত থকা ঈশ্বৰীয় মহান গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ বিষয়ে “দৈনিক মেহৰাণ”ৰ এটা প্ৰবন্ধৰ পৰা এটা ক্লিপিং দিয়া হৈছে।

‘চিত্ৰবোৰ চাবলৈ অগণন মানুহ অতি আন্তৰিকতাৰে আহি আছে।’—দৈনিক মেহৰাণ (হায়দৰাবাদ, পাকিস্তান)

জনপ্ৰিয় সিন্ধী কাকত ‘দৈনিক মেহৰাণ’ই ১৯৯৮ চনৰ ৬ জুনৰ সংস্কৰণত উমৰ কোটৰ ওচৰৰ শিৱ মন্দিৰৰ ভিতৰৰ পবিত্ৰ শিলত পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্ছবি আৱিষ্কাৰ হোৱাৰ বাতৰি প্ৰকাশ কৰিছিল। এই প্ৰতিচ্ছবিখন চাবলৈ বৰ মৰম আৰু আগ্ৰহেৰে সমবেত হৈছিল হিন্দুসকল। এই বিষয়টোৰ সন্দৰ্ভত এখন পত্ৰিকাও বিতৰণ কৰা হৈছিল আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত শিলটো জনসাধাৰণৰ বাবে আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ পৰিছিল। পৰম গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ আৱিৰ্ভাৱত হিন্দু সম্প্ৰদায়ৰ লোক সকলে অতিশয় আনন্দ উদযাপন কৰিছে।

HINDI WEEKLY

70 Pence

OL. 28 No. 348, Wednesday 29.7.98 EST. 1971 ISSN 0264 145

कल्युग के अवतार कल्कीदार आ चुके हैं।

Riaz Ahmed Gohar Shai

Given Hindi Text

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক চিনাকি কৰাই দিয়া এটা বিজ্ঞাপন, স্থানীয় হিন্দু সম্প্ৰদায়ৰ দ্বাৰা দিয়া ১৯৯৮ চনৰ ২৯ জুলাইৰ সাপ্তাহিক “ডেছ পাৰ্ডেছ” সংস্কৰণ লণ্ডনত (ইউ কে) প্ৰকাশিত ।

کئی ہندوؤں کو خواب میں دم کرنے آنکھوں کی بینائی گونگوں کو گویائی حاصل ہوئی

بھارت میں ہزاروں افراد گوہر شاہی کے روحانی فیض سے صحتیاب ہوگئے

ZEE T.V اور جالندھر T.V جلد گوہر شاہی کا انٹرویو نشر کریں گے انگلینڈ کے گلزار قادری

এই লেখাটোত, কিমান হিন্দুৱে ঐশ্বৰিক মহান গোহৰ শ্বাহীয়ে সপোনত সিহঁতক সুস্থ কৰি থকা দেখিছিল সেই বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে । অন্ধসকলৰ বহুতৰে দৃষ্টিশক্তি পুনৰ ঘূৰি আহিছিল আৰু বহুতো বোবাই আকৌ কথা ক’ব পাৰিলে।

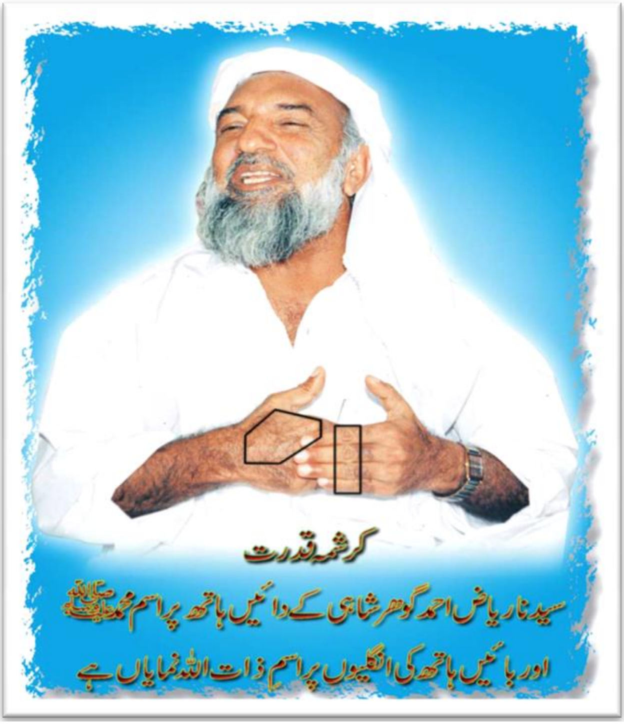

এটা ঐশ্বৰিক পৰিঘটনাঃ ঐশ্বৰিক মহামহিম ৰা গোহৰ শ্বাহীৰ সোঁহাতত ‘মহম্মদ’ শব্দটো দেখা যায়। বাওঁহাতৰ আঙুলিত ‘আল্লাহ’ শব্দটো দেখা যায়।

গুৰুত্বপূৰ্ণ টোকা: কিছুমান মানুহে ভাবিছে যে বাওঁহাতৰ আঙুলিত ‘আল্লাহ’ কিয় লিখা হৈছে (যিহেতু বাঁও হাতখনেৰে নিজকে চাফা কৰাৰ বাবে ব্যৱহাৰৰ কৰা হয় গতিকে বাওঁহাতত ‘আল্লাহ’ নামটো ওলোৱাটো অসন্মানজনক বুলি গণ্য কৰে)। ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে বুজাইছে, ‘মোৰ ওপৰত এনে কাৰ্য্যৰ অভিযোগ তেতিয়াহে সঠিকভাৱে প্ৰযোজ্য হলহেঁতেন, যদিহে মই নিজেই আঙুলিবোৰ সৃষ্টি কৰিলোঁহেতেন বা কেনেবাকৈ সেইবোৰত ‘আল্লাহ’ লিখিবলৈ সক্ষম হলোহেতেন। সকলো উত্তম কেৱল আল্লাইহে জানে, ই আল্লাহৰ কাকতলীয়া নে অলৌকিক ঘটনা।’

যীচুৰ পুণৰ আগমন: যীচু খ্ৰীষ্টই গোহৰ শ্বাহীক আমেৰিকাত লগ পাইছিল

১৯৯৭ চনৰ ২৮ জুলাইত লণ্ডনত দিয়া এক সাক্ষাৎকাৰত মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে তলত দিয়া বক্তব্য আগবঢ়ায়।

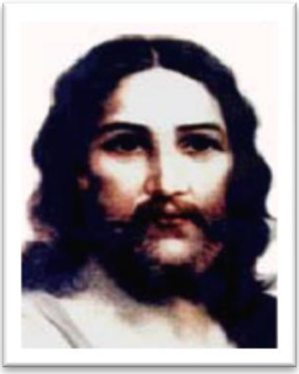

যীচু

গোহৰ শ্বাহী

১৯৯৭ চনৰ ২৯ মে'ত মই নিউ মেক্সিকোৰ টাওছৰ এল মণ্টে লজত আছিলো। ৰাতিৰ দ্বিতীয়াৰ্ধত মোৰ কোঠাত এজন মানুহৰ উপস্থিতি অনুভৱ কৰিলোঁ। পৰ্যাপ্ত পোহৰ নাছিল, গতিকে প্ৰথমতে মই ভাবিছিলোঁ যে কোনোবা হয়তো মোৰ এজন অনুগামী।

মই তেওঁক সুধিলোঁ, 'আপুনি কিয় আহিছে?' মানুহজনে উত্তৰ দিলে, 'মই আপোনাক চাবলৈ আহিছো।' মই লাইট জ্বলাই দেখিলোঁ, মোৰ সন্মুখত এজন সুদৰ্শন যুৱক থিয় হৈ আছে, যাক মই চিনি নাপালোঁ। তেওঁক দেখি মোৰ আত্মা আৰু আধ্যাত্মিক সত্তাত অপৰিসীম শক্তি আৰু আধ্যাত্মিক আনন্দ অনুভৱ কৰিলোঁ, একেধৰণৰ আধ্যাত্মিক আনন্দ যিটো মই 'উচ্চ ৰাজ্য'ৰ সমাৱেশত অনুভৱ কৰো আৰু অভিজ্ঞতা হয়।

মই গম পালোঁ যে তেওঁ বহু ভাষা ক'ব পাৰে। ডেকাজনে মোক ক'লে, 'মই যীচু (মৰিয়মৰ পুত্ৰ); বৰ্তমান মই আমেৰিকাত আছো।' মই তেওঁক সুধিলোঁ, 'আপুনি ক'ত থাকে?' তেওঁ উত্তৰ দিলে, 'মোৰ অতীততো ঘৰ নাছিল আৰু এতিয়াও নাই।'

যেতিয়া ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক এই বাৰ্তালাপৰ বিষয়ে অধিক বিৱৰণৰ বাবে অনুৰোধ কৰা হৈছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰীয় মহামহিমে উত্তৰ দিছিল, 'যীচু আৰু মই যি আলোচনা কৰিছো সেয়া গোপন কথা কিন্তু ভৱিষ্যতে উপযুক্ত সময়ত প্ৰকাশ কৰিম।' 'কিছুদিন পিছত মই টাকচন (এৰিজোনা) ভ্ৰমণ কৰিছিলোঁ, য'ত কোনোবা এজন লোকে মোক এখন ফটো দেখুৱাই ক'লে, "এওঁ যীচু।" ফটোখনত থকা মানুহজনক মই নিমিষতে চিনি পালোঁ, কিয়নো তেওঁ সেইজনেই আছিল যিজন এল মণ্টে লজত মোৰ কোঠাত দেখা দিছিল। ফটোখনৰ মালিকক এই ফটোখন ক'ত পালে সেই বিষয়ে সুধিলোঁ। তেওঁ মোক ক'লে, "কিছুমান মানুহে কিছুমান পবিত্ৰ স্থানৰ ফটো তুলিছিল, আৰু আচৰিত কথাটো হ'ল যে, ছবিবোৰ ছপা কৰাৰ সময়ত প্ৰিন্টৰ মাজৰ পৰা (যীচুৰ) এই ফটোখন ওলাই আহিছিল। এই মানুহজনক কোনেও দেখাও পোৱা নাছিল, ফটোও লোৱা হোৱা নাছিল।" মই এই যুৱকজনৰ (যীচু) ফটো এখন তুলিলোঁ আৰু চন্দ্ৰত থকা ছবিবোৰৰ লগত ফটোখন মিলাবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। মই বুজিলোঁ যে ফটোখনত থকা ছবিখন চন্দ্ৰৰ ছবিবোৰৰ এখনৰ লগত মিল আছে। মই নিশ্চিত ভাৱে কব পাৰো যে এইটোৱেই যীচুৰ প্ৰকৃত চেহেৰা।'

শেহতীয়াকৈ আমেৰিকাৰ এখন আলোচনীয়ে 'যীচুৰ পুণৰ আগমন' আৰু পৃথিৱীৰ অন্তিম সময়লৈকে হব লগীয়া পৰিঘটনাৰ বিষয়ে বাইবেল বিশেষজ্ঞসকলৰ উদ্ধৃতি দি এটা প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ কৰিছে। প্ৰকাশিত বহু তথ্যই, বিশেষকৈ ৰোমত ভেটিকানে প্ৰকাশ কৰা বাইবেলৰ গোপন ভৱিষ্যদ্বাণী আৰু বিশেষজ্ঞসকলৰ মতামত সমুহ, ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে দিয়া এই বক্তব্যৰ সৈতে মিল খায়।

প্ৰিয় বন্ধুসকল; এই কোৰাণৰ আয়াতটো বৰ্তমান যুগৰ বাবে, *‘অতি সোনকালে আমি দিগন্তত আৰু আনকি তোমাৰ নিজৰ সত্তাত আমাৰ চিনবোৰ উন্মোচন কৰিম’।* *(চনুৰিহিম আয়াতিনা ফিল আফাকি, ৱা আনফুচাহুম)*

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ উপদেশ

মানৱ জাতিৰ স্থূলজ আত্মাই (আৰ্জি আৰৱাহ) বিভিন্ন শৰীৰত কেইবাটাও জন্ম লয়। বিশুদ্ধ ব্যক্তিৰ স্থূলজ আত্মাই কেৱল বিশুদ্ধ ব্যক্তিৰ শৰীৰতহে জন্ম লয়। আৰু হজৰত মহম্মদৰ স্থূলজ আত্মা কেৱল কল্কি অৱতাৰ ইমাম মেহদীৰ বাবে সংৰক্ষণ কৰা হৈছিল। যেনেকৈ তেওঁৰ (হজৰত মহম্মদৰ) শৰীৰৰ যিকোনো অংশ অৰ্থাৎ হাত বা ভৰিক আমিনা (নবীৰ মাতৃ)ৰ মণি বুলি কব পাৰি, একেদৰে হজৰত মহম্মদৰ আকাশী আত্মাৰ অংশকো আব্দুল্লাহৰ পুত্ৰ আৰু আমিনাৰ মণি বুলি গণ্য কৰি ক'ব পাৰি। নবীৰ ঘৰৰ আত্মা বোৰকো (অন্য শৰীৰত পুনৰ জন্মৰ পিছত)ও নবীৰ ঘৰৰে বুলি অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়।

এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা:

মাহদী (Mahdi): ‘গাইড কৰাজন।’

মেহদী (Mehdi): ‘চন্দ্ৰৰ জন।’

এই নামবোৰত দেখা পোৱাৰ দৰে ‘মেহ’ শব্দটো চন্দ্ৰক বুজায়, ‘মেহনাজ’ যাৰ অৰ্থ চন্দ্ৰৰ গৌৰৱ আৰু ‘মেহতাব’ যাৰ অৰ্থ চন্দ্ৰৰ জিলিকনি।

Younus AlGohar লণ্ডন, যুক্তৰাজ্য Younus380@yahoo.co.uk

কাৰ্যসূচী

ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে ১৯৮০ চনৰ পৰাই তেওঁৰ জ্ঞান সমুহ জনসাধাৰণৰ আগত আগবঢ়াবলৈ আৰম্ভ কৰে।তেওঁৰ ঐশ্বৰিক প্ৰেমৰ বাৰ্তাই ৰাজহুৱাভাৱে প্ৰশংসা লাভ কৰে। সকলো ধৰ্মৰ জনসাধাৰণে ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক প্ৰেম আৰু শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ ধৰিলে। জিকিৰ-কাল্ব লাভ কৰিবলৈ আৰু আধ্যাত্মিকতাৰ ওপৰত দিয়া তেওঁৰ বক্তৃতাৰ পৰা উপকৃত হ'বলৈ তেওঁলোকে ঐশ্বৰিক মহামহিমক নিজৰ নিজৰ প্ৰাৰ্থনা ঘৰ সমুহলৈ আমন্ত্ৰণ জনায়।

এয়া এক অসাধাৰণ অলৌকিক, ইতিহাসৰ অভূতপূৰ্ব যে পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে প্ৰতিটো ধৰ্মীয় স্থানৰ মঞ্চৰ পৰা বক্তৃতা প্ৰদান কৰিছিল। ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ অগণন অলৌকিক গুণ আছে যিটো আপোনালোকৰ জ্ঞাতাৰ্থে আৰু সন্তুষ্টিৰ বাবে ইয়াত কিছুমান নিৰ্বাচিত অলৌকিকতা উপস্থাপন কৰা হৈছে:

Gohar Shahi
"MESSENGER OF LOVE"
WORLD'S PROMINENT SPIRITUAL (SUFI) GUIDE

"In order to recognize the God and to be able to approach the essence of God learn spiritualism, no matter what religion or sect you belong to"
(GOHAR SHAHI)

How to change your physical heartbeats to the ethereal chanting of the name of God.
In order to achieve the Love of God, remember the God through your heartbeats without leaving your lifestyle.
The special meditation (Zikr) is the practice for well being and preventive medicine for cardiovascular disease.
"Healing through the light of God"

Lecture and Q&A:
Saturday at 8:00 to 9:00 PM Chelsea Rm.

Meditation: at 9:10 to 9:45 PM

Healing Session are free by Appointment
For more information:
Ashburn Virginia (703) 729-6292
Email: goherasi.email.msn.com

নিউয়র্কৰ খ্ৰীষ্টান সম্প্ৰদায়ে ১৯৯৯ চনৰ ২ অক্টোবৰত ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীক নিউ য়ৰ্কাৰ হোটেলত আধ্যাত্মিকতাৰ ওপৰত বক্তৃতা প্ৰদানৰ বাবে আমন্ত্ৰণ জনায়।

চেণ্ট্রেল চাৰ্চ অৱ টাচন, এৰিজোনা (আমেৰিকা)ত খ্ৰীষ্টান দৰ্শকক সম্বোধন কৰি থকা অৱস্থাত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী
।

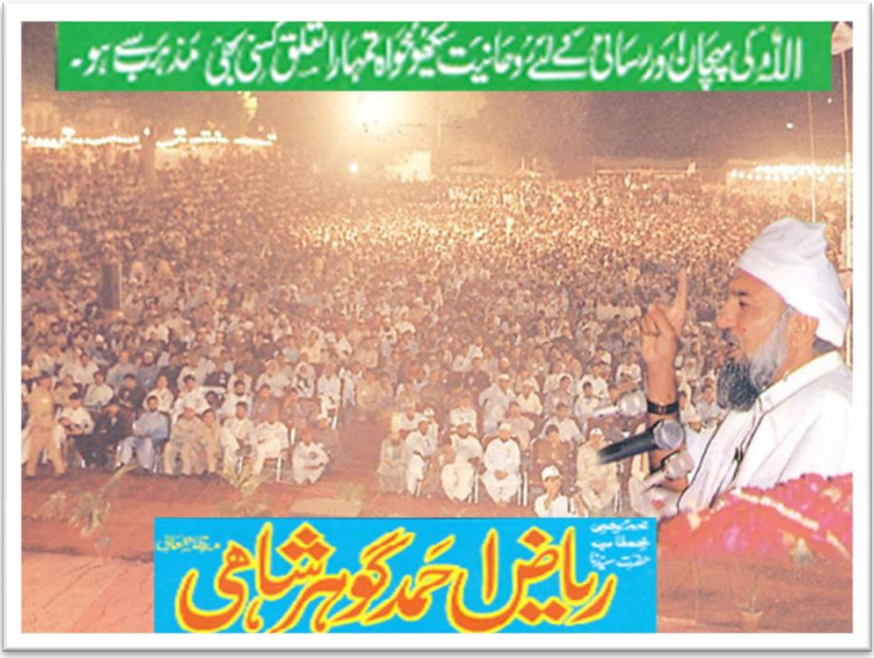

১১ এপ্ৰিলত, ১৯৯৬ চনত পাকিস্তানৰ লাহোৰত আধ্যাত্মিক সমাৰেশৰ এখন ফটো, দৰ্শকৰ অধিকাংশই আছিল হানাফী আৰু শ্বা'আফী মুছলমান।

১৯৯৭ চনৰ জুলাই মাহত এৰিজোনা (আমেৰিকা)ৰ প্ৰেছকটত ইউনিটেৰিয়ান ইউনিভাৰ্চেল ফেল'শ্বিপক সম্বোধন কৰি থকা অৱস্থাত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী।

দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ ডাৰবানৰ এটা ছাই বাবা মন্দিৰত বক্তৃতা প্ৰদান কৰি থকা ঈশ্বৰীয় মহান গোহৰ শ্বাহী। এই সমাৱেশত সাই বাবা ভক্ত আৰু ইগন’লিষ্টসকলে অংশগ্ৰহণ কৰে।

কৰাচী (পাকিস্তান)ৰ নাজিমাবাদৰ নুৰ-ই-ইমান মছজিদত ভাষণ দিয়ে ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে। শ্বিয়া পন্থাৰ মুছলমানসকল উপস্থিত থাকে।

NO LASER
NO CPERATION
NO SPECTACLES

Astonishing results in Myopia and Other Eye Ailments by highly qualified, well-experienced and renowned Ayurvedic Physicians of Northern India

Visit Personally.

Phone : 281549

এৰিজোনাৰ ফিনিক্স (আমেৰিকা)ৰ গুৰু নানক গুৰদুৱৰাত শিখ দৰ্শকক আধ্যাত্মিক অনুগ্ৰহ প্ৰদান কৰি ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে।

পাঞ্জাবী গুৰমুখী ভাষাত পৰম মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ সৈতে হোৱা এক সাক্ষাৎকাৰৰ এটা বাতৰি

December '99

ਦਿਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਵਾਲਾ–ਬਾਬਾ ਗੌਹਰ ਸ਼ਾਹ ਜੀ!

১৯৯৯ চনৰ ১৭ অক্টোবৰত ছান ফ্ৰান্সিস্কো (আমেৰিকা)ৰ শিখ ছ'চাইটিয়ে ঈশ্বৰীয় মহান গোহৰ শ্বাহীক ঈশ্বৰীয় প্ৰেমৰ বিষয়ত ভাষণ দিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনায়। শিখ ছ'চাইটিয়ে স্থানীয় শিখ সম্প্ৰদায়ৰ সুবিধাৰ্থে ঐশ্বৰিক মহামহিমৰ ভাষণ এখন কাকতত প্ৰকাশ কৰে। প্ৰকাশিত টুকুৰাটোত ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহীৰ শিক্ষাৰ বিষয়ে বিতংভাৱে উল্লেখ কৰা হৈছে আৰু এই শিক্ষাসমূহ গ্ৰহণ কৰা উচিত বুলি ঘোষণা কৰা হৈছে, কাৰণ এইবোৰ ঈশ্বৰক বিচাৰি উলিওৱাৰ এক সত্য আৰু সহজ উপায়।

ইছম-ই-জাত সন্মিলনত মুছলমানসকলক সম্বোধন কৰা ঐশ্বৰিক মহামহিম গোহৰ শ্বাহী ।

নিউয়ৰ্ক (আমেৰিকা)ৰ ব্ৰুকলিনৰ তুৰ্কী মছজিদত হাম্বলী আৰু মালিকী মুচলমানসকলৰ সন্মুখত ভাষণ প্ৰদান কৰি থকা ঈশ্বৰীয় মহামহিম গোহৰ শ্বাহীয়ে।

গোহৰীয়া পৰিভাষা

আবিদ	উপাসক।
আদা	মৰমলগা কৰ্ম।
আদাব	শিষ্টাচাৰ।
আদা-ই-মহম্মদ	হজৰত মহম্মদৰ মৰমলগা কাম, যিটো হৈছে তেওঁৰ জীৱনশৈলী (চুন্নত নামেৰেও জনাজাত)।
আদমীয়ত কা ফৰক	মানৱৰ পাৰ্থক্য।
আহদীয়ত	ঐশ্বৰিক একতা।
আহলে-বৈত	হজৰত মহম্মদৰ সদস্য ঘৰুৱা.
আহল-ই-বাটিন	গুপ্ত জ্ঞানৰ বিশেষজ্ঞ।
আহলে কিতাব	আকাশী কিতাপৰ মানুহ।
আইন-উল-য়াকিন	'নিশ্চয়তাৰ চকু' (পৰ্যবেক্ষণ ওপৰত ভিত্তি কৰি কৰা বিশ্বাস).
আজিজি	নম্ৰতা।
আখফাহ	বুকুৰ আধ্যাত্মিক সূক্ষ্ম-আত্মা, 'The Obscure.'
আলম-এ-আহদিয়ত	ঈশ্বৰীয় একতাৰ ক্ষেত্ৰ।
আলিম-এ-ৰব্বানী	এজন ঐশ্বৰিকভাৱে নিযুক্ত পণ্ডিত।
আল্লাহ আল কাহহাৰ	'শাস্তিদাতা।'
অমল-ই-ছালিহা	জ্ঞানপ্ৰাপ্ত হৃদয়ৰ দ্বাৰা প্ৰেৰিত কৰ্ম।
অমল নামা	কৰ্মৰ পুস্তক।
আমৰ কুন	ঈশ্বৰৰ "হৈ যা" আদেশ।
আনকবুত	ঈশ্বৰৰ আসন থকা জগতখন।
আৰিফ	সন্তসকলৰ এটা শ্ৰেণী, যাৰ আক্ষৰিক অৰ্থ হৈছে 'জ্ঞানী।' আধ্যাত্মিক পৰিভাষাত ই এনে এজন সন্ত যাৰ শৰীৰক সন্তত্বৰ পদবী প্ৰদান কৰা হয়।
আৰ্জি আৰৱাহ	স্থূলজ আত্মা।
আউলিয়া আল্লাহ	ঈশ্বৰৰ বন্ধুসকল।
আজাব	যন্ত্ৰণা।

আজাল	আদিম সময়।
আজলি জাহান্নামী	এজন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নৰকীয় আত্মা।
আজলি মমিন	এগৰাকী পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত ভকত।
আজলি মুনাফিক ৰুহ	এজন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত ভণ্ড আত্মা।
আজমত	দৈৱ।
বাজ-ই-গুনাহ	পাপৰ পৰা সম্পূৰ্ণ বিৰতি।
বাদ’বাখত	দুৰ্ভাগ্যজনক।
বাহানা	অজুহাত।
বেইটুল মামুৰ	ৰাজ্যৰ গুপ্ত পূজাৰ স্থান জাবৰুট।
বৰ’হাক	সত্যৰ সৈতে।
বাটিল	মিছা কথা।
বাটিন	গুপ্ত মাত্ৰা।
বাতনি কোৰআন	গুপ্ত কোৰাণ।
বিদা	উদ্ভাৱন।
বিলা-ৱাষ্টা	চিধাই; কোনো মাধ্যমৰ প্ৰয়োজন নাই।
বিল-ৱাষ্টা	পৰোক্ষ; এটা মাধ্যমৰ প্ৰয়োজন।
বুখীল	সত্য লুকুৱাই ৰখা এজন।
বুখল	সত্যক লুকুৱাই ৰখা; কৃপণালি।
দাজ্জাল	খ্ৰীষ্ট বিৰোধী
দলীল	ঐশ্বৰিক যুক্তি; কাৰণ.
দৰগুজাৰ	ক্ষমা।
জকুৰীয়াহ	ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰ বিজ্ঞান।
জিকিৰ-এ-কল্ব	ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰে হৃদয়ৰ দীক্ষা।
দুনীয়াবি ফৈজ	বস্তুগত সুবিধা।হৃদয়ৰ জ্ঞান-প্ৰকাশৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ় লৈ উঠা ইমান বিশ্বাস।
ফাধিলাহ	উৎকৃষ্টতা।
ফৈজ	আধ্যাত্মিক কৃপা।
ফকৰ	আধ্যাত্মিক দৰিদ্ৰতা।

ফিৰ্দৌছ	জান্নাতৰ সৰ্বোচ্চ গ্ৰেড।
গীবাট	বেকবাইটিং; নিন্দা কৰা।
ঘৌছ	আধ্যাত্মিক সংস্কাৰৰ ক্ষেত্ৰত মানৱতাৰ ঈশ্বৰীয়ভাৱে নিযুক্ত সহায়ক।
গুস্তাখ	ঈশ্বৰ নিন্দা কৰা।
হাল	অৱস্থা।
হাবল-আল্লাহ	‘ঈশ্বৰৰ ৰছী’ (পোহৰৰ তাঁৰ যি সংযুক্ত সন্তসকলৰ হৃদয়ৰ সৈতে)।
হাবল-আল-ৱাৰীদ	মুখ্য ধমনী।
হাদীছ কুদছি	নবী আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰত্যক্ষ কথোপকথন।
হাজৰে-আল-আছৱাদ	পবিত্ৰ ক’লা শিল (কা’বা, মক্কা)।
হালকা-ই-জিকৰ	উচ্চস্বৰত জপ কৰাৰ বৃত্ত (সমাৱেশ)।
হক-উল-য়াকিন	সত্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বিশ্বাস।
হৰিছ	লোভী।
হাছাদ	ঈৰ্ষা।
হিচাপ-কিতাপ	কৰ্মৰ জবাবদিহিতা।
হুৰ	স্বৰ্গৰ কুমাৰী।
ইবলিছ	মুখ্য চয়তান (আজাজীল বুলিও জনা যায়)।
ইদ্ৰিছ	ইনোক (ইজৰাইলৰ এজন নবী)।
ইলহাম	প্ৰেৰণা।
ইলহামী কিতাব	অনুপ্ৰাণিত শাস্ত্ৰ।
ইলম-ই-বাটিন	গুপ্ত জ্ঞান।
ইলম-ই-জাহিৰ	বাহ্যিক জ্ঞান।
ইলম-উল-য়াকিন	জ্ঞানৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বিশ্বাস।
ইলিয়াছ	ইলিয়াছ (ইস্ৰায়েলৰ এজন নবী)।
ইমাম	যিজনে মুছলমানৰ নামাজৰ নেতৃত্ব দিয়ে।
ইছক	উন্মাদ প্ৰেম।
ইছলা	সংস্কাৰ।

ইচতিখাৰাহ	ঐশ্বৰিক সহায় বিচৰা।
জাব্ৰাউট	দ্য ৰিয়েলম অৱ ছ'লছ (ষ্টেচন অৱ জিব্ৰাইল)।
জেলিছ	ঈৰ্ষাপৰায়ণ।
জুছা-ই-তাওফীক-ই- ইলাহি	ঈশ্বৰৰ উপ-আত্মা।
কা’বা	মক্কাত ইছলামৰ কুবিকল পূজা স্থান
কাবাড্ডি	দক্ষিণ এছিয়াৰ এবিধ খেল।
কাফিৰ	যি সত্যক নাকচ কৰে।
কলিমা	বিশ্বাসৰ ঘোষণা।
কামিল মুৰ্শ্বিদ	নিখুঁত আধ্যাত্মিক গাইড।
কাৰামিন কাতিবিন	ভাল বেয়াৰ অভিলেখ ৰখা এঞ্জেল কৰ্ম। সকলো মানুহৰ সোঁ-বাওঁ কান্ধত বহি থাকে।
কৰিশ্মা	ঈশ্বৰৰ আশ্চৰ্য্য আৰু মহিমাৰ প্ৰকাশ।
কাৰামাট	সন্তসকলে কৰা অলৌকিকতা।
কাছফ আল হাজুৰ	হজৰত মহম্মদৰ গুপ্ত সমাৱেশলৈ প্ৰৱেশ।
কাশফ আল কাবূৰত	সন্তসকলৰ সৈতে যোগাযোগ কৰাৰ ক্ষমতা তেওঁলোকৰ কবৰত।
কাশফ	ভিতৰৰ চকু মুকলি হোৱা।
কাজিব	যিজনে স্পষ্ট সত্যক অস্বীকাৰ কৰে।
খাবী আৰৱাহ	দুষ্ট আত্মা।
খলিফা	ঈশ্বৰৰ ডেপুটি।
খলিল	বন্ধু।
খানাছ	যিয়ে মনত ফুচ-ফুচাই
খুদ ইছক	আত্ম আৰাধনা।
খুল্ড	আটাইতকৈ নিম্ন খাপৰ জান্নাত।
খুলক	উচ্চমানৰ চৰিত্ৰ।
কুফ্ৰ	প্ৰত্যাখ্যান।
লাহাউট	শুণ্যতাৰ জগত।
লতা’ইফ	সূক্ষ্ম-আত্মা।

লোহ-ই-মেহফুজ	সংৰক্ষিত শাস্ত্ৰ।
মাহদি	পথ প্ৰদৰ্শন কৰাজন।
মাজজুব	উন্মাদপুৰ্ণ সাধু।
মালাইকা	প্ৰধান দূতসকল।
মালাকুট	প্ৰধান দূতসকলৰ ৰাজ্য।
মালামাহ	আত্মনিন্দা।
মাকাম	ষ্টেচন।
মছৰাব	এটা বিশেষ সন্তত্ব নবীৰ সৈতে জড়িত। আদম ছফী আল্লাহৰ সৈতে জড়িত মছৰাব-ই-আদামি সন্তত্ব।
মছৰাব-ই-ইছাৱী	হজৰত যীচু খ্ৰীষ্টৰ সৈতে জড়িত সন্তত্ব
মছৰাব-ই– ইব্ৰাহীমী	হজৰত ইব্ৰাহীমৰ সৈতে জড়িত সন্তত্ব।
মছৰাব-ই– মহম্মদী	হজৰত মহম্মদৰ সৈতে জড়িত সন্তত্ব।
মছৰাব-ই-মুছৱী	হজৰত মুচাৰ সৈতে জড়িত সন্তত্ব।
মাজুৰ	(১) আধ্যাত্মিকভাৱে অযোগ্য (২) অসহায় (যিজন চিৰন্তন আত্মা কিন্তু ধৰ্মনিৰপেক্ষ ঘৰ আৰু দুষ্ট পৰিৱেশত জন্মগ্ৰহণ কৰে)।
মেহবুব	ঐশ্বৰিক প্ৰিয়।
মেহদি আখিৰ আল জামান	শেষ সময়ৰ এজন, যি চন্দ্ৰত আবিৰ্ভাৱ হোৱাৰ কথা।
মেহদী	চন্দ্ৰৰ এজন।
মেহনাজ	'চন্দ্ৰৰ গৌৰৱ।'
মেহতাব	'জিলিকি থকা চন্দ্ৰ।'
মেৰাজ	আৰোহণ।
মহব্বত	লাভ।
মমিন	ভকত।
মৌজ্জা	ভৱিষ্যদ্বাণীমূলক অলৌকিক।
মুয়াক্কল	এবিধ ফিৰিস্তাৰ দৰে জীৱ।
মুআলাক	নিলম্বিত।

মুফীদ	আধ্যাত্মিক শব্দৰ অৰ্থ হৈছে যিজন ব্যক্তি আলোকিত আৰু হাবুল আল্লাহৰ জৰিয়তে ঈশ্বৰৰ সৈতে সংযুক্ত; যিজনক মুকাৰিব নিযুক্তি দিয়া হৈছে আৰু অভিষেক কৰা হৈছে।
মুকাচিফা	আধ্যাত্মিক দৰ্শন।
মুনফৰিদ	ঈশ্বৰৰ কৰ্তব্যত ব্ৰতী মানুহৰ দৰেই আধ্যাত্মিক শক্তিসম্পন্ন মানুহ; তেওঁ ঈশ্বৰৰ সৈতেও জড়িত। সকলো একেই, মাথোঁ তেওঁ অকলশৰীয়া আৰু কোনো মানুহক লগ নাপায়। তেওঁ আলোকিত আৰু ঈশ্বৰভক্তিশীল যদিও তেওঁৰ মকাম-ই-ৰছিদ আৰু ইজন-ও-ইৰছাদ নাই। এই লোকসকলে বেছিভাগেই জংঘলত বাসস্থান কৰে।
মুৰাকিবাহ	অতিক্ৰমণীয় ধ্যান।
মুৰ্ছালিন	মহা ৰছুল সকল।
মুৰ্তিদ	যি নিজৰ ধৰ্ম সলনি কৰে।
মুছাল্লী	এজন উপাসক।
নফচ আল আম্মৰা	আদেশকাৰী আত্মা।
নফচ মুটমাইনা	ঈশ্বৰীয়ভাৱে সন্তুষ্ট আত্মা।
নাফছ শিকান	নিজকে ধ্বংস কৰা।
নাইব-ই-আল্লাহ	ঈশ্বৰৰ পিছত দ্বিতীয়।
নকশ-ই-কাদাম	খোজ।
নেকী	গুণ।
নূৰ	ডিভাইন এনাৰ্জি; ঈশ্বৰীয় পোহৰ।
ওৱাইছি ফাইজ	ব্যক্তিগতভাৱে লগ নোহোৱাকৈ আত্মাৰ জৰিয়তে লাভ কৰা উপকাৰীতা।
পিয়াৰ	ভালপোৱা।
কালব-ই-মুনীব	হৃদয় ঈশ্বৰৰ ফালে ঘূৰি গ'ল।
কালব-ই-ছালিম	নিৰাপদ হৃদয়। কালব-ই-শ্বহীদ সাক্ষী হৃদয়।
কালব-ই-চোনোবাৰ	অপৰিপক্ক হৃদয়।
কায়ামাত (কায়ামাহ)	কিয়ামতৰ দিন।

ৰাজিয়া মৰ্জিয়া	‘তোমাৰ ইচ্ছা মোৰ ইচ্ছা, মোৰ ইচ্ছা তোমাৰ ইচ্ছা।’
ৰামজ	প্ৰতিক।
ৰেহবৰ-ই-কামিল	আধ্যাত্মিকভাৱে নিপুণ গাইড।
ৰিয়াজাট	ঈশ্বৰৰ পথত সংগ্ৰাম।
ৰোশন জামিৰ	আলোকিত বিবেক।
ৰৌহানি	আধ্যাত্মিক।
ৰুহানী চিলচিলা	আধ্যাত্মিক বংশাৱলীৰ গছ।
ৰৌহ-ই-হেৱানি	জৈৱ-আত্মা।
ৰুহ-এ-জামাদি	খনিজ আত্মা।
ৰুহ-এ-নাবাতি	উদ্ভিদ আত্মা।
চবৰ-ও-সুকৰ	ধৈৰ্য্য আৰু কৃতজ্ঞতা।
চাদিক	সত্যবাদী।
সাহাৱ	আধ্যাত্মিক বিবেক।
ছহীফা	নবীৰ ওপৰত অৱতীৰ্ণ হোৱা অধ্যায়সমূহ।
সাখাৱাত	উদাৰতা।
চালাত	নামাজ/প্ৰাৰ্থনা।
সালিক	সত্যৰ সন্ধানী।
চামাৱী আৰৱাহ	আকাশী আত্মাবোৰ।
শ্বৰীয়াহ	ধৰ্মীয় বিধান।
শ্বিফাআত (শ্বাফা’আত)	ঈশ্বৰৰ ওচৰত মধ্যস্থতা কৰা।
চুকৰ	কৃতজ্ঞতা।
শ্বিফাতি নুৰ	বৈশিষ্ট্যসমূহৰ ঐশ্বৰিক পোহৰ।
শ্বিফলি মুলাকাত	নৰকীয় আত্মা।
শ্বিৰাট-আল-মুচটাকিম	ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যোৱা পোন পথ।
সুকুৰ	আধ্যাত্মিক আনন্দ।
চুন্নত (চুন্নত)	নবীৰ পৰা গ্ৰহণ কৰা ইবাদতৰ প্ৰথাগত ৰূপ।
টাবুট এ চকিনা	নিয়মৰ চন্দুক।
তাজদীদ	নবীকৰণ কৰা।

তাকব্বুৰ	মিছা অহংকাৰ।
টাকীদ	জোৰ দিবলৈ।
টালফ	ধ্বংস কৰিবলৈ।
তাকৱা	ধৰ্মপৰায়ণতা।
তচব্বুফ	ৰহস্যবাদ।
তাছৱুৰ	কল্পনা।
ঈশ্বৰৰ একত্ব	তাওহীদ।
টিফ্লে নুৰী	ঈশ্বৰৰ পোহৰেৰে নিৰ্মিত ঐশ্বৰিক মূৰ্তি।
উম্মত (উম্মা)	জাতি।
ৱাহদাত আল শ্বাহুদ	'সাক্ষীত একত্ৰীকৰণ।'
ৱাহদাত আল ৱাজুদ	'অস্তিত্বত একত্ৰীকৰণ।'
ৱাহদাত	ঈশ্বৰীয় ঐক্যৰ ক্ষেত্ৰ।
ৱহী	প্ৰকাশিত বাক্য।
ৱাজাদ	আধ্যাত্মিক সমাধি।
ৱাছল-ই-আল্লাহ	ঈশ্বৰৰ সৈতে মিলন।
ইউছুফ	জোচেফ।
জাহিৰ	বাহিৰলৈ।
জিন্দিক	পাষণ্ড।

সজাগতাৰ বাবে কিতাপখনৰ ক্ষন্তেক উদ্ধৃতি

১) যিসকলে ঈশ্বৰক ভাল পায় কিন্তু কোনো ধৰ্ম পালন নকৰে তেওঁলোক আপোনাৰ তুলনাত ভাল, যদিওবা আপুনি এটা ধৰ্ম অনুসৰণ কৰে কিন্তু ঈশ্বৰৰ প্ৰেমৰ পৰা বঞ্চিত।

২) প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক হৃদয়ৰ লগত। 'আল্লাহ' শব্দটো হৃদস্পন্দনৰ ভিতৰত সমন্বিত হ'লে তেজৰ জৰিয়তে সকলো শিৰা আৰু ধমনীত উপনীত হয়, আৰু আত্মাক সক্ৰিয় কৰি তোলে। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ নাম 'আল্লাহ' ৰে তৃপ্ত হোৱা আত্মাবোৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰেমত প্ৰৱেশ কৰে।

৩) যিকোনো ভাষাৰ ঈশ্বৰক দিয়া সকলো নাম সন্মানৰ যোগ্য। অৱশ্যে ঈশ্বৰৰ মূল নাম 'আল্লাহ', যিটো সূৰ্যনী ভাষাৰ এটা শব্দ। আকাশবাসী সকলে এই ভাষা কয়। ফিৰিস্তাসকলে 'আল্লাহ' নামেৰে ঈশ্বৰক মাতে। 'আল্লাহ' নামটো প্ৰতিজন নবীৰ(অৱতাৰৰ) ধৰ্মৰ মূলমন্ত্ৰৰ(কলিমা) সৈতে সংলগ্ন হৈ আছে।

৪) যি ব্যক্তিয়ে সম্পুৰ্ন আন্তৰিকতাৰে ভগৱানৰ সন্ধানত থাকে, স্থলতে হওক বা জলতে হওক, তেওঁ সন্মানৰ যোগ্য।

৫) পৃথিৱীৰ বিভিন্ন অঞ্চলত একেলগে বহুতো আদাম পঠোৱা হৈছিল। এই পৃথিৱীত শেষ আদমৰ বাহিৰে আগৰ সকলো আদমক মাটিৰ পৰা সৃষ্টি কৰা হৈছিল, শেষ আদমক জান্নাতৰ মাটিৰ পৰা সৃষ্টি কৰা হৈছিল, আৰু আৰব অঞ্চলত সমাধিস্থ কৰা হৈছে। আদম ছফী আল্লাহৰ বাহিৰে আন কোনো আদমৰ ওচৰত ফিৰিস্তাসকলে ছিজদা (পুজা) কৰা নাছিল। আৰু ইবলিছে (চয়তানে) কেৱল আদম ছফী আল্লাহৰ বংশধৰৰ বাবে শত্ৰুতা গঢ়ি তুলিছিল।

৬) মানুহৰ কংকালত সাতটা ভিন্ন উপ-আত্মা আছে আৰু প্ৰত্যেকটোৱেই মানুহৰ শৰীৰৰ বেলেগ বেলেগ ক্ষেত্ৰ, বেলেগ বেলেগ স্বৰ্গ আৰু বিভিন্ন কাৰ্য্যৰ সৈতে জড়িত। যদি এই উপ-আত্মাবোৰক ঈশ্বৰৰ পোহৰ (নূৰ)ৰ দ্বাৰা শক্তিশালী কৰা হয়, তেন্তে ইহঁতে একে সময়তে বহু ঠাইত মানুহৰ ৰূপত দেখা দিব পাৰে। তেওঁলোকে হয়তো সন্ত আৰু নবীসকলৰ আধ্যাত্মিক সমাৱেশতো উপনীত হ'ব

পাৰে, ঈশ্বৰৰ সৈতে কথা পাতিব পাৰে, আনকি ঈশ্বৰক ব্যক্তিগতভাৱেও দেখা পাব পাৰে।

৭) সকলো মানুহৰ বাবে দুটা বেলেগ ধৰণৰ ধৰ্ম আছে: এটা শৰীৰৰ বাবে ধৰ্ম, যিটো মৃত্যুৰ লগে লগে শৰীৰৰ লগত শেষ হৈ যায়। আৰু আনটো হৈছে আত্মাৰ ধৰ্ম, যিটো সৃষ্টিৰ প্ৰাৰম্ভ কালতো আছিল-সেয়া হৈছে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম। আৰু কেৱল এই ধৰ্মই মানুহক উন্নীত কৰে।

৮) আল্লাহৰ ঈস্ক (Ishq বা উন্মাদ প্ৰেম) সকলো ধৰ্মৰ ওপৰত আৰু আল্লাহৰ লগত সাক্ষাৎ সকলো ইবাদতৰ ওপৰত।

৯) মানুহ, জীৱ-জন্তু, উদ্ভিদ, শিল কেনেকৈ অস্তিত্বলৈ অনা হৈছিল, আৰু কিয় কিছুমান বস্তু নিষিদ্ধ বা কিছুমান অনুমোদিত সেই বিষয়ে তথ্য আবদ্ধ কৰা হৈছে।

১০) আত্মাৰ আমৰে কুন ('হৈ যা' আদেশ) আৰু স্বৰ্গদূতসকলৰ পূৰ্বতে কোন আছিল? কোনটো কুকুৰে কাতমীৰ ৰূপত জান্নাতত প্ৰৱেশ কৰিব? সৃষ্টিৰ প্ৰাৰম্ভ কালত কোনবোৰ ব্যক্তিৰ আত্মাই ইতিমধ্যে ধৰ্ম মন্ত্ৰ (কলিমা) স্বীকাৰ কৰিছিল?

কোনটো মানুহৰ ৰহস্যৰ কথা এই কিতাপখনত উল্লেখ কৰা হোৱা নাই?

তথ্য আৰু গৱেষণাৰ বাবে এই কিতাপখন অধ্যয়ন কৰক।

ইণ্টাৰনেট সংস্কৰণৰ বাবে, অনুগ্ৰহ কৰি আমাক চাওক:
www.goharshahi.com বা www.goharshahi.gs

ফেচবুক: www.facebook.com/mehdifoundation
টুইটাৰ: www.twitter.com/mehdifoundation
ইউটিউব: www.youtube.com/mehdifoundation

এপলৰ এপ ষ্ট'ৰত ('ইমাম মেহদী' সন্ধান কৰক) আৰু এণ্ড্ৰইড মাৰ্কেটত ('ইমাম মেহদী' সন্ধান কৰক) উপলব্ধ৷

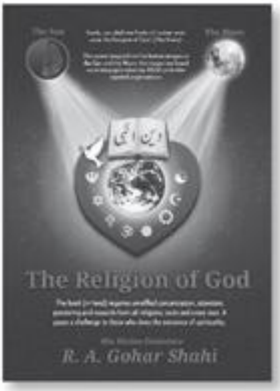

এই কিতাপখন এপলৰ আইবুকষ্ট'ৰত ('ৰিলিজিয়ন অৱ গড' বা 'গোহৰ শ্বাহী' সন্ধান কৰক), আমাজনৰ কিণ্ডল, বাৰ্নছ এণ্ড নোবেল (inc. Nook), কোবো বুকষ্ট'ৰ, চ'নীৰ ৰিডাৰ ষ্ট'ৰ, ডিজেল বুকষ্ট'ৰ, স্মাছৱৰ্ডছ আৰু বহুতো ঠাইত উপলব্ধ।

ঈশ্বৰৰ ধৰ্ম -

*এই পবিত্ৰ পুথিখনি ইমাম মেহদী চৈয়দ ৰিয়াজ আহমেদ গোহৰ শ্বাহীৰ প্ৰতিনিধি চুফি গুৰু ইউনুচ আলগোহৰৰ পৰামৰ্শ ও অনুমতিত ইংৰাজী ভাষাৰ সংস্কৰণ **"The Religion of God"ৰ** পৰা **অতি সচেতন**তাৰে **আৰু** দায়িত্বসহকাৰে অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। এই পুথিখনি মুল উৰ্দু ভাষাৰ পৰা কেইবাটাও ভাষালৈ অনুদিত হৈছে যেনে ইংৰাজী, বাংলা, হিন্দী আদি। অসমীয়া পাঠকে এই মহান ঐশ্বৰীয় পুথিখনিৰ লাভালাভৰ পৰা যাতে বঞ্চিত হৈ নাথাকে, সেই উদ্দেশ্যৰে অনুবাদ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।*

His Divine Eminence

Ra Riaz Gohar Shahi

empowers hearts of all aspirants with enlightenment and love. Spiritual grace and bounties of His Divine Eminence cover the whole of humanity barring none irrespective of individual religions and faiths.

His Divine Eminence Gohar Shahi has worked miraculously well on the Muslims and enlightened their religious understanding with His doctrine of love and global peace. Spiritual sciences introduced by His Divine Eminence play a pivotal role in curbing global terrorism and crimes of communal hatred.

His Divine Eminence provides the deserving aspirants with practical teachings of spiritual sciences, elevating their souls to the divine level where they may enjoy God-realisation and Self-realisation to its culmination.

Islamists that promote fanaticism, extremism and hate crimes vehemently disapprove of His Divine Eminence Gohar Shahi as the teachings of His Divine Eminence practically nullify the existence of terrorism in religions and in the global society.

His Divine Eminence heralds the second coming of Lord Jesus Christ. Jesus Christ visited His Divine Eminence while He was in New Mexico, USA back in 1997. His Divine Eminence revealed that Jesus Christ has already returned to this world and is present in Sri Lanka, training some of His selected disciples to initiate the doctrine of love.

Images of Jesus Christ and His Divine Eminence Ra Riaz Gohar Shahi have become prominent on many celestial and terrestrial bodies such as the Moon, the Sun and the Holy Black Stone.

People of many religions believe that His Divine Eminence is the awaited Kalki Avatar, Imam Mehdi and the Messiah.

বহু ধৰ্মৰ লোকে বিশ্বাস কৰে যে ঐশ্বৰিক মহিমামহিম আৰ এ গোহৰ শ্বাহীয়েই হৈছে প্ৰত্যাশিত কল্কি অৱতাৰ, ইমাম মেহদী আৰু মচীহা